

ΕΠΙΣΤ.
245

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ

10.6.32

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑ

Ποταρ 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον: 64-67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΔΥ ΔΡ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Επιστημονική Δρ.
Γεωργίου Δολιμά
Γραφική
Αλ. Γαλανόπουλου

Τα έμβλημα διατίθενται
προς τὸν διαγνώστη

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΜΠΑΝΙΟΥ & ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ
MAILLOTS
ΣΚΟΥΦΙΕΣ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΑΥΜΑΣΙΑ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΑΓΟΡΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 9

KISSINGA

Δισκία κατά της ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ἀπὸ φυσικά ἄλατα τῶν ἱαματικῶν
πηγῶν Bad Kissingen (Γερμα-
νία) μετὰ φυτικῶν ἐκχυλισμάτων.
Οὐδεμίαν στομαχικὴν ἀνωμαλίαν
ἐπιφέρουν.

Ἀποτελεσματικότης ἀσφαλὴς
Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία εἰς
κυστὰ τῶν 100 δισκίων.

Γεν. Ἀντ.

Τζούρος καὶ Καρράς

Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9,

Παρακαταθήκη Πατρῶν, Β. Φω-
τόπουλος, Πατρῶς 66.

Θεσπία Καλαβρίας καὶ Σία
Στοὰ Φορὸν

Τηλ. 53-87.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ

Διὰ κάθε ἐπιδερμίδα ἀπαιτεῖται εἰδικὴ
ἡ λοσιόν.

Μὴ μεταχειρισθῆτε οἰανδήποτε κρέμα
ἢ ἐξακριβώσητε τί χρειάζεται διὰ τὸ πρόσωπόν
σας.

Ο ΤΕΩΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ INSTITUT
BEAUTÉ, PLACE VENDOME, PARIS

"WILLIAMS"

Διευκρίνου Ἀρ. 1 (Στοὰ Κόντα) Ἀθῆναι
θὰ σὰς καθορίσῃ δωρεὰν τί χρειάζεται
ἡ ἐπιδερμὶς σας.

Κάθε Κυρία πού τῆς ἀρέσει νὰ

Chic καὶ μὲ πολὺ λογικὴν τῆς

ὡς ἐπισκεφθῇ τῆς

MODES

ΝΟΤΤΑΣ ΒΑΒΑΛΗ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 14, Β'. ΟΡΟΦΟΥ

ΜΕΓΑΡΟΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ΕΦΑΡΜΟΓΗ - ΚΟΜΠΟΤΗΣ - ΦΕΜ

Εὐαγγελιστρία

ΕΤΟΙΜΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΟΡΕΛΕΙ

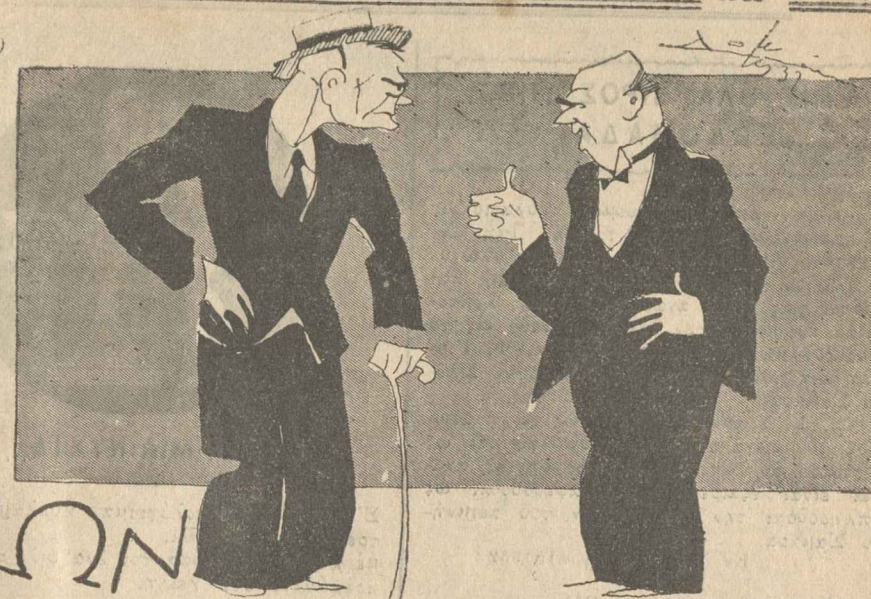
Κ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ ΔΡ. 45

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΛΙΝΑ 375 - ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΒΟΥΛΑ ΔΡ. 45

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΑΠΟ ΔΡ. 475

ΚΙΝΗΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι, καλῶτατοι κατὰ τὰ ἄλλα,

πού ἔχουν τὴν μανία χωρὶς κανένα λόγο ἢ συμφέρον ἀλλὰ ἀ-
πλῶς ἀπὸ μιὰ ἰδιόρρυθμη εὐχαρίστηση, νὰ δίνουν πληροφορίες

κακῆς γιὰ ὅλον τὸν κόσμον! Τὸ θεωροῦν ἀπαραίτητο καὶ πολ-
λὲς φορές γιὰ τοὺς περισσότερους ἀπ' αὐτοὺς ἡ εὐχαρίστησις

πού νοιώθουν, κατέχει τὴν πρώτη θέση ἀνάμεσα στῆς ἄλλες
ψυχολογικὲς διασκεδάσεις τους. Κι' εἶναι τόση ἡ μανία τῶν

ἀξιολύμων αὐτῶν κυριῶν, πού δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει οὔτε γιὰ τὴν
τῆς δίδουν, οὔτε γιὰ τὸν τῆς ζητοῦν-ἀν τοὺς τῆς ζητοῦν-

οὔτε σὲ τί θὰ χρησιμοποιηθοῦν. Φτάνει νὰ μυριστοῦν ἕνα, ἔ-
στω καὶ τὸ παραμικρὸ, ἐνδιαφέρον ἑνὸς τρίτου, κι' ἀμέσως

σπεύδουν νὰ τεθοῦν στὴν διάθεσίν του καὶ νὰ τοῦ προσκομι-
σούν ὅσες ξέρουν, ὅσες δὲν ξέρουν καὶ ὅσες μαντεύουν! Τὸ

ζήτημα γι' αὐτοὺς τίθεται πάντοτε ὑπὸ τὴν πιὸ ἐπείγουσα
καὶ τὴν πιὸ ἀναγκαία μορφή. Ἀποτελεῖ μὲ δυὸ λόγια, αἰ-
τίαν ὑπάρξεως!

Τὰ πληροφορικὰ κιτάρια τους βρίσκονται σὲ κάθε στιγ-
μὴ, στὴν διάθεσιν τοῦ πρώτου τυχόντος καὶ τὰ προσφέρουν

ἀνεξέλεγκτα κι' ἀσχολίαστα γιὰ κάθε ἐξυπηρέτησι. Κι' ἐπει-
δὴ συνήθως ἡ μανία πού τοὺς κρατᾷ, εἶναι νὰ δίνουν κακῆς

πληροφορίες, φαντάζεσθε τώρα πού μπορεῖ νὰ φθάσουν!...
Τὸς ἀκοῦτε ἔξωφρα νὰ μιλᾶνε γιὰ ἕναν ἄνθρωπον, πού οὔτε

τὸ πρόσωπό του δὲν ξέρουν, μὲ τὴν μεγαλειότερη εὐχέρεια πού
εἶναι δυνατό νὰ μᾶς παραχωρήσῃ μιὰ μακροχρόνια γνωρι-
μία. Ἡ ζωὴ, ὁ χαρακτήρας, τὰ καπρίτσια, ἡ ἰδιοτροπία τοῦ

ὑπὸ τὸν πληροφορικὸ φακὸ τῶν εὐρισκομένου δυστυχούς, τέ-
μνονται καὶ ἐξετάζονται μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ καμμιὸ

πυλὴ, ἔστω καὶ ἡ πιὸ ἀπόκρυφη, δὲν ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἱερὰν
καὶ ἐπισταμένην ἔρευνάν των.

Ὁ ὑπὸ πληροφορίαν ἄνθρωπος, ἐμφανίζεται
μπροστὰ τοὺς γυμνὸς σωματικῶς καὶ ψυχικῶς

καὶ ἐρευνᾶται ἀπὸ ὅλες τῆς πλευρῆς του. Καὶ τὸ
πράγμα βέβαιον ἂν περιορίζετο ἴσαμε αὐτοῦ, θά-
ταν θλιβερό καὶ ἀξιὸν ῥίπτου. Εὐτυχῶς ὅμως, ὅ-
πως κάθε πρᾶγμα, ἔχει κι' αὐτὸ τὴν εὐθymi ὡμι

του. Κι' ἡ ὄψις αὐτὴ εἶναι ἡ σειρά τῶν συλλογι-
σμῶν καὶ τῶν ὑποθέσεων πού κάμνουν γιὰ νὰ δι-
καιολογήσων τῆς πληροφορίας πού δίδουν. Στὸ

σημεῖον αὐτὸ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὰ πιὸ
ἐξωφρενικά καὶ τὰ πιὸ ἀπίστευτα πρᾶγματα. Μὴ

φοβᾶσθε πὼς θὰ υπερβάλλετε τὴν πραγματικότη-
τα καὶ θὰ πέσετε ἔξω. Κάθε ἄλλο! "Ἰσα-Ἰσα ὅσο

κι' ἂν ἡ φαντασία σας εἶναι τολμη-
ρή, δὲν διακινδυνεύετε ποτὲ νὰ τοὺς

φτάσετε! Ἡ πραγματικότης τὴν
φορὰ αὐτὴν υπερτερεῖ κατὰ πολὺ τὴν
φαντασίαν! Πρέπει νὰ τοὺς ἀκούσε-
τε, νὰ τοὺς παρακολουθήσετε συζη-
τώντας, ἀλλοιῶτικα δὲν εἶναι δυνα-
τὸν νὰ συλλάβετε τὴν εἰκόνα στὴν

καθολικὴ ἔκτασι τοῦ συνόλου τῆς.
-Γιὰ τοῖον μιλάτε, σὰς ρωτᾷ, ἔ-
ξωφρα χωρὶς καμμιάν ἄλλην προει-
σαγωγὴν ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν περὶ
τοῦ ὁ λόγος ἀξιολύμων κυριῶν.

Κι' ἂν σὰς ξεφύγῃ καὶ πῆτε ἕνα
ὄνομα, τετέλεστο! Δὲν χρειάζεται
τίποτε περισσότερο.

Ἡ γλῶσσα τοῦ κυρίου, σὰν πλάκα γραμμοφῶνου, τίθεται
σὲ κίνησι καὶ σὲ ἐλάχιστα λεπτὰ σὰς μεταδίδει γνωστὰ καὶ
ἀγνωστὰ!

-Ὡστε δὲν τὸν ξέρετε; Μὰ, ἀγαπητέ μου, ὁ κύριος αὐ-
τὸς εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς χειρότερους ἀνθρώπους πού μπο-
ρεῖ νὰ συναντήσετε στὴν ζωὴ. Τί λέτε; Πὼς δὲν τὸν ξέρετε

τόσον καιρὸ; Ἀλλωστε δὲν χρειάζεται καὶ μεγάλη φιλοσο-
φία γιὰ νὰ τὸν γνωρίσετε! Φτάνει νὰ τὸν δῆτε μόνο, γιὰ νὰ
καταλάβετε περὶ τίνος πρόκειται.

-Μὰ τί ἔχει, τέλος πάντων, τοῖμάτε νὰ τὸν ρωτήσετε.
-Τί ἔχει; Καὶ τί δὲν ἔχει, νὰ μοῦ πῆτε! Πρῶτα-πρῶτα εἶ-
ναι χαρτοπαίκτης! Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἴσαμε τὸ βράδυ δὲν ἀφίνει
τὴν τράπουλα!

-Μοῦ φαίνεται περίεργο, τοῖμάτε πάλι νὰ πῆτε, δὲν τὸν
εἶδα ποτέ μου νὰ παίξῃ χαρτιά!

-Περίεργο; Χμ! Νὰ μὴν σὰς φαίνεται λοιπόν, ἀγαπητέ
μου. Δὲν βλέπετε πὼς τρέμουνε τὰ δάκτυλά του;

-Καὶ μ' αὐτὸ τί;
-Εἶναι ἀπ' τὴν νευρικότητα τῶν χαρτιῶν καὶ τὴν ἀγρυ-
πνία! Καὶ νῆταν μόνο αὐτό! Εἶναι ἕνας μεθύστακας καὶ μι-
σός! Ξέρετε τί πίνει; Βαρέλια ὀλόκληρα!

-Εὐτυχῶς πού δὲν μεθᾷ!
-Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό; Μπορεῖ νὰ μὴν μεθᾷ. Μὰ εἰ-
ναι ἀλκοολικός!

-Ἰσα-Ἰσα, λέτε ἔσείς, πού ὅσες φορές τοῦ προσέφερα κά-
τι δὲν τὸ ἤπιε.

-Μὰ αὐτοῦ εἶναι ἀκριβῶς τὸ κόλπο. Δὲν πίνει ἕνα ποτη-
ράκι, γιὰ νὰ ξεγελά τὸν κόσμον, καὶ ὕστερα κατεβάζει μὲ τῆς
ντουζίνες τὰ μπουκάλια! Κι' ἔπειτα... ἔπειτα εἶναι κι' ἄρ-
ρωστος!

-Πὼς τὸ ξέρετε;
-Μὰ δὲν βλέπετε πόσο ἀδύνατος εἶναι; Κον-
τεύει νὰ πεθάνῃ...

-Σοβαρά;
-Ἀμ' τί, παίζουμε; Δὲν βλέπετε πὼς σέρνει
τὰ πόδια του; Εἶναι ζήτημα ἂν ἔχῃ λίγες μέρες
ἀκόμα νὰ ζῇ. Ἀπορῶ πὼς δὲν πέθανε ἀκόμα!

-Καὶ δὴ πού τὰ λέμε τὴν ἀρρώστειάν του τὴν
ξέρετε ὅλος ὁ κόσμος! Εἶναι κοινὸ μυστικόν. Ζῇ
μὲ ἐνέσεις καὶ μὲ χάπια... Ἀμ' πού θὰ πᾶ, κα-
νένα ὥραϊο πρῶτ' ἂν τὸν δῆς νὰ πέσῃ χάμω κι' ὅ-
στερα... μὴν τὸν εἶδατε!

-Ἀπὸ δὴ πᾶνε κι' ἄλλοι...

Δὲν τὸν ἀφίνει ν' ἀποτελειώσῃ.
Ἡ πληροφορικὴ ἐνημερότης του
σὰς ἔχει ἀπιδάσει. Σπεύδετε νὰ ἀ-
παλλαγῆτε καὶ τοῦ περᾶτε μόνο
στὰ μούτρα μιὰ φράση:

-Τρέχω, καὶ μένω, νὰ τὸν προ-
φτάσω μὴ τυχὸν καὶ πεθάνῃ στο-
μετῶ... Μοῦ χρωστᾷ καμμιὰ
διακοσμία δραχμὲς καὶ φοβᾶμαι
μὴν τῆς χάσῃ!

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

«Ολοι οι φίλοι του, οι γνωστοί του και πο-
λύ οι συγγενείς του, του είχαν πη να μην
την πάρη».

—Αυτό που θές να κάνης είναι τρέλλα...
Να παντρευθής μια γυναίκα, που πριν από σέ-
να ίσως κι' η ίδια ακόμα να μη θυμάται πό-
σους άντρες είχε φιλοξενήσει ή αγαπήσει...
—Αν δεν το ήξερες, θα ήσουν κάπως δικαιο-
λογημένος, αν και πάλι θα έπρεπε να ζητήσεις
πληροφορίες. —Αλλά αφού το ξέρεις καλλίτε-
ρα από μας...

—Ναι, το ξέρω και θα την παντρευθώ.
Την αγαπώ, απαντούσε.

—Μα χάθηκε ο κόσμος να δοής
μιαν άλλη γυναίκα ν' αγαπήσης; Γυ-
ναίκες δες θές...

—Όταν αγαπάς κανείς, ο έρωας δεν
έχειται κατ' επιταγήν. Ούτε ξετάζει
ο άνθρωπος τα προσόντα της γυναίκας
που πρόκειται ν' αγαπήσει. Έτσι γίνε-
ται μονάχα ο διορισμός των υπαλλήλων.

—Όποσδήποτε, θα πάρης μια γυ-
ναίκα με παρελθόν. Αυτό να το έχης
υπόψη σου. —Εμείς ξανάγαμε το κα-
θήκον μας: Σε προειδοποιήσαμε.

—Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέ-
ρον σας. Θα κάνω κι' εγώ το δικό μου
καθήκον. Θα παντρευθώ την γυναίκα
που αγαπώ... που λατρεύω...

—Εκτός από τους φίλους του, κι' η έ-
δια προσέπαθε να τον πείση ν' αλλά-
ξη απόφαση :

—Εμένα θα πάρης, Παύλο : του
είπε... Έγώ είμαι μια γυναίκα για την
όποια δεν θα έχης το δικαίωμα να ή-
περηφανευθής ποτέ. —Αγανά ή γοήγορα
θα το μετανιώσης. Σκέψου καλλίτερα.

—Ακούσε, Νίνα, έπαινε εκείνος.
Το έχω σκεφθεί καλά. Ξέρεις πως σ'
αγαπώ. Και ξέρω πως μ' αγαπάς. Χω-
ρίς έσένα δεν μπορώ να ζήσω... Τό
παρελθόν σου δεν μ' ενδιαφέρει. Τό
σβόνο... Μου δοξάσαι ότι το παρόν
και το μέλλον δεν θα είναι τό ίδιο :
—Ω ! ν' αυτό... Πώς μπορείς ν'
αμυγδαλλίζης ;

Κι' έτσι την παντρεύθηκε...

Την είχε γνωρίσει κάποιου βράδυ
—όπως γνωρίζει κανείς της γυναίκας
του έλαφρο κόσμο. Ζητούσε μια πε-
ριπέτεια χωρίς συνέχεια. Και από τό
βράδυ εκείνο εδίδθηκε μαζί της.

—Η Νίνα ήταν ένας παράξενος τύ-
πος γυναίκας. Δεν έμοιαζε καθόλου με
της όμορφες πεταλούδες του έλα-
φρού κόσμου, που καίγονται γύρω από
τό φως, χωρίς ν' αφήσουν ίχνος στο
σύντομο πέρασμά τους. Είχε κάτι άλλο, που
τραβούσε έναν έλκεκτικό άνθρωπο, με κάπως
λεπτότερο γούστο. Στο βάθος των μαυρών
ματιών της κρυβόταν ένα μυστήριο... Κι' ήταν
αυτό που τραβούσε... Την γλίσσα των φιλίων
της την είχαν δοκιμάσει αρκετοί άντρες, που
είχαν μείνει σκαλίοι της όμορφιάς της για
πολύν καιρό, ως την ημέρα που μόνη της έ-
βαζε τέλος στην σύντομη έρωτικές ιστορίας
της ζωής της. —Αλλά κανείς ποτέ δεν έσκέ-
φθηκε πως θα μπορούσε να δεθί μαζί της με
της άλυσίδες του γάμου... Σπάνε τόσο
δυσκολία. Κι' έπειτα τί θα λέγε ο κόσμος ;

—Ο μόνος που έκανε αυτή την σκέψη ήταν
ο Παύλος... Δύο χρόνια πριν, είχε χωρίσει
από την πρώτη του γυναίκα: Μια κόρη από
καλό και τίμιο σπίτι, με την όποια έζησε ένα
χρόνο. Κάποιος τρίτος ήταν αίτια—όπως πάν-
τα—του διαζυγίου. Και η κόρη από τό τίμιο
σπίτι, ζούσε τώρα την ζωή της χωρισμένης
γυναίκας, που ζητάει να κερδίση της ευκαι-
ρίας που έχασε όσον καιρό ή υποχρεώσεις του
γάμου της περιόριζαν την απόλυτη ελευθερία.

—Δύο χρόνια αργότερα—δύο χρόνια που
ζούσε κινηγώντας της εύκολες σχέσεις, γνω-

ρίστηκε με την Νίνα. Μια αγάπη, παράξενα
δυνατή τους συνέδεσε. —Εκείνη για χάρη του,
είχε απαρνηθί κάθε παλιά της γνώμια. Τά
κέντρα όπου άλλοτε γλεντούσε με της παρέες
της, δεν την έδλεπαν παρά πολύ σπάνια και
πάντα με την συνοδεία του Παύλου. Ζούσαν
μαζί, ευτυχισμένοι, όπως ζούν δυο άνθρωποι
που αγαπιούνται μ' έναν έρωτα που δεν γνω-
ρίζει όρια...

Και κανένας δεν δρόθηκε να κατηγορήσει
τόν Παύλο γι' αυτό. —Ολοι τον ζήλευαν. Και
οι που κακοντρεχίς έλεγαν :

—Χαν νοικιάσει σε μια μακρινή συνταξία,
και από τόν πολύ κόσμο.

—Από την ημέρα του γάμου όμως, όποιος
ένα μαρτύριο για τόν Παύλο. Ένα μαρτύριο
που τό υπέφερε βουβά.

—Όσες φορές έβγαναν μαζί, έβλεπε ο Παύλος
ήταν υποχρεωμένος ν' άκουη ή να μιλήσει
υποπτα κρυφομυλήματα των παλιών γνω-
στής Νίνας, που σχολίαζαν τό ζευγάρι, και ή
βλέπει τά εύρωνικά χαμόγελα, που τόν
πούσαν την καρδιά.

Μερικοί μάλιστα τολμούσαν να ήν την πε-
ρετούν, όπως και πριν, όταν ή Νίνα ή-
ταν ελεύθερη να πορεύη την ζωή
της σε όποιον ήθελε, ή ένα όμορφο
και μιάν οικειότητα γεμάτη άνεση
και προστυχία. Κάποτε, έκανε να ή
μήση έναντιόν ενός, που, χωρίς να
λαμβάνη ύπ' όψη του την παρουσία
του, φώναζε δυνατά :

—Γεια σου, Νίνα...

—Σάν νάχε βγί ήλιος από μέσα σου,
πλύν από την γαροσφύρα σου.

—Εκείνη κατόρθωσε να τόν πείσει
μην δημιουργήση έπιστάδιο: Θά
πλαζόταν την άλλη μέρα και ή έπα-
λούσε τό θέμα του κοινοσημοπολι-
τικών ανθρώπων, που δεν συγγρά-
τίποτα στους άλλους και τά συγγρά-
για στον έναντό τους. Κι' αυτό ήταν
πολύ χειρότερο.

Μά ούτε οι παλιοί γνωστοί
—συγγενικές οικογένειες και γνω-
στοί σπαιού—ήθελαν να δεχθούν
την γυναίκα του στο σπίτι τους. Φρόνι-
μα με τρόπο να τόν ειδοποιούσαν πως
λόγους θάταν άνοητες μόνο ή
προσωπικώς ! —Η Νίνα, παντρεμένη
μηνή απ' έξω.

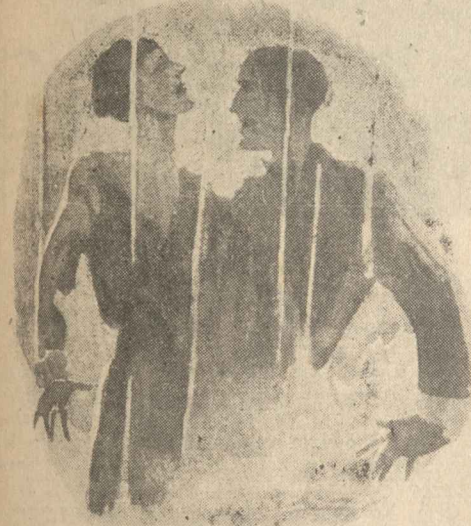
Πιο κατηγορηματική σ' αυτόν
τύπο, ήταν ή γυναίκα ενός εξεταστή
του που ή άσπληρες οικογενειακές πε-
ραδόσεις δεν την έμποδίζαν καθόλου
νάχη εκτός από τόν άντρα της
και τόν έρωτα που τόν έλλαβε στην
οιν ποικιλίας. Θυμόταν μάλιστα
κάποτε είχε γίνει τό άνακαμένο τό
γούστον της κι' εφρόντασε, γιατί
όταν τόν εξάδελφό του, να μην ή-
ναπατήση στο σπίτι του, παρά
αφού πληροφορήθηκε ότι ή ιδιο-
της είχε περάσει, γιατί εν τώ μεταξύ
είχε δροθί άλλος. —Η καρδιά δεν
ρούσε να περιμένει.

—Αλλά ο αποκλεισμός αυτός
σπίτια με της οικογενειακές πε-
σεις, δεν τόν στενοχώρησε και πο-
τέ.

—Ήξερε πως οι νόμοι της κοινωνικής
σίας ήσαν πολύ άπαιτητικοί σ' αυτό τό
μα. Και για τόν Παύλο, έφτανε για να
κάνη ευτυχισμένο μόνο ή αγάπη της
και ή αγάπη ή δική του που την γα-
τό πείσμα.

Μονάχα στο σπίτι του δρόχον
μερικους φίλους για να περνούν
τους μαζί και ν' άποφειγούν μια παθη-
ξη. Και ήσαν άκριβώς οι φίλοι του
θέλησαν αυτό τόν γάμο. —Αλλά τώρα
χαν πάρει πιά απόφαση. Νόμισε πως
γαστούσαν, αφού σε κάθε πρόσκληση
λείπε κανένας.

Γοήγορα όμως κατάλαβε για πόση
οι φίλοι του έπωφελούντο της προσέ-
—Ήταν ένα βράδυ που, γνωρίζοντας ότι
λίγο νωρίτερα από τόν συνήθη καιρό
δεν στο φροτισμένο πόρς τόν κήπο παρ-
της Νίνας—την γνώρισε. Μί φα-
την καρδιά στάθηκε για λίγο να ή-
τόν του πέρασαν σ' ένα δευτερόλεπτο
πό κακώς ιδέες. Και είδε την άλλη

Στο φωτισμένο παράθυρο φάνηκαν ή
σκιές δύο ανθρώπων.

την σιά ενός άνδρος, να έπαχειρή διά της
βίας ν' αγαπήσει την Νίνα, που προσπαθού-
σε να ξεφύγη από τό άναπαθήματο εκείνο άγ-
κάμιασμα. Αυτό τόν άνεκούνισε κάπως και
τόν έδιωξε όλες της μαύρες σκέψεις που
απληρούσαν τό μυαλό του.

—Έπρεζε άμέσως, πήδησε γοήγορα της λί-
γες σκέλες και άνοιξε την πόρτα του σαλο-
νο. Στο πρόσωπο του πρόστυχου εκείνου άν-
τρα, άνεγνώρισε έναν από τους πιο καλούς
του φίλους, που μόλις τόν είδε άφισε την
Νίνα από τό χέρι του, θυμωμένος ίσως για
την άπρόσβητή επέμβαση του σιζήγου. —Η Νί-
να άόχηρε κλαίγοντας σε μια πολυθρόνα. —Ο
Παύλος σκέφτηκε για μια στιγμή να πετάξη
απών τόν άναγδή έξω διά της βίας. Μά δεν
τόκανε. Κάτι τόν έδενε τό χέριμα. Στάθηκε
λαβών βελ, κοντά στην πόρτα, και περίμενε
να φύγη μόνος του. Και μονάχα σάν περνού-
σε από κοντά του, βγαίνοντας, τό πέταξε
την λέξη, σφίγγοντας τη γροθιά του :

—Κτήνος !...
—Αργότερα έβιασε ότι ο σίλος του είχε
προηγουμένα δικαιώματα στην καρδιά της
Νίνας. Και αυτά τά δικαιώματα είχαν έρθει
να της ξαναθυμίσουν εκείνο τό βράδυ έπωφε-
λομένου της άπουσίας του σιζήγου.

—Από τότε έπαψε να δέχεται φίλους στο
σπίτι. Κι' έτσι ζούσαν εκεί μέσα μονάχα οι
δύο τους, με την αγάπη τους. —Η Νίνα έ-
βλεπε τί είχε στοιλίσει αυτός ο γάμος στον
Παύλο. Και πολλές φορές ο Παύλος την
έβλεπε κλαμένη και μελαγχολική.

—Δεν θέλω να κλας, της έλεγε. Θέλω να
μ' αγαπάς μονάχα.

—Η απόδραση αυτή, είχε κάνει τόν Παύλο
να διακόνη της σχέσεις του με συγγενείς,
με φίλους, με γνωστούς. Κανείς δεν τόν συγ-
χωρούσε τόν γάμο του με την Νίνα...

Τό τελευταίο χτύπημα ήταν ένα άλλο βρά-
δυ. Είχαν πάει μαζί στο θέατρο, για να πα-
ρακολούθησουν μιάν ενδιαφέρονσα πρεμιέρα.
—Έπασαν ένα θεωρείο της πρώτης σειράς.
Στό πρώτο διάλειμμα, ή Νίνα φέροντας τά
βιβλιαρά της νόμο στην πλατεία, άντίκρισε
αίτιο άκριβώς από τό θεωρείο της, δύο νεα-
ρούς κωικούς που την έζήτηζαν με περίεργη
έμφων από άσχετην όδρα, περιμένοντας να
συναντηθούν τά βιβλιαρά τους. Την χωρέ-
τησαν χαμογελώντας :

—Καλησπέρα, Νίνα...

Τους χωρέτισε κι' εκείνη με μιάν άνεπαί-
στη κλίση της κεφαλής, κι' έγνώρισε στόν
Παύλο.

—Αλλά εκείνοι δεν άκούστηκαν σ' αυτό.
Νέοι τού καλού κόσμου και οι δύο, έπασαν
καθέντα μεταξύ τους δήθεν, μιά άρκετά δι-
νατά για ν' άκούη και ή Νίνα :

—Μα ! Την Νίνα δεν ξέρεεις; Παλιά
ήμαρτια. Έχω περάσει θείες στιγμές κοντά
της. Ένα βασίλειο θάβαινα για νά της ξανα-
πείρασσο.

—Τώρα κάνει πως δεν μās γνωρίζει.
—Α ! έχει όληνη ή καίμενη. Πού να μās
θυμάται ! Έχει περάσει ένάμισους χρόνους

από τότε. Κι' έπειτα είναι και παντρεμένη.
Και όταν είπαν την λέξη επαντρεμένη,
έξεσπασαν σε εύρονικά γέλια, έξακολούθων-
τας την ίδια κουβέντα.

—Όστε δρόθηκε άνθρωπος που την παν-
τρεύθηκε ;

—Γιατί να μη δροθί; —Ο έρωας είναι τυ-
φλός, φίλε μου. Κι' έπειτα, λένε ότι τώρα
τελευταία φρονιμεινε.

—Μα !

Και νέα γέλια άντήχησαν. —Η Νίνα, που
άκουγε όλη αυτή την κουβέντα—κι' αυτήν
άλλωστε και γινόταν—ήταν κάτοχη. Τά
χελίη της έτρεμαν. —Ο Παύλος, για να μην
τή στενοχωρήσει περισσότερο, έκανε πως δεν
άκουγε. —Σαφηνά ή Νίνα σπαθόθηκε.

—Πάμε, Παύλο, τού είπε. Δεν μπορώ να
καθίσω άλλο.

—Τί έχεις ; ρώτησε εκείνος.

—Μ' έπασσε πονοκέφαλος. Θά είμαι άρ-
ροστη.

Σε λίγο έφευγαν κι' οι δύο από τό θέατρο.
Κι' όλη την νύχτα ή Νίνα έκλαιγε. Δεν έ-
κλεισε μάτι. Και ο Παύλος, που ήξερε την
αίτια, δεν τολμούσε να ή τίποτα στην Νίνα
για την σκηή που συνέβη στο θέατρο. Την
άφινε να πιστεύη—έτσι νόμιζε—ότι δεν
άκουσε την κουβέντα των δύο εκείνων κωικών.

Τό βράδυ της άλλης μέρας, ή Νίνα δεν
περίμενε τόν Παύλο στο σπίτι. Τόν περίμενε
όμως ένα γράμμα που έγραφε :

«Αγαπημένη μου Παύλε,

Φεύγω και μη ζητήσεις να με ξαναβδής.
Φεύγω μόνο και μόνο γιατί σ' αγαπώ. Σ' α-
γαπώ πολύ. Νομίζω πως δεν πρόκει πιά να σε
κάνω δυστυχισμένο. —Η ζωή σου κοντά μου
γινε μαρτύριο. —Αποτραβήχτηκες από τόν κό-
σμο, δεν μιλάς πιά με τους ανθρώπους που
άλλοτε, πριν παντρευθής, βασανίζουν δια-
κόες μαζί τους, και γελοίες και γλεντούσες.
Είσα υποχρεωμένος κάθε μέρα, κάθε όρα ν'
άντιρρώς τά εύρονικά χαμόγελα των άν-
θρώπων που δεν άναγνωρίζουν τό δικαίωμα
σε μια γυναίκα σάν κι' εμένα ν' αγαπήση ή-
ληθινά. Κρατούν αυτό τό δικαίωμα για τόν
έναντό τους, χωρίς να τό χρησιμοποιούν της
περισσότερες φορές. Κι' όμως, και ή γυναι-
κας σάν κι' εμένα μπορούν ν' αγαπήσουν με
όλη την δύναμη της ψυχής τους. —Αλλά δεν
πρέπει να παντρεύονται τόν άντρα που αγα-
πούν, γιατί τού δηλητηριάζουν την ετιχία.

Δεν τό θέλω αυτό για σένα ! Σκέφτηκε

πολύ όλη την νύχτα, όλη την νύχτα που έ-
κλαιγα. —Έπειτα από την χθεσινή σκηή στο

θέατρο—ξέρω πως άκουσες ότι είπαν αυτοί
οι δύο κωικοί—τό μόνο που μου μένει να κά-
νω, είναι να φύγω. Να σε άφισω ελεύθερο
πιά να ξαναβδής την ζωή σου, της σχέσεις
σου, της φίλης σου, να ξαναγνώρισης στόν κό-
σμο, στούς ανθρώπους που υποκρίνονται πως
σε αγαπούν... Θά μου πής ίσως ότι δεν είμαι
εγώ υπεύθυνος για ό,τι έγινε... Μά όχι. Έγώ
φταώ ! Έγώ φταώ, γιατί δεν έπέμεινα όσο
έπρεπε στην άνομή μου, θέλοντας να σ' εδ-
χαριστήσω τότε, χωρίς να σκεφθώ πως θά
σοι έπικραίνα την ζωή κατόπιν. Τό λάθος
μου αυτό τό διορθώνω τώρα.

Φεύγω λοιπόν. Παύλο μου, για πάντα.
Φεύγω για πολύ μακριά. Ξέχασέ με για να
ζής ευτυχισμένος. —Εγώ θά σ' αγαπώ πάντα.

Σ' ευχαριστώ για όλες τις γνώσεις σου για
μένα.

—Αντίο.

Νίνα».

—Ο Παύλος διάβασε πολλές φορές τό
γράμμα. Ένοιασε την καρδιά του να ραγι-
ζεται. Κάτι έφινε από μέσα του και τού ά-
φινε ένα μεγάλο κενό στην ψυχή. Τό σπτάζει
τους που τρανόταν τώρα έστω. —Έλεπε εκεί-
νη. Μπορούσε αν ήθελε να την ξαναζητήση,
να την φέρη πίσω, κοντά του. —Αλλά δεν τό
έκανε. —Η δύναμη τού έλειπε. Δέχθηκε την φη-
γή της Νίνας σάν κάτι μοιραίο, σάν κάτι
που έπρεπε ίσως να ήνη...

Και από τότε ξαναγνώρισε στόν κόσμο, ενθ
οι φίλοι του έλεγαν :

—Κάποιον άλλον θά δρόχε πάλι ή Νίνα
και άφισε τόν καίμενο τόν Παύλο...

Τό παρελθόν δικαιολογούσε άπόλυτα αυτή
την γνώμη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΜΕ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ 1ης ΙΟΥΛΙΟΥ

Η ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗ

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

θα σάς εμφανισθί :

— με μια πικάντικη καλο-

καιρινή καμπάνια,

— μ' ένα συναρπαστικό και-

νούργιο μυθιστόρημα,

— και με δύο-τρεις και-

νούργιες σελίδες

που θα σάς γοητεύσουν.

θα σάς διασκεδάσουν

κατά της άδρες των

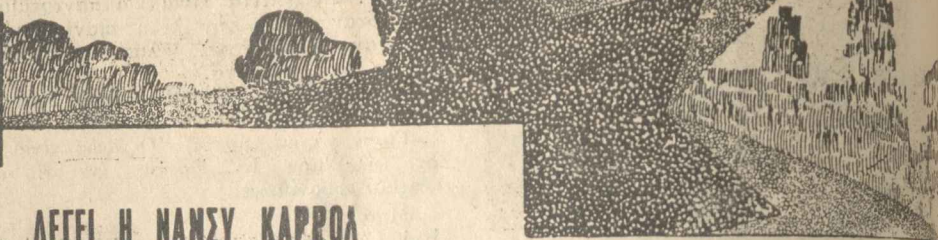
θερινών διακοπών σας.

— Η «ΕΒΔΟΜΑΣ» θα άπο-

τελέση την καλλίτερη κα-

λοκαιρινή ψυχαγωγία σας.

Με φαρμακωμένη την καρδιά στάθηκε
για λίγο να ιδί...

ΦΙΛΑΡΓΙΚΟΙ
ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

GIANNH APΣENH

[illegible]

...

οὐδὲν ὁμοίωμα τῆς πρὸ κυριολεκτικῶς... λ

τας δηλ. νὰ μάθῃ ἂν κοιμᾶμαι μὲ νυχτικὰ ἢ
μὲ πυτζάμες ἢ ἄλλες παρομοίαις λεπτομέρειαι
τοῦ συστήνω ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὴν πχο-
τώσῃ ἄδικα τὸν καθ' ὅσον, τόσο τὸν δικό του ὅσον
καὶ τὸν δικό μου.

Ἐπέμεναν μέγας τινὸς νὰ λέγει ὅτι ἔλη-
πὸν ὡς πέλα τὴν ἐπιθυμίαν μου τὴν ὁρεσίαν
τοῦ παροξυνῶ ῥομαντισμοῦ τὸν παλλεῖ-
ον. Φαντάζομαι ὥστόσο ὅτι εἶναι κακοήγη-
συνοφανεία αὐτὸ τὸ πᾶνμα, ἐσθλὸν δὲ
υποεῖ ποτὲ ἡ ὁδὸν νὰ ἀποδῶσθαι ἐν τέλει
εἰδος ῥωμᾶ καλλιῶν. Εἰμαι ὑπεσθῶν
γιατὶ πιστεύω πὸς ἡ ἐπιθυμία μου ὁρεσίαν
ἀπολαυστικὰ στήν δουλείᾳ μου, στήν ἀσφ-
σὴ μου καὶ στήν ἐν γένει ἐκπαιδευσὴν μου
τόσο στήν ὁραματικὴν τέχνην, ὅσο καὶ στὸ
γορὸ, ἀλλὰ καὶ στὸ παρῶν. Ὁ κυριότατον
πλοῦς ποὺ ἐκπαιδεύει ἔξωτερικὰ στὸ Χέλλο
ῥον, ἢ ἀνδρῆς. Ἐγὼ ἔνω ἐπὶ τῶν τοι-
τῶν ὑποσὼ νὰ κάμω. Ἐσθλὸν ἐκεῖνο ποὺ θέλω
Οἱ κινηματογραφισταὶ ποὺ εἰς κινηματογράφῳ
σὴν δουλείᾳ τοὺς δὲν εἶναι ἀνδρῆς, ἀλλὰ
ἄνθρωποι παικτικῶι. Ἄν αὐτὸ ποσοστὸν αὐ-
λοῦς, εἶναι γιατί μοῦ ἀνταρῶνται οὐκ ἔξω
τὴν ἄξιαν μου εὐθὺν δὲν θέλω νὰ τὴν ἐπι-
στεύω! ἐντέλεις στὰ γένει ἐν- πικνύνον-
να νὰ τὴν κορυφαίῃ. Ἄν βίβλιον ἡ ὑπο-
δείξει του μοῦ σοφὸν λογικὸς, δὲν πῶς ἡ
ποκοῦ ποτὲ. Ἄλλοστε δὲν ἀντιφύκει γι-
πνεύσῳ ἀντιλογίᾳ. Εἰμαι στήν δουλείᾳ μου
καὶ δολικῇ καὶ πῶθῳ ὅσο υποεῖ καλεῖν νὰ
εἶναι, ἐφ' ὅσον ὁμοῦ δὲν μοῦ ῥεῖται νὰ

Μία χαρακτηριστική φωτογραφία της Νάνου Κάρολ με
το κερβένιο δμοίωμα της που κυριολεκτικῶς... λατρεύει.

νόμουν κι' εγώ ή πιο άρρωστος
 φίλη ένός μηχανικού... ή ή
 ριξα στο άουλό του τή περσι
 που άπαιτό από άλλους έπει
 που ή άγαπούν... Άλλα ό
 θεωρώ άπασάτιτο νά γαι
 ται κανείς μέ όλο τό π
 του σπώντιο...

Κι' αὐτὸ εἶναι κυρίως γιὰ τὸ ὅποιο μὴ κατανόησι
μικρότερον... Ὡστόσο, εἰς
αὐτὴς τῆς κοινωνικῆς ἀλλο-
γίας, τὸ Χάλασσον εἶναι
ἐξοχὴν πόλις τῶν ταπεινὰ
κοίσεων. Βασιλεὺς ὁ αὐτὸς
στενὸν πνεῦμα τῆς ἀνθρώ-
πων ἡδῶν. Τηροῦν ἱσ' εἰς τὴν
ἀνὰ τὸν ὅπερ σὲ καὶ τὸν
τεο μὴν οἰκιστοῦτα μέχρι ἀπὸ
ἀλλὰ χάνουν ἱσ' ἐξέσῳ καὶ
κοινοῦται- τῆς πρὸ ὑπὸ τῆς
κίττας καὶς β' ἡδῶν σὲ δὲ
βίλλας τοῦ Μπεδελῆ-ΧΗ. ἡ
νὰ γίνης δεχτὸς σὺ μὴν
τὰς ἡ τοῦ δεινὰ ἀπὸ τῶν
να κετόνις τοῦλάχιστον τῆς
καὶς β' ἡδῶν τὸν μῆνα καὶ
γὰρ ὅτι δ' ὅμοια σου τὸ
πᾶν ἔχειον πρὸ κοινωνίας
στὴς ἀσκήσις τῶν πόνων
λογιστῶν ὅτις εὐνοία ὅτι
λατρεῖ, ὅτις κατανόησι
πρὸ δέοντι, στὴς πᾶσι
τοῦ

Ξέρω ὅτι μεσικοὶ ἀπὸ τοῦ συναίσθητός μου νομίζουν πὼς μιὰ ἀποτυχημένη μειώθηκε τὸ κύρος τοῦ σκηνοθέτου ἀπολαύσεως καὶ ἀπέθανε τοῦ κοινού. Διχάσκεις τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ εἶναι πλάνη. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι τὸ πλάνη δὲν σπέρνει ἀγροεῖ τὸν σκηνοθέτη καὶ δὲν τὸν ἀποκρίνεται στὸν ἄνθρωπο.

Δὲν εἰς συμπλοῦν πολλοὶ στ
γουνται. Τὰς τοὺς γενομένους. Ἐνὶ
αὐτῇ Νεῇ Ὑόρκῃ, ὅπου ὁπλοῦν
πονητικὸν πνεῦμα συνεδουλοῦν
ἐκδηλώνεται μετ' ὁριστικῆς διατύπω
σεως καὶ γενομένης. Ἐνὶ τῇ
τῇ συνάντησιν. Κανεὶ δὲν μετ' ἐκεί
αν παρουσιασθῶν δὲν ἐκείνην καὶ πρὸς
αὐτὴν εἰς συνάδελφον τῇ σε αὐτῇ
δικαιοσύνης. Ἐξούνη πολλὰ καὶ πο
πύριον καὶ πύριον καὶ καὶ καὶ καὶ
σις, ἀλλὰ ἀπὸ ἀποστολῆς. Δὲν
ποῦν τίποτε. Δὲν πᾶν ὅλον
σπέντα καὶ μετ' αὐτῇ συνάντησιν
πᾶν τῇ τῇ πρὸς τὴν γέννησιν τῇ
καρποφύτου ἀπὸ τοῦ ἔδου
τῇ τῇ τῇ τῇ τῇ τῇ τῇ τῇ τῇ
λος εἶναι διὰ ἐλευθέρου, εἶναι πρὸς
τῇ τῇ. Καὶ καὶ πρὸς τὴν αὐτῇ
στῇ Νεῇ Ὑόρκῃ εἶναι καὶ πρὸς
ἐκείνους ἀποστολῆς ἀπὸ τῇ
γέννησιν καὶ πρὸς τὴν γέννησιν
γλῶσσαι καὶ πρὸς τὴν γλῶσσαι
καὶ ὁλόκληρον...

«Όταν πέρασα, δὲν κατάλαβα τί εἶχε συμβῆ. Μερικοὶ ἀνθρώποι μαζεμένοι στὸ πεζοδρόμιο, περισσότερες γυναῖκες καὶ παιδιά ἔκρυβαν κάπως τὰ ληστικά πράγματα πού οἱ κληθέντες εἶχαν ἀποβίσει ἐκεῖ. Θὰ προσπερνοῦν ἂν δὲν θυμόμουν τὸ σπῆτι. Κοντοστάθηκα. Στὴν ἀγῆν δὲν εἶχα ξεκαθάρισει στὸ μυαλό μου τί εἶχε συμβῆ, δὲν εἶχα καλά-καλά κυριοσθῆ τὸ κατόρθωμά, νὰ ποῦμαι, τῆς κυριοσύνης, ἀλλὰ καὶ μοῦλεγε νὰ σταθῶ. Ἀντιστάθηκα μέσα μου τί ἐγώ εἰμι αὐτὸς ὁ κόπος ἀπὸρτὰ στὸ σπῆτι τοῦ Ἀσπένη. Γιατί τὸ σπῆτι αὐτὸ τὸ ἴσῳ, ἴσως γόνια καὶ γόνια. Εἶπε μὴ ἀποτῆ στρογγυλὴ τυμπάνισα πού ἔγραφε «Ποικίλη Στάσι». «Ὅταν ἔδω καὶ δεκαπέντε σγῶδν γόνια ἄριστα τὸ νησί μου κ' ἦβα φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα, ἀπὸ τὸν πῶτο κύβω, ἔνα δελτιν, καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν, εἶδα αὐτὴ τὴν τυμπάνη καὶ στάθηκα. Κότταζε πολλές φορές κατόπιν αὐτὸ τὸ σπῆτι πού στέγαζε τὸν Ἀσπένη καὶ πολλές φορές ἡ τυμπάνη αὐτὴ πού θύμειτε τὸ περυνικό πού εἶπε σῶναι ἀπὸ τὸ 1914 κ' ὅστες» ἀπὸ μὴ ζωὴν εἰκοσιπεντάχρονη. Μία προσπάθεια. Ἐνα με-
κόν. ἔνας ἄνθρωπος καὶ μὴ ἐποχὴ ἦταν ἡ «Ποικίλη Στάσι»... Πῶς νὰ μὴν κερσῶν χά-
βε φορές πού περνοῦσα ἀπὸρτὰ ἀπὸ τὸ ἴ-
σῳ αὐτὸ σπῆτι κ' ἔβλεπα τὴν μικρὴ ἐπι-
γραφή, τὴν τύχη πού ἔχουνε σ' αὐτὸν τὸν τό-
πο, τέτοιου εἶδους προσπάθειες. Καὶ πόες φορές δὲν ἀνασπῆθηκα, ἄσπερ τὴ νὰ κἀν, πῶς νὰ ζῇ ὁ Γιάννης Ἀσπένης, ὅστες» ἀπὸ
μὴ τόσο ζωντανὴ προσπάθεια. Αἰσθάνομαι
νὰ τὴν μοναξιά πού τὸν τοῖγριζε, μὰ δὲν
κατάνευα νὰ συλλάβω τὰ πράγματα κατὰ
ποῦ ἦταν. Ὡστόσο καὶ γὰ νὰ ἐκσυγκρίσω
τὴν κακὴν τύχαια, ὁ κόπος πού ἦταν κα-
ταλειμένος ἐκεῖ μ' ἔκανε νὰ σταθῶ. Κατόρθω-
σα ὁ τότε καὶ προχώρησα. Βίβα εἶσα ἀπὸ
ἀποδοθῆκα, κατέβλεψα, κάτοσα σκοπεύσιμα
ἐδῶ καὶ κεῖ στὸ πεζοδρόμιο, κατέβλεψα, λη-
στικὰ ἐπιπλά καὶ σκεῦθ, ἐβίβλα, κλεισὲ κ' ὄλ'
αὐτὰ ἀνασπῆσιμα, σκοπεύσιμα, περτινίμα
ἴσως λέγει. Σὲ μὴ γόνια πάντα σ' ἔνα κα-
κόν, ἔνας ἄνθρωπος μὲ τὰ μαλλιά κάπως
ἀνυψώμα, ἔν ἔντονα τὰ γεροντικὰ γαστρι-
κτικὰ του, ἀνυμπος νὰ κορὰ ἔνα σκού-
πτικὴ καὶ νὰ κἀνι πάν τὸν υἱὸ παιδί, νὰ
γόνι δάκρυ.

Δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ ζυγώσω εὐθύς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἡ ὁδο ἦταν πολλὴ δύσκολη καὶ ἡ κορυφὴν καὶ τὰ συνθησέναι ὁδοῦ τῆς παροχῆς γάλακτος πᾶς κάθη στιγμή. Ὑστερὰ θάταν πρὸ γυναικὶ ἂν υποβύσει κανεὶς νὰ κλέψῃ κακοὶ στὰ ὄργανα - τῆς ἀποκοκορυφῆς καὶ στοὺς κλητῆρας. Πρὶν ἀποκτασθῇ τοιαύτῳ πράγματι ἡ ἔσπερος. Μοι-

αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς ἵνα μὴ ποιεῖτε ἐστὶν
 ἔργα ταῦτα ἀπὸ τῆς τοιαυτῆς οὐσίας τῶν με-
 λῶν κατεσκευασμένη καὶ φέρονε, καὶ ἵνα ἀνατοι-
 μέτωσιν πρὸς τὴν ἐκείνη οὐσίαν πού τις· καὶ κα-
 τὰ τὴν ἐκείνην ἐστὶν δὲ ὁ διαπλάσιος τοῦ. Ἐκείνη
 τὴν οὐσίαν τοῦ λέω καὶ τὸ μοιροῦμαι δὲν ἔχα-
 ριστοῦσα τόσῳ, γιατί τὸ κακὸ τούτῳ γινώσκ-
 ῃ ἔστιν παλὴν, σπᾶσμος καὶ ὀνήμερος συνά-
 ρησις, ἀλλὰ γιατί τὸ κοινωνικὸν σύστημα πού
 εἶναι κατὰ τὸν μέτρον μὲ τέτοια εἶσα καὶ ποσά
 εἶναι τὸ πρὸς τοῦτο ἀπομέναν διαδοχικότητα
 αὐτῆς ἀπολαύσεως, τὴν ἰδιοκτησίαν. Πλὴν ἐνθάδε
 τὸν Ἀρσένειν παρτίσας καὶ γινώσκων τοῦ
 κοινωνικοῦ τοῦ λέω, γινώσκοντας οὐσίαν τοῦ Ἀρ-
 σένειν. Τὰ μέλη τῆς ἡγίας δορυκομένη καὶ
 εἶναι ἐν ἀνταγῇ καὶ τὸ δῆμονικον. Συμπε-
 ροῦσε, ὁρίσθησαν, ἔλκονται γὰρ τὴν ἐξὸν δι-
 ατάξιν. Ἀπὸ τῆς οὐσίας καὶ αὐτὴ μαρτυρεῖται
 ὡς ἀπὸ τοῦτο.

ὅστε λίγος οὐτε πολὺ, εἰκοσιπέντε σχεδὸν
ὥνι καὶ θάνατον ὁ Ἀρσένιος σ' αὐτὸ τὸ σπί-
κ. Μιὰ δὲ ἀκαίριον ζωὴ ποὺ στὸ πέραςμὰ της
ἐν εἴδει καυμὰ διάθεσιν γ' ἀνέστη κανέ-
αν τίθει.

τάφενος νὰ κανονίσῃ τὴν ζωὴ τοῦ κατὰ το-
πον ποῦ νὰ μὴν περάζῃ κανεὶς διὰ τοῦ
φρονέοντα, καθυποτάσσας τὸ δόστημα, κἀκεῖ
πέσα γὰ πέσα οὐτὸ τοῦ νοικοῦ τὸν ἀειδόλον
οὐτὸ τοῦ μικροῦ ὑμνητάκιον ἥρεος τὸν στὴν μι-
κράλῃ ἢ στὴν γαλιλαΐᾃ ἢ στὴν αἰατῇ τοῦ Μ.
δυσκολία θεοῖα κατέφενος βόλτα, κατὰφρο-
νους νᾶναι «συνηπῆς», καθὼς λέγε οἱ τοῖ
παῖτες, νὰ πληρῶνθαι βλάσῃ στὴν ὥρα ποῦ
περτε καὶ νὰ εἶναι ἐν τάξει· ἡ αὐτοῦς
ἐν τὴν κοινονίᾳ καὶ τοῦς νόμοις· τῆς. Ψε-
τοῦ ὅθι, κἀκεῖ, στυγακαμίνες, ἢ
ἢ νὰ γίνῃ, Αὐτὸ τὸν δρόμο εἶεν ὁρίσει
μοῖα στὸν Ἀσένην καὶ βλάξῃ πῶς
στημαδεῖον μονοπάτι γαρυνομένο. Ποτὲ δὲ
δὲν ἀπολείπεις διὰ στυβία καὶ ἡ ἐλπίδας, ἡ
κόλα καὶ στῆς πύθ δυσκολεῖ ὅσες καὶ ὅτῃ
τὰ πάντα κινῶνταν ἐνάντια καὶ ἄβωλ· Μ.
ἤφην διὰ γεωμάται, πλάκους ὁ λευκὸς γὰ
μῶνας στὸ κεφάλι τοῦ καὶ καλὴ ἢ αὐτὸν
ἀντημποῖ, ἡ ἀντιποῖα. Καὶ δὲν ἤθουν
τὴ μονάῃ τοὺς βία αὐτὰ ἀλλὰ καλὴ μὲ τὴν
ἀναδοκίμης τοῦ κακοῦ μας, τὴν κοίτην, τὴν
ἀνδοκίμης, τὴν γενική μείζονα. Πῶς νὰ δι-
σταθῇ ὁ στωγὸς Ἀσέννης καὶ τὴν νὰ ποῦ καὶ
μῶνε διὰ ληιστὰ λευτοδρόμους ποῦ εἶνε καὶ
ὁ στωγὸς ποῦ, ἡ στρωμένους, πᾶν πηγε-
ποῦ καθε τῶς τὸν φυτοδρόμους; Τοῦ νοικοῦ
ποῦ εἶνε ἐπεσάσει τοῦ γιλιάνου, ἡ τρωσ-
καὶ ἡ πύθ ἤθελε λεστὰ, ἡ παλῆς γυναι-
κίμης μιὰ-μιὰ γάνονταν καὶ σιγὰ-σιγὰ
Ἀσέννης εἶνε ἀπὸ τὴν καλαμὰ τὸν καί-
πο, εἶνε παντέστως στοὺς πέντε δρόμους.
Θὰ πιστεῖς κανεὶς πῶς εἰκοπέπαις γρόνι-
ζοῦς μέσα σ' ἐνὰ σπίτι δὲν εἶναι σ' ἐνὰ
ἀνθρώπο τοῦ δικαιοῦ νὰ ζήτησῃ μιὰ πίστι-
σιν γρόνι καὶ δὲν ὑποφρονεῖ τὸν δικαιοῦ-
τη νὰ δουρῇ τὸσον γρόνιον τιμὰ σῆστος
καὶ νὰ φερῇ σὰν ἄνθρωπος καὶ ὅχι σὰν ποῦ
κἀκεῖνον ποῦ δὲν νοῖσται νὰ τίποτε ἀπὸ
πορὰ μιὰ τοῦ ποῦγῃ του! Γιατὶ τὴ γροσσοῦ-
εἶς τέλους ὁ Ἀσέννης; Πέντε-ἑξ φωνοῦν
νᾶναι. Ἐξ γιλιάνος δορυμῆς. Ἀλλὰ ἀ-
ἔκουνε τόσο τὰ γρημάτα αὐτὰ νὰ πᾶν
οὐλοῦναι νὰ τέτοια τραγωδία; Καὶ τὴν τε-
λευταία στιγμήν ὁ στωγὸς εἶδους διὰ τὴν
τέτοιο δολιχὰ ἀπ' ὅσα γροσσοῦς καὶ ὅσοι
δὲν δὲν δὲν δὲν. Τοῦ κάλουν τὸν γενηδόμους
Γοῦπανος ποῦ εἶναι ποῦ θέλουν δὲν εἶναι
τὰ λεστὰ, ἀλλὰ τοῦ σπῆσι. Δὲν τοῦ γροσσοῦ-
ναι τὰ νοίκια, ἀλλὰ νὰ τοῦ ἀδελφῇ τοῦ κα-
γρόνους τὴν γυναικί. Αὐτὸ ἑλποῦνται, γὰρ
σῆστος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποῦ πᾶν ἀπὸ εἰ-
κοσὶ γρόνια στενάθουκε σ' αὐτὸ τοῦ σπῆσι καὶ
ταχικά τοὺς εἶνε τοῦ νοικοῦ τοῦ. Ποῦ δὲν
νὰ πᾶν; Ὅτε λεστὰ εἶνε μιὰ νοίκια καὶ
προκαταβολές, οὐτε ὅσα γροσσοῦναι νὰ νὰ
μετρώσει τὰ δολάρια τοῦ καὶ τὰ ἐπιπλοῦ τοῦ.
Κἀκεῖς λοιπὸν καὶ μὲ τὴν συνήθειαν τοῦ

HTAN EYXAPIETHMENOS

—Εἶσαι ἓνα πρώτης τάξεως ζῶο !
—'Επὶ τέλους. Νά πὺν μὲ θοῆγες καὶ μιὰ
πρώτης τάξεως σὲ χάτι.

γαθού άπανε την έλπίδα να κυριαρχή μέσ-
του κι' άπανε την ιδέα που είχε για την κα-
λοσύνη των ανθρώπων να βρεθεί στον νο-
στο. Είχε γελαστή άνωμα. Ή ζωή του είχε
σκληρά προσδώσει, κι' οι άνθρωποι που είχαν
σε σπείδσει με γκαρμάν ομαλάς τ' άποιεσε
νάμια της ζωής του στο πελάδιό του δεν εί-
χανε ούτε ένα κομμάτι νερό, ούτε ένα πέδι-
λο σιλό να του άδωσαν. Τον δέσμευε ένα
ζήτημα που να κοινωθή ή να μηλίστη, γιατί
είλας και συγγενείς να έλπει τ' άπ'αυτά που
έλαμπαν ψηλά στον ουρανό αυτίς για στέγη.
Πώς να μην κλαίει σαν παιδί ο σέβασμος νέ-
ροντας;

Καποιος γνωστός του, ήθελε επί τέλους
Τον κατελθαι και τον πήνε στην όδον Σκω-
πέλου. Ο Αρσένιος όμως ήθελε, πάντα να
επισκοπίζει τα πάγιατα. Τ' αγαπούσε όλο
εκείνη τ' άβυσσιν έξωλα και γαστρί, γιατί τ'
καθένα απ' αυτά ήξερε να του μιλήσει πε-
ρι παντοια από τους ανθρώπους και να του
θυμίσει καλές κι εύθυμες μέρες. Δεν
ήθελε ν' άφισει τίποτε. Πανούσης τ' άβυσσιν

Στὴν ὁδὸν Σχοπέλου ^α πήγαμε νὰ τὸν

«Ένα δωμάτιο μικρό σε μια αυλή. Μέσα στο δωμάτιο ένα κορβόβι και γύρω σωριασμένα φορέτην μίγδαν και πράγματα του. Παρηγοσία του μοναχική το κλισίωμα που φέρνει μόνος του λίγο καθάρισμα και το ταίριασμα. Μόλις μάς βλέπει, αρχίζει ένα κλάμμα που δεν είς τελειωμό. Θέλει να μιλήσει μα δεν τα καταφέρνει από το δάκρυ, από την συγκίνηση. Κάποια στιγμή ησυχάζει».

—Ποτὶ μου, μὰς λέει, δὲν περμένα τέ-
τρα υστεροῦν. Ἀπὸ τοῦ ποσοῦ μου τῆς
«Ποικίλης Στοᾶς» εἶχαν περσεῖς οἱ ἀρ-
σενεῖς τοῦ πνευματικοῦ καὶ τῆς τέχνης καὶ ἡ
«Ποικίλη Στοᾶ» σταθμὴς σταθμὴς στὸ εἶ-
δος τῆς. Ἰπέρτατος γενεὴς βλαχτῆς. Ἀν-
ταίσια ἀνθρώπου, βοήθεια κτήνη, ὑπερτί-
ση τὰ γαμμήλια τοῦ τόπου τὴν σεραφικὴν
πίστις καὶ σαρκίτικος καὶ νὰ ποῖ τὴν ζωὴν
μου. Ἄν κανένας ἀνθρώπος, ἀπ' αὐτοῦ ποῦ
διόξαται τὸ πόθος καὶ γὰ μὲν πᾶσι ἀλλο-
θῶν μὲ θυσιᾶν, καὶ σέβειν ἡ καὶ ζῆλον· λί-
γη ποσὴ ἡ λίγη σιγαλὴ, ἀν' οὗ ποσοῦ νὰ
μεῖν ἡσυχίος καὶ νὰ περῶν ἀκούα ἀπὸ
πᾶσι γούρις κινεῖς νὰ τὸ πᾶν ποσοῦν. Πο-
τε δὲν παντοφύκη πως ὕστερ ἀπὸ τῶσαν
γούριον ἀγώνες δὲ θεοῦ ἐν ἀπύλῳ. τῷ
Λαφῶν τὸ ἡσυχαστῶν, ὡς βολικῇ λόγῳ τῇ
τοῦτὰ τὰ ταχυπορῶμενα γούριον μου. Κι ὁ
μοῦ δὲν ἔλπειν χαλλίστης τῆς ἐν ὀνόματι
τοῦ περαινέμεν καὶ νόνα. Νοῶν πως δὲν
εἶμαι ἀκούη συνταξοῦς τῆς βλάπτου. Ἀ-
σθάνου καὶ καὶ νὰ δουλέη. Θέλω ἀκούη νὰ
ὑπερτίσθω τὰ ἀγαστὰ γούριον. Ἀκούη
ἀν' ἐπιφανῶν καὶ τὴν ἀκούσθω. Εἶμαι ὁ
χαλλίστης καὶ καὶ ποῦ εἶναι ἡ «Ποικίλη
Στοᾶ» εἶναι, ποῦ σταθμὴς τὸ νόνα περαινέ-
μεν δὲν εἶναι λαβὴ τυπογραφικῆς Στοᾶς περ
καμίνια ἔντυπο δὲν εἶναι νὰ παρουσιασθῇ.
Νοῶν πως καὶ ἀκούη ποσοῦ νὰ περῶν.
Ποῦ καὶ ποσοῦ νὰ κατῶσθω. Ἄν ὅμως
πᾶσι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον καὶ περσεῖς βιο-
καὶ νάναι νὰ πᾶν καμῶν, ἐν ἔλπειν. Τὸ κα-
ταξῆαι ποῦ θὰ μοῦ δοῦναι, νὰ ἡ ἀκούσθω
νὰ τὸ πᾶν νόνα μου καὶ νὰ πᾶν διπλά
μου τ' ἀγαπημένα μου βόλια. Τοῦτο νόνα
θέλω καὶ νοῶν πως δὲν ἔλπειν μὲ γὰρ
ποῦ δοῦναι ποσοῦ νὰ νῆν τ' ἐν ἑνὶ ἀνθρώ-
πῳ. Ἐν ἑνὶ τέτοιῳ καμίνια. ταχυπορῶμε-
να, τὰ βόλια μου δὲ περῶν πάντα τὰ τε-
λευτῶν μου γούριον καὶ δὲ κλεισὶν τὰ πᾶσι
ποῦ μὲ τὴν γὰρ πως ἡ ζῶν νοῶν πως ὁ
χαλλίστης καμίνια. Ἄνω γούριον ποῦ πάντα
ἀπὸ καὶ νὰ καμίνια τὰ πᾶσι τὸν ἥτις
καὶ τῆς νόνας τ' ἀκούη καὶ τὸ σαγγῆν.
τοῦς ἀκούσθω αὐτοῦς καμίνια καὶ γὰρ
καὶ καὶ δοῦναι.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

«Η Λούση, η Βάνα, η Τζέν-
να, η Ζαίρα κι' η Μυρά, β-
στερ' από τεσσάρων χρόνων
αδελφική ζωή μέσα σ' ένα
κολλέγιο, αποχωρίζονται για
να τραβήξουν κάθε μια τον δι-
κό της δρόμο στην ζωή. Η
χθεσινές πέντε μαθήτριες γί-
νονται κοσμικά κορίτσια και
δεν άργούν να μπλεχτούν στο
δίχτυα του έρωτα. Η Λούση
πολιορκείται από τον Τόννη
Μαρίνη. Η Ζαίρα αγαπά τον
Γιάννη Κόττη, που την απατά
δυο μέρες την Τζούλια. Η Άλ-
λες ενθουσιάζονται ακόμα κανένα ασήμια.
Ένα δράβη η Τζούλια προσκαλεί την πα-
ρέα της στη σάτι της, για διασκεδά-
ση. Έκει ο Τόννης διηγείται στην Λούση
την ζωή του».

7.

(Η συνέχεια)

ΕΚΕΙ τον χειμώνα, μπροστά στο τζα-
κι, το καλοκαίρι κάτω από ένα πεύκο,
λογιότατα να ξήσω, ήσυχια, ήρεμα, ά-
γαπημένα. Μά τ' όνειρο αυτό στάθηκε μια
φορά, σε μια μακρινή εποχή. Όταν τέλειω-
σα της σπουδές μου κι' άρχισα να δουλεύω,
κατάλαβα πόσο μακρινά απ' την πραγματικό-
τητα βρισκόμουν. Κατάλαβα
πως η ζωή είναι μια αδιάκοπη
πύλη, ένας ατέλειωτος δρόμος,
ένα αδιάκοπο λαχάνισμα χωρίς
καμιά στιγμή ξεκούραση. Κι'
έσκινα το κεφάλι κατενυγμένο, ή
αν προτιμάτε νικημένο...

—Είναι τόσο σκληρό αυτό
που μου λέτε.

—Δεν λέω το έναντιό. Μά ει-
ναι η αλήθεια. Και σεις αίσιο
θα βρεθείτε στην ανάγκη να θά-
ψετε τα όνειρά σας και το φρι-
κτικότερο να υποκύψετε στις συν-
θήκες και στις ανάγκες της
ζωής. Μη νομίζετε πως σας το
είχονα αυτό. Κάθε άλλο. Μά
είναι τόσο ακατόρθωτο αυτό που
πατεύετε... Τόσο αδύνατο...

—Ισως...

—Ναι... Πιστέψτε με πως
αν υπήρχε κάτι που μπορούσε α-
κόμα να πιστεύουμε, αυτό το
κάτι είναι η αγάπη. Μά μια α-
γάπη ειλικρινή, άδολη, τίμια.
Μια αγάπη που να μην γνωρίζ-
ει τα στενά όρια μιας καθορισμέ-
νης πόρτας. Που να μην έχει
ούτε άρεστρο, ούτε τέρας. Που
οι δριζόντες της να είναι τόσο με-
γάλοι που να μπορούν ν' αγκα-
λιάσουν το σύμπαν. Ναι, μονά-
χα, αυτή μας άπομένει να πι-
στεύουμε. Κι' αυτό γιατί μπορεί
να συνιπαρχή μέσα μας χωρίς
νέματα υποχρεώσεων να την
υποβάλλουμε κάτω απ' την έγκριση των συν-
τηκών της ζωής. Μπορούμε να την διατηρή-
σουμε ανέπαφη, άγγιχητη από κάθε επίδραση.
Μια τέτοια αγάπη μπορεί να θεριμώσει την β-
παρξή μας. Να μας δώσει έναν καινούργιο
παλμό. Ν' αλλάξει εντός μας τον ρυθμό του
κόσμου.

—Και νομίζετε πως μια τέτοια αγάπη μπο-
ρεί κανείς να την βρει;

—Μπορεί νάναι δύσκολο, μά όχι κι' ακα-
τόρθωτο...

—Τίδια δηλαδή σαν και το άλλο.

—Όχι, το άλλο είναι ακατόρθωτο!

—Όστε μόνο μιά αγάπη μας είναι βο-
λετό να ζητήσουμε απ' την ζωή;

—Ναι, μόνο μιά αγάπη...

Σώπασαν και κοιτάχτηκαν στα μάτια. Η
Λούση άνοιξε πάνω στο μάγουλό της την
έσθη άνδρα του Τόννη, κι' όταν το χέρι του
άγγιξε τα δάχτυλά της, αισθάνθηκε το αίμα
της να κυκλοφορεί χαρτό μέσ' στις φλέβες
της. Φοβήθηκε, ντροπή και διάστρεψε να
στροφή το πρόσωπό της. Τό βλέμμα της πλανή-
θηκε για λίγο γύρω απ' την Μυρά και τον
Γιάννη. Προσπάθησε να χαμογελάσει στην
φύλη της, μά η Μυρά δεν την πρόσεξε. Μι-
λούσε με τον Γιάννη ζωηρά και τα μάτια
της λαμπύριζαν παράξενα.

—Δεν το νομίζω μόνο, μά το πιστεύω, κι-
οι Γιάννη.

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ ΠΕΝΤΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

—Αυτό είναι ακόμα πιο ευχάριστο.

—Γιατί;

—Γιατί ο άνθρωπος που δεν νοιώθει μέσα
του άκρεια την πίστη για κάτι που γυρεύει,
άσφαλώς ποτέ δεν μπορεί να το επιτύχει.

—Ω! ναι, έχετε άπλυτα δικιο. Άλ-
λωστε η ιδέες αυτές ενόσω ακόμα βρισκον-
ται στο περιθώριο των θεωριών, μπορεί να
μην απαιτούν από μέρους μας πολλές θυσίες,
μά όταν περάσουν στην πρώτη γραμμή και
μπούν στα έπιπεδα της πράξης, τότε δεν συγχω-
ρείται καμιά συμβατικότητα. Κι' η παρρη-
κή ολιγοπία μπορεί να της καταστρέψει. Η
άπλυτη κι' η καθολική πίστη είναι το μόνο
και το κυριότερο εφόδιο για την ευτυχία
της. Χωρίς αυτήν είμαστε καταδικασμένοι

—Κι' εγώ σ' αγαπώ, Σπύρο, αλλοιώςτικα δεν φαντάζο-
μαι πως θα πιστεύεις πως ήσυχια ικανή να
κάμω μια τέτοια πράξη.

στην άποψή μου.

—Και πιστεύετε σεις σε μια τέτοια αλ-
λαγή;

—Γιατί όχι;

—Περίεργο.

—Δεν καταλαβαίνω που βρίσκετε το πε-
ρίεργο...

—Ω! σας έζητο συγγνώμην. Δεν θάταν
σωστό να παρεξηγήσετε τα λόγια μου. Άν
σας είπα πως το δόξα μου περίεργο, σ' αυτή
την οκένη έφτασα χωρίς να θέλω να σας
προσβάλω. Μά για ναμναι ειλικρινής και πι-
στεύω πως και σεις θα κινάτε τον ίδιο συλ-
λογισμό, αν ήσυχια στην θέση μου, μου φαί-
νεται περίεργο πως ένα κορίτσι σαν και σας,
νέο, πλούσιο, μορφωμένο, που χτες ακόμα
δύγχε απ' το σχολείο, και που θάταν φυσικό
να το ενδιαφέρουν ή χαρές της ζωής περισ-
σότερο από κάθε τι άλλο, θυσιάζει της όρας
ένος γλεντιού του, μιλώντας μαζί μου για ένα
κοινωνικό πρόβλημα και για θεωρίες που πολ-
λοί άνδρες προτιμούν είτε από αμάθεια, είτε
από τεμπελιά ν' αποφεύγουν...

—Σ' αυτό δεν έχετε άδικο, μά, αγαπητέ
μου φίλε Γιάννη, αν δεν με γνωρίζατε χτες
όπως είπατε, μά πόν άρεκετόν καρδό, θα βλέ-
πατε τότε πως η άπορία σας δεν θύσσεκε.
Έσυνήθισα να είπα πολύ με τον ίδιο μου
τόν έναντο, παρό με τους άλλους. Η ζωή για
μένα δεν είναι τίποτε άλλο, παρό μια μετα-

βατική περίοδος στο διάστημα της άποψης
με άνθρωπος έχει υποχρέωση να διηγή-
ται. Τώρα αν αυτό που θα διηγή-
καλό ή κακό, μέτριο ή μεγαλοπρεπές, αλλά
με ενδιαφέρει, ούτε έμεις μπορούμε να νο-
νουμε τους ίδιους τους έαυτούς μας. Έπει-
που προσέχω είναι η έπαρση της πρόθεσης
αυτής: του να προσπαθή δηλαδή ο καθέ-
να να δώσει αυτό που μπορεί. Και πιστεύω
πως αν όλοι οι άνθρωποι σκεφτόνταν έτι-
μωτέρω έγωιστικά και περισσότερο ήπιον
πυστικά, ίσως σήμερα η συνθήκη της ζωής
μας να ήταν πολύ καλλίτερη απ' αυτή που
έχουμε...

—Δεσποινίς Βαλλίδου, το να σας πω τι
σημειωνώ μαζί σας, βέβαια, θάταν έπι-
πο, γιατί πρώτος έγω ένοιώχτηκα στο θέ-
μα αυτό και μου φαίνεται πως της ιδέας, κι
άραχες και της πεποιθήσεως μου σας της έ-
βδη. Μά επιτρέψτε μου να κίνω μια έπι-
ση. Δεν θέλω να δέχστε άνεξέλεγκτα να
θεωρία ή ιδέα που διαβάσετε ή ακού-
σατε να κινδυνεύει τότε να βρεθείτε να πιστέ-
στε πράγματα που της περισσότερες φορές
ένα θαλόχτανα να αντιπροσώπων το έλλο.

—Ω! γι' αυτό μπορείτε να έστε ήσυχ-
Χωρίς να θέλω να μιλήσω ένοιστικά, π-
στεύω πως την διάκριση αυτήν μπορώ να
κάνω μόνη μου. Άλλωστε ο ήν έσυνήθη-
τόν καλλίτερο σύμβολο που έγιε κάθε έπι-
πος σε παρόμοιες περιστάσεις για μιά
στη διάκριση, είναι ο ίδιος ο έσυνήθη-
τός μας. Μά έμνηνη διάκριση. Το γυν-
έγώ μας. Η γενική κοινότητα που έμνη-
με στην ζωή μας δεν είναι δυνατό να
γουν το ψυχικό έγώ μας για άδηγη. Η
λοικήται πρόκειται για έπιδοσεις περισ-
τερο ή λιγότερο έπιδοσεις, που δεν άπο-
σπεύδουν τίποτε το θετικό, το έπιδο-
ελλικρινές.

—Όστε πιστεύετε πως μονάχα σε μια
λίτεια που όλος ο κόσμος θέχει τα ίσα και
ίδια δικαιώματα, μπορεί να σπορηθεί ένα
γνές κοινωνικό καθεστώς;

—Ανακαταστήτητα, κι' αυτό γιατί κι
τέτοια πολιτεία, το κάθε τι έπλεγει για
τοια του την άγνωση. Την άγνωση
λή. Την τιμωρία. Σήμερα το κάθε τι
μας η ζωή είναι ένωση και συμβατική
ελλικρινότητα άποτέλει απάνω έδος σε έπι-
καυό που κι' αν καμιά σου άρεση σε
λήτεια, δεν έσυνήθη το κοινό και να
στέβουμε. Και την παρρησιότητα. Η
θα πη αλήθεια. Μά μεγάλη αλήθεια. Ό
που θως που την ζωή θα πη φρενιά κι
ποικιλία.

Και το βλέμμα της Μυράς, καθώς πη-
σε τα τελευταία αυτά λόγια, στοάσχεσε
τόν Κόττη και τη Τζούλια κι' έσυνήθη-
σε τουφερά το κεφάλια της Ζαίρας που
νομιζόταν ν' απαντά που και που σ' έπι-
έλεγε ο Δακτύλος, ένδθ το μάτι της
κολλούσαν από τον Γιάννη Κόττη.

—Και γι' σας λέω, πως οι άνδρες
—η που κοντά έδα που άπαιτούν στον
—Σωστός χίτης. Πι-
στεύουν άμέσως ό τι
τους πούν, κι' έσυνή-
μα η γυναίκες τους
μεταχειρίζονται ό-
πως τους άρεση.

—Δεν έχετε δι-
κη, κίστε Δακτύλος.

—Δεν έχω δι-
κη; Μά, δεσποινίς
Ζαίρα, έσυνή-
τι μπορείτε να έσυνή-
απ' αυτά; Ποδόν
και κίστεν δεν έ-
σαστε γυναίκα και
δεύτερον, και αυτό
έπιδο-
κίστεν, δεν

ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

έχετε άνακατευτή με την ζωή. Πρώτος έ-
μένα να σας πω απ' την καλή της. Θα
μπορούσα, αν θέλατε, να σας διηγηθώ χίτες
ιστορίες ανθρώπων που αγάπησαν στα σω-
στά τους μια γυναίκα, που θυσίασαν όλη τους
την ζωή γι' αυτές, κι' αυτές πέταξαν την ά-
γάπη τους σαν κοινότητα στον δρόμο, την πρώ-
τη στιγμή που της παρουσιάστηκε μια εύκα-
ρια. Νά, ακόμα τον περσιμένο μήνα, ένας
φίλος μου, άεροπόρος κι' αυτός, κόντεψε να
σκοτωθεί για μια παληογυναίκα. Φαντασθήτε
πως την αγαπούσε χρόνια. Υπέφερε και γώ
δεν έξω πως! Οι δικοί του δεν την θέλανε.
Οι δικοί της δεν τον θέλανε. Τέλος πάντων,
σωστή τραγωδία. Αυτός ένα δράβη την έ-
κλεψε. Παντρεύτηκαν σ' ένα έρημοκλήσι,
και πάσαν ύστερότερα ένα σπιτάκι μικρό,
για αυτός δεν είχε παρό τον μυθό του κι'
αυτήν οι δικοί της δεν την δώκανε ούτε έ-
ναν όλοο. Μ' έλα αυτά, αυτός δεν μιλούσε.
Ούτε παρρησιότητα. Ούτε τίποτε. Άπ' την
δουλειά σάτι, κι' απ' το σάτι στην δουλειά.
Πού να ξεδέννη καμιά πεντάρα δώ! Θεός
φιλός! Και λοιπόν θα το πιστέψετε...

—Τι να πιστέψω;

—Μά δεν παρακολούθητε τί σας λέω;

—Πώς, πως άκούω. Ίσα-ίσα που προσέ-
χω πολύ. Γι' αυτόν τον άξιωματικό δεν λέ-
γατε που παντρεύτηκε και πού...

—Ναι, ναι που ύστερα έσυνήθη για χατήρι
της σάν έρομάνχος. Λοιπόν αυτός ο ά-
νθρωπος ήρθε την γυναίκα του, μέσ' στο έ-
δος του το σάτι μ' έναν άλλον! Καταλαβαί-
νετε σεις προστυχιά! Νά, αυτές είναι η γυ-
ναίκες, χωρίς να σας κακοήρω, έγω δεν
δίνω ούτε μια πεντάρα στην αγάπη και στους
δρόμους των. Λένε όλοι απ' την πιο καλή έ-
συνήθη την χειρότερη τα ψέμματα άράδα. Θαρ-
ρεις κι' έχουν γεννηθεί την ίδια στιγμή που
γεννήθηκε η υποκρισία κι' η ψευτιά.

—Δεν έχετε δικιο.

—Ω! ναι! δεν έχω δικιο. Βέβαια τί άλ-
λο μπορείτε να πείτε σεις. Καθίρον σας να
έσυνήθητε το φίλο σας. Μά έμένα δεν
μυθίζετε το κεφάλι. Οι άνδρες είναι
κοιτοί και τίμιοι. Η γυναίκες τα φτιάχνουν
έλα. Έγώ, έσυνήθη, ούτε θ' αγαπήσω ποτέ
την ζωή μου, ούτε βέβαια θα κίνω την τρέλλα
να παντρευθώ. Ένώσω θα υπάρχη οδόν
στον κόσμο, η γυναίκα δεν με πολυενδιαφέ-
ρει! Τούλάχιστον το ούτσιν, δεν λέει ψέμ-
ματα, ούτε σε κοροϊδεύει. Δίνει μερικά λε-
φτά, παίρνει λίγες μπουνιές, της κλειδώ-
νει στο έρμάρι σου κι' είσαι βέβαιος πως
δεν θα σκαπούν να φύγουν με κανέναν άλ-
λον, ούτε θα σ' απατήσουν! That is all!

—Και βρίσκετε την ζωή σας ικανοποιη-
μένη μ' αυτό;

—Γιατί όχι; Τι θέλετε να κάνω; Νά πι-
στεύω της γυναίκες για να με κοροϊδεύουν
και να με μεταχειρίζονται όσον καρδό της
είμαι ευχάριστος; Ά! Όχι. Τόσον έ-
γώσιμό τον έχω...

—Ζήτημα ένοισμού, λοιπόν;

—Ζήτημα άμοιβαίας πίστεως στας συνά-
λλαγές μου...

—Έστω...

Κι' η Ζαίρα έ-
στρεψε το πρόσωπο
απ' την άλλη μεριά
από φόβο μήπως ο
Δακτύλος άντηλη-
φθή τα πλημμελ-
ήμένα από άδραμα
μάτια της. Η στά-
ση του Κόττη και
το πολύωρο μου-
μουρητό με την
Τζούλια που χωρίς
να τ' άκούη μάν-
τενε την σημασία
του, είχαν κατάσει
την καρδιά της και

τά μάτια της μάταια αγωνιζόταν να
κρύψουν την άκρεια διαμαρτυρία της για
την άδικη αυτήν δοκιμασία που της επέβαλλε
η ζωή. Ω! αλήθεια πόσο αλλοιώςτικα την
είχε όνειρευτη την ζωή αυτή! Πόσα όνειρα!
Πόσες λαχάρες! Πόσοι πόθοι δεν οδύνανε
σε μια μόνο στιγμή, κάτω απ' τα πολύφωτα
του όμορφου έκείνου σαλονιού, κι' άνάμεσα
από ένα σωρό αδιάφορους γι' αυτήν ανθρώ-
πους! Και πλάι σ' έλα αυτά, σαν πένθιμο
μοιρολόι, τα λόγια του Δακτύλου. Μά γιατί,
γιατί, Θεέ μου, νάναι τόσο άδικη η ζωή; Τι
της έκανε για να την τιμωρή έτσι; Η σκέ-
ψης ηρωϊνάς, το μαυλό της κι' η καρδιά
της πονούσε, πονούσε σάν ποτέ άλλοτε.

Πλάι της η Βάνα κι' ο Φρέρης συνέχιζαν

—Ναι πιστέψτε με πως, αν υπήρχε κάτι που μπορούσε ακό-
μα να πιστεύουμε, αυτό το κάτι είναι η αγάπη...

αδιάφορα την όμυλία τους. Μιλούσαν σιγα-
νά, πολύ σιγανά, λές και φοβόντανε μή τους
άκούση κανένας. Τα πρόσωπά τους κογιά-
θαρρείς για να καταπνίξουν το σάτι του έ-
νος την φράση που πρόσφεραν τα χείλη του άλλου,
από φόβο μήπως τα λόγια τους άνακατε-
θούν με την άτμοσφαιρα κι' αυτή φιλώση κι
έπιδοτική τρέψη και τα φανερώση στους άλ-
λους.

—Άν μ' αγαπάς, θάρρης...

—Φοβάμαι...

—Μά γιατί; Τι έχετε να φοβήτης;

—Άν μάς δη κανείς;

—Πούδ να μάς δη;

—Έξω γώ, θάνα πολύ κακό, κι' έπειτα...

—Βάνα... Βασιούλα μου, μή γίνεσαι παιδί.

Κανένας δεν θα μάς δη. Άλλωστε φαντά-
σαι πως θα δεχόμουν έγω να σου πιστέω κάτι
που θα μπορούσε νατάν κακό; Άν μ' αγα-
πάς, πρέπει νάχης έμπιστοσύνη σε μένα και
νάσαι βέβαιη πως ό τι κι' αν σου πω ποτέ
θα μωρή να σε βιάσει. Σ' αγαπώ τόσο πολ-
λό, Βάνα, που η αγάπη σου για μένα είναι το
ιερώτερο και το πιο πολύτιμο πράγμα...
—Και γώ σ' αγαπώ, Σπύρο, αλλοιώςτικα
δεν φαντάζομαι πως θα πιστεύεις πως ήσυχια
ικανή να κάμω μια τέτοια πράξη. Σ' αγα-
πώ, αυτό πρέπει να το νοιώθης καλά μέσα
στην ψυχική σου, μά φοβάμαι. Φοβάμαι, δεν
έξω και γώ τί...

—Βασιούλα χρυσή, μή φοβάσαι, πιστέψ-
με δεν υπάρχει κανένας φόβος.

—Κι' έπειτα, γιατί θές νάδω; τί θα

κάνουμε;
—Τίποτε. Πούδ σου είπε
πως θα κάνουμε τίποτε; Σ' ά-
γαπώ τόσο πολύ που θέλω να
σε δώ μονάχα. Νά σου μιλήσω.
Ν' άκούσω την φωνή σου...
—Πού θα πάμε;
—Έναν μικρό περίπατο...
—Μέ τα πόδια;
—Ά! όχι, θάταν φόβος να
μάς έδλεπαν. Θα πάρουμε ένα
ταξί.

—Κι' ο σωφέρ;

—Ο σωφέρ είναι δικός μου

άνθρωπος. Με έφερε τώρα τόσον καρδό... Δη-
λαδή του δίνω πάντα ένα σωρό δουλειές απ'
το γραφείο κι' έτσι μ' έχει ανάγκη. Ά! όσο
γι' αυτόν σου έγγυώμαι. Δεν θα πη τίποτε.

—Και πόση ώρα θα λείψουμε; Δεν μπορώ
να γυρίσω άργά στο σάτι. Τί θα πη η μη-
τέρα;

—Θά μείνης όσο θές, Μισή ώρα. Είκοσι
λεπτά. Δέκα. Ένα... Φτάνει μόνο νάδής.

Νά σε δώ. Νά σου πω μια καλημέρα...

—Φοβάμαι, Σπύρο, αν το μάθουν σάτι μου
θα με σκοτώσουν.

—Έστω λοιπόν κι' αυτό ακόμα να το πα-
ραδεχτούμε. Άν το μάθουν τώμαθαν. Τόσο
το καλλίτερο.

—Ά! έτσι λές έσύ;

—Μά βέβαια. Άν
το μάθουν θα μάς ά-
παλλάξουν από μερι-
κές άναρες διατιπώ-
σεις. Θάρρη έγω σά-
τι σου κι' έλα θα τε-
λειώσουν, αγάπη μου.

—Κι' αν η μητέρα
μου δεν δελήση;

—Βασιούλα μου,
γιατί μιλάς σάν κουτό
παιδί. Γιατί να μην
δελήση η μητέρα σου;
Κι' έπειτα αν δεν θε-
λήση, δεν θα χαθούμε
βέβαια.

—Τι θα κάνουμε;

—Θά φύγουμε μαζί.

—Σπύρο, χρυσέ μου!

—Βασιούλα μου!...

Το κεφάλι της Βά-
νας έγειρε πού πολύ
και τα μαλλιά της ά-
νέσαν στο μέτωπο
του Σπύρου ένα φίλ,
που τα χείλη της άδυ-
νατούσαν να δώσουν.
Τα χείρα τους ένόθη-
καν και τα δάχτυλά
τους σφιχτάκταν δυνα-
τά, σιωπηρή έπισφα-
γήση της συμφωνίας
των. Ο Φρέρης κα-
τάσε γύρω του μ' ένα χαμόγελο ανθρώπου
που εύκολα καθόρθωσε να έπιτύχ τον σκοπό
του. Ένα χαμόγελο εύθυμη κατωκτική. Ίκα-
νοποιημένο. Η Βάνα άρπνε την φαντασία
της αχάλλητη ν' αγκαλιάσει τους άγνωστους
δρόμους μιας ζωής που θάρρης σε λίγες
ώρες, άνάμεσα στη μικρή άτμοσφαιρα ενός
αγοραίου ταξί με κίτρινα σάτι κοινοτικά
στις τζαμέντες πορτοφίλες του...

Κι' έτσι παραδομένοι κι' οι δύο στους δι-
κούς τους συλλογισμούς, δεν δούσαν τον και-
ρό ούτε το ένδιαφέρον να προσέξουν τον
Σταυράκη που προσπαθούσε στην άναζωνη
γονιά απ' αυτούς, να πείσει την Τζέννη να
παράδεχτη όσα της έλεγε.

—Η αγάπη κι' έλα αυτά τα κολοκύθια
έσυνήθη για ποιους παρτάζουν; Γι' αυτούς που
δεν έχουνε λεφτά! Όταν μπορεί να ξεδεύει
κανένας δεν του μένει καρδός ν' αγαπήσει...

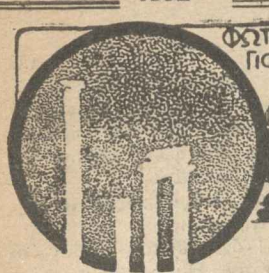
—Όστε έχετε τόσο μεγάλη περιουσία,
κίστε Σταυράκη;

—Πόση ακριβώς έχω δεν την έξω δε-
σποινίς Μαρή γιατί δεν μου δώθηκε ποτέ η
έκταρία να την μετρήσω... Μέχρι στιγμής
την μετράει άλλος για μένα...

—Πούδ;

—Ο πατέρας μου. Και σάν καλό παιδί
δεν θέλω να τον ύστερησω από μια τέτοια
ευχαρίστηση. Τόν άφίνο να την διαχειρίζε-
ται όπως του άρεσει. Έμένα μου άρεσι πως
έχω πάντα ό τι θέλω.

(Η συνέχεια εις το προσέχει)

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΜΙΑ ιδιότροπη, μά και ξεχωριστή φυσιογνωμία του λογοτεχνικού και δημοσιογραφικού μας κόσμου ήταν ο Ιωάννης Κονδυλάκης. Πεζογράφος εκλεκτός με ύψος επιμελημένο και πολλές φορές με χιούμορ αξιοσημείωτο. Έγραψε πολύ στην δημοσιογραφία, με ήρεμη όμως δράση. Και στην λογοτεχνία έδωσε διηγήματα αρκετά αξιόλογα.

Αν και καθαρευουσιάνος, έγραψε τον «Πατούχα», Κρητικό ήθογραφικό διήγημα, που έχει την θέση του στα Έλληνικά γράμματα. Μά και οι τόμοι των διηγημάτων του και τα μυθιστορήματά του διαβάστηκαν και άρεσαν πολύ.

Στην δημοσιογραφία κυρίως εργάστηκε είκοσι περίπου χρόνια στο «Εμπόρε». Έγραφε κάθε μέρα ένα χρονογράφημα με την υπογραφή «ΔΙΑΒΑΤΗΡ».

Θεωρείται ένας από τους ιδρυτές του είδους που λέμε «χρονογράφημα».

Οι δημοσιογράφοι μας τον αγαπούσαν πολύ και τον εκτιμούσαν. Γι' αυτό είχαν εκλεγεί και πρώτος πρόεδρος της «Ενώσεως των Συντακτών», όταν αυτή ιδρύθη, δηλαδή το 1914.

Ο Ιωάννης Κονδυλάκης γεννήθηκε στο χωριό Βιάνο της Κρήτης το 1861.

Στην Αθήνα ήλθε πολύ νέος για να φοιτήσει στο Γυμνάσιο. Μά όταν έγιναν η Κρητική επανάσταση το 1877, ξεναγύρισε στην Κρήτη, όπου και πολέμησε. Ύστερα από 8 χρόνια ήλθε πάλι στην Αθήνα. Τελείωσε τότε το γυμνάσιο και κατόπιν κατέγινε με την λογοτεχνία και με την δημοσιογραφία.

Κατόπιν ξαναπήγε στην Κρήτη, όπου διώρισε δάσκαλος.

Και από το 1889, δηλαδή από ηλικία 28 χρονών, ήρθε κι' έμεινε οριστικά στην Αθήνα.

Από τότε γίνθηκε επαγγελματίας δημοσιογράφος. Εργάστηκε στις εφημερίδες «Ασπς», «Σκρίπ» και «Εφημερίδα» και κατόπιν στο «Εμπόρε», όπου έγραφε αδιάκοπα 20 ολόκληρα χρόνια!

Κατά το τέλος της ζωής του, όταν έδλεπε πως έγραφε πιά δύσκολα, εγκατέλειψε την θέση του στο «Εμπόρε» και την Αθήνα και ξαναγύρισε στην Κρήτη.

Εκεί ζήσας, ανάμεσα στους πατριώτες του και στους παλιούς του συμπολιμείς, τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Και πέθανε εκεί το 1920, σε ηλικία 59 χρονών.

Ο Κονδυλάκης μένει αλησμόνητος μεταξύ του δημοσιογραφικού μας κόσμου, γιατί ήταν ειλικρινής άνθρωπος, ένας επαγγελματίας και άνθρωπος αγαπητός, σ' όλους τους συναδέλφους και φίλους του.

Στην Αθήνα ο Κονδυλάκης ζούσε αρκετά μονότονη ζωή. Σε κέντρα διασκεδάσεως δεν εσύχναζεν. Ούτε σε ταβέρνες και σε γλέντια, σαν άλλους λογοτέχνες και δημοσιογράφους. Μόνο στο θέατρο πήγαινε κάπου-κάπου...

Κατοικούσε σ' ένα δωμάτιο στην Δεξιμένη κοντά. Έρωσε στο εστιατόριο «Αβέρωφ» στην οδό Σταδίου. Επήγαμε κατόπιν στο κεντρικό του Ζαχαράτου, στο Σύνταγμα, όπου εκάθητο όλο το απόγευμα. Τό βράδυ πήγαινε στο γραφείο του «Εμπόρε» και έγραφε. Ύπαιτα ξαναπήγαμε στο Ζαχαράτου.

Ο Κονδυλάκης ήταν οξύτατος στα πειράματά του. Κεντούσαν άγρια. Μία φορά, που ο μακαρίτης ποιητής Χρίστος Βασιλένης του έστειλε τα ποιήματά του, προσποιητή πως δεν τάλαβε γιατί δεν ήθελε να τα διαβάσει. Μά ο Βασιλένης του τα ξαναέστειλε με την απαίτηση να τα διαβάσει και να τα κρίνει.

Ο Κονδυλάκης τότε έπειραξε τον ποιητή σε κάποιο χρονογράφημα του αρκετά σκληρό. Έγραψε πως μαρικά ποιήματα και ποιητές μοιάζουν με τις... μυγίες. Τα διώχνεις κι' αυτά ξαναέρχονται άγριότερα...

Εθόμως τότε ο Βασιλένης κι' έγραψε το ακόλουθο «επιτύμβιο» για τον τάφο του Κονδυλάκη:

«Μυγίες γεμάτος ένας τάφος!
Ποιος να κοιμάται παστρικάς;
Ο μακαρίτης χρονογράφος
της έγραφες και ζωντανός!»

Και τότε ο Κονδυλάκης απάντησε με άκοντα σκληρότερον τρόπο. Έπειραξε και ένα σωματικό ελάττωμα του μακαρίτη ποιητή...

Όσο ο Κονδυλάκης στο βάθος δεν ήταν καλός. Είχε μια πρωτόγονη ειλικρίνεια και τιμωρότητα.

Δεν έγραφε ποτέ χρονογράφα για κανένα. Ήθελε ή πάντα του να νάναι πάντα τίμια και γευστή ειλικρίνεια.

Δεν ήταν πλεονέκτης και λαίμαργος. Έ-

Ιωάννης Κονδυλάκης

ζούσε και με λίγα χρήματα. Γιατί η ζωή του ήταν απλή με περιορισμένες ανάγκες.

Φοβόταν ο Κονδυλάκης πολύ τα γεράματα και τον θάνατο.

Δεν ήθελε να γεράσει ποτέ!

Και όταν κανείς τον περνούσαν σαν άθροισμα μεγάλης ηλικίας, αυτό τον έπειραζε πολύ.

Μία μέρα ο κ. Αγγελος Τανάγρας, του είπε με σεβασμό:

—Καλημέρα, υπάκουπα-Γιάννη!

—Γιατί με ρώζεις; απάντησε ο Κονδυλάκης θυμωμένος.

—Όταν ήταν νέος ο Κονδυλάκης, ήταν ευχάριστος στην συντροφιά. Δηγείτο πολλά και ωραία πράγματα. Εθόμως και παρ'όλες ισοτίες και ανέκδοτα σόκιν. Μά έκανε και κριτικές για τα λογοτεχνικά έργα που έβγαζαν τότε.

Αργότερα όμως, όταν άρχισε να γεράει έγινε μελαγχολικός και γκρινιάρης. Όλο το πνεύμα του συγκεντρώθηκε σε μία πικρή, φουσκωτή ειρωνεία...

Στο τέλος της ζωής του τον είχε καταλάβει απελπισία! Έδλεπε την ζωή να φεύγει, και αυτό τον έκανε ξέω φρενών!

Ένα βράδυ περπατούσε με τον κ. Μ. Μαλαχάση στο Ζάππειο. Ήταν κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Ο κ. Μαλαχάσης ήταν υλιστικός. Έπεσε και δοχούλα. Ο Κονδυλάκης ήταν κούρασμένος και γεμάτος απαισιοδοξία!

—Δεν δ' ιδωθούμε πιά! Έλεγε στον κ. Μαλαχάση.

Δεν είναι γνωστή καμιά ερωτική περσία του Κονδυλάκη. Όσοσο αγαπούσε πολύ τις γυναίκες. Έθαμνιζε την γυναίκα του και την χάρη τους.

Και όταν κάποτε είδε τον κ. Αγγέλο Τανάγραν, νέον τότε, να συνοδεύει μια γυναίκα, είπες:

—Για δύο πράγματα μου άρεσαι, και Τανάγρα.

—Για ποιά;

—Για τους «Σπογγαλίες» του Αίμα, που έγραψες και για το κορίτσι που το δούσεις...

Όσο ο Κονδυλάκης την γυναίκα του ήθελε σύμφωνα με την μόδα!

Την ήθελε απλή, ντυμένη χωριάτικα και χωρίς καμιά συγχροισμένη ενείναι.

—Τι τα θέλεις; έλεγε στους φίλους του. Στο ζήτημα της γυναίκας έχω νοσταλγία την εποχή του τσουραπιού!

Στο σπίτι που έμενε, εκεί πάντα στην έξιμη, ο Κονδυλάκης είχε κατά καιρούς συγκατοίκους διαφόρους τύπους. Αυτός έμενε ένα μόνο δωμάτιο και τα λοιπά κοιμούντο σε διαφόρων ειδών ανθρώπους.

Κάποτε λοιπόν έτυχε να ήλθε ένα γέροντο στο πλαζινό δωμάτιο αρκετά ενοχλημένο. Εκτός από τ' άλλα, ο γέροντας αυτός ήρθε στην συνθήκη την νύχτα που πήγαινε να κοιμηθεί, να πετάει με όρμη τα παπούτσια στο πάτωμα. Έτσι ο Κονδυλάκης έπαισε απότομα και ξαναζήσαν!

Αν και ο Κονδυλάκης του έκαμε τήρηση, εκείνος εξακολούθησε την ίδια πρακτική. Ξαναήρθε το άλλο βράδυ και πέταξε το ένα παπούτσι με όρμη στο πάτωμα. Ο Κονδυλάκης τότε εξόλησε...

Μά πάλι τον τάξη και το δεύτερο παπούτσι, θυμήθηκε να παρατήρηση του γείτονά του και άκουσε έλαφο το παπούτσι στο πάτωμα, μαζί με ακουστή καθόλου.

Ο Κονδυλάκης περίμενε ν' ακούσει τον δεύτερο γέροντο, όπως κάθε βράδυ. Μά δεν τον άκουσε. Και τότε απελπισμένος ήρθε με μια φωνή:

—Ρίξε, μωρέ γείτονα, και τ' άλλο παπούτσι σου για να ήσυχασω πιά!

—Πίξε, μωρέ γείτονα, και τ' άλλο παπούτσι σου για να ήσυχασω πιά!

Στην μονότονη ζωή του ο Κονδυλάκης κανε κάποια διακοπή με άλλη μονότονη γήνεια. Έπαιζε χαρτιά. Πολλές φορές γαστροπαιγνίο τον απασχολούσε ώρες.

Και τόσο τον είχε συνηθίσει ώστε και κουβέντα του συχνά έβγαζε φράσεις επί πίκου και από τ' άλλα που έπαιζε. Της φωνής αυτές εσήμουσε με έννοιες δικές του.

Όταν στο τέλος της ζωής του ο Κονδυλάκης πήγε στην Κρήτη, κατέστησε όλοι οι Κρητικοί άνθρωποι του λαού έλπίαν το μεταξύ τους ακαταναίστατο. Ήταν ο παλαιός Κρητικός, καταστασιατικός, υπαλλήλος έλπειν ο ένας τον άλλο ακαταναίστατο.

—Καλημέρα, καπετάνιο!

—Γιατί κανείς, καπετάνιο;

—Η συνήθεια αυτή ήταν έθιμα παλαιά, μά και τώρα είναι καλή. Μά και ο Κονδυλάκης. Και με αυτό το χώνευσε ο Κονδυλάκης. Και με αυτό που του σύστησαν στο καθενίο άκουσε πατριώτες του, όλους ακαταναίστατους, πηγε το τραπέζι και φώναζε στον καπετάνιο:

—Καπετάν καφετζή, είπες μου έμεις να πετάν καφέ!

Και ο καφετζής του έφερον άπαιτο καφέ του, ενώ οι ακαταναίστατοι ήσαν να κατέπληκτοι με τον νέο πλεόοντο καλθόδικου καφέ.

ΦΩΤΟΣ ΠΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΖΕΝΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Pierre Nézelof

ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΘΥΜΑΤΑΙ...

Ανάμεσα σ' όλα τα περιστατικά της γυμναστικής ζωής του ο γενικός επιθεωρητής γκε σιμύταν ένα με την μεγαλύτερη συγκίνηση: Συνέθε κάποιον Περσική πρωί την ώρα του μαθήματος της φιλοσοφίας. Ο μαθητής γκε έχασε σαν δνειροπαρμένος κι' έβρισκε πως η διδασκαλία του Καρτεσιού δεν ιαριάζε καθόλου με τον γαλάζιο ουρανό και τον απαλό αέρα που φυσούσε. Ο μαθητής γκε συλλογίζεταν μια μεγάλην ευτυχία που τον περίμενε. Την Κυριακή που θαρχόταν, θα πήγαινε να επισκεφθί έναν φίλο του που είχε μά αδελφή: την 'Ελένη. 'Ελένη! Ένα όνομα τόσο κατάλληλο για τραγούδι ή γ' άρωστηχίδα! Την περασμένη δδομάδα είχε μείνει μια μέρα μαζί της και τώρα δεν έβγαζε από το μυαλό του το ξανθό κεφάλι της και σ' αυτά του έδούσε ακόμα η δροσερή κι' άρωστηχη φωνή της.

Η 'Ελένη ήταν δεκάξη χρονών κι' αυτός την αγαπούσε. Εκείνη, άξ Θεούλη μου, εκείνη δεν φαινόταν καθόλου εχθρικά διατεθειμένη και πούος ξέρε!—Αν γινόταν τοιμηρότερος—Αν της έπαυσε ένα φίλι, ένα μωνέ. Ένα φίλι στο διάστημα μιας δλλοκληκής μέρας... αυτό, με την αλήθεια, δεν ήν καμιά παράλογη αξίωση. 'Ακόμα κι' οι χρονοφύχοι μένον ευχαριστημένοι, όταν άνακαλίνον μέσα σ' ένα τόνο δροχόλαλο έστο κι' ένα μικρό σβάλο χρυσάφι. Ο Καρτεσιός δεν μπορούσε να σβύση το κέφι που τονίε η υπέροχη εκείνη μέρα. Ο μαθητής γκε συνέλαβε ξαφνικά μιάν ώραία εμπνευση: άνοιξε τον συγία του κι' άρχισε να σκαλίζει πάνω στο θρανίο το αγαπημένο του δνομα. Τό άσπύλι ήταν σκληρό και τό ξύλο μαλακό κι' άς μήν ήταν μαλακώτερο από την καρδιά του καλλιτέχνη.

—Υγέ! Δέν προσέχεις. Με τί ασχολείσαι;

Ο μαθητής σηκώθηκε από την θέση του ταρμμένος. Ο άρωστηνος καθηγητής είχεν άνακαλίνει της χαρακτηριστικές του προσπάθειες.

—Α, άγαθήτη μου 'Υγέ! τού είπες σ' έναν τόνο που προημνούσε την συντέλεια του κόσμου. Άσχολείσαι βλέπω με την καταστροφή της ξένης ιδιοκτησίας... Πολύ ώραία! Θα σε άναφέρω στην διεύθυνση.

Στο διάλειμμα ο 'Υγέ παρουσιάστηκε στον διευθυντή κι' έπειδή δεν μπορούσε να του διαλογισθή επαρκώς την χαρακτηριστική του διάθεση, κατά την ώρα της παραδόσεως, ο γυμνασιάρχης τον τιμώρησε με περιορισμό μιας ήμερας και συγκεκριμένως την Κυριακή. Κι' έτσι την Κυριακή ο άτυχος φιλόσοφος, αντί να πάει να διή ή να φιλήσει την 'Ελένη, υποχρεώθηκε να μεταφράση ένατό στίχου του Βιργιλίου, στους άποίους—τί είρωνα της τύχης, αλήθεια!—ο ποιητής μιλούσε για κάποια θεά, που καθισμένη σ' έναν δρόμο κοντά στην θάλασσα, έχτενιζε τα δλό-εσθια μαλλιά της.

Ο άρωστημένος 'Υγέ, από έκδίκηση και άγανάκτηση, μετέφρασε δι τοιούτοαν στο κεφάλι. Κι' έτσι τέλους τί ήταν τα μαλλιά της αγλής αυτής θεάς, μερυστά στα μαλλιά της άγαπημένης του; Ούτε σπουδή, ούτε λινά, ούτε βέβαια... Α, πόσο μακριά ήταν δια έκείνη! Κι' όμως ο κ. 'Υγέ δεν είχε ξεχάσει ποτέ τό περιστατικό αυτό, γιατί η καρδιά του είχε δοκιμάσει τότε ένα σκληρό, πολύ σκληρό μαρτύριο. Λίγο πιά έπειτα ένεγέρθη στο Πανεπιστήμιο. Και η 'Ελένη; Η 'Ελένη είχε γίνει γυναίκα του. Στο πέραςμα των χρόνων τα μαλλιά της είχαν χάσει τό χρώμα και την λάμψη τους. Μά ο άντρας της φύλαγε πάντα πάνω στην καρδιά του μια μπουκλα που έλαμπε σαν καθαρό χρυσάφι στο φως του ήλιου. 'Ακόμα και τώρα που ο κ. 'Υγέ ήταν ένας ήλικιωμένος άνδρας, δεν

παρέλειπε, στις έκπαδευτικές περιόδους του, να επισκέπτεται με ιδιαίτερη συγκίνηση τό μικρό γυμνάσιο που είχε κάνει της σπουδές του.

Εκείνο τό πρωί ο κ. 'Υγέ, προκειμένου να παρακολούθησε την παράδοση της τελευταίας γυμνασιακής τάξεως, άκουσε άφηρημένος τό παρόνοια του γυμνασιάρχου:

—Α, τί έποχή, κύριε γενική επιθεωρητή! Οι μαθηταί μας, βλέπετε, δέν βρίσκουν πλέον την ευχαρίστηση στο βιβλία τους. Ένδιαφέρονται πολύ περισσότερο για τό ποδόσφαιρο, τό τένις, και τό μπάτζ. Ο άθλητισμός τους έμπνδίζει να κοιμούνται, κι' όταν πάλι κοιμούνται δνειροποιούνται τους άσους του άθλητισμού. Δέν μιλούν για τίποτ' άλλο παρά μόνο για όγκ, ντρεθής και κρόουλ. Όσο δέν

Ένα φίλι στο διάστημα μιας δλόκληρης μέρας.

καταλαβαίνουν από τ' άδωα παιχνίδια, του καρού μας, τόσο γρηγορότερα μαθαίνουν σήμερα όλα τα όσκαρ που σημειώνθηκαν την τελευταία Κυριακή σ' έλες της άκοης του κόσμου. Στα νεύατα μιας ένδοσιας άμυστας για την ευγενή άμιλλα στα πεδία της εθφίας και της γνώσεως: σήμερα οι νέοι άσχολούνται με τα προγνωστικά, ποιά όμεις δάγκωται θα νικήση την άλλη και θα πάρη τό πρωτάθλημα... Οι μύς εξέθρόνισαν τον Βιργίλιο... Ω τέμπρα, ό μόρες!

Ο γυμνασιάρχης έδρασε έναν στεναγμό, ενώ προχωρούσε στο πλευρό του κ. 'Υγέ, για να πάνε στην αλευρά της παραδόσεως. Καίτοι ο διευθυντής είχε είδοποιήσει την τάξη πως θαδινε διακριτικά και θα δύναινε την φωνή του μόλις θα πλησιάζαν, γνούςτος έπικρατούσε μεγάλη σύγχυση μεταξύ των μαθητών που χαλούσαν τον κόσμο από της φωνές. Τέλος έκυμνηαν γρήγορα—γρήγορα—τα περιοδικά και της άθλητικής έφημερίδας, κι' έστησαν τ' αυτά τους σαν τους λαγούς μέσα στις κρύστες των.

Ο γενικός επιθεωρητής έσφιξε τό χέρι του καθηγητού και προχώρησε κατά μήκος των θρανίων. Ξαφνικά ο γυμνασιάρχης έβγαλε μια κορυφή άγανάκτησεως κι' έτρεξε ταρμμένος στο βάθος, σ' έναν μαθητή που καθόταν στα τελευταία θρανία.

—Με τί ασχολείσαι, Άρτώ; Σκαλίζεις δνόματα στο θρανίο; Έρεεις πως καταστρέ-

φεις ξένιν περιουσία; Έτσι λοιπόν έτοιμάζεσαι για της εξέτασεις σου; Πολύ λαμπρά! Την Κυριακή θα μείνης υπό περιορισμόν.

Ο γυμνασιάρχης έδειξε όσο μπορούσε πανηγυρικότερα την άγανάκτησή του, ευχαριστημένος που φανέρονε τον έξαιρετικό ζήλο του μπροστά στον άνωτέρό του. Ο γενικός επιθεωρητής πλησίασε και κίτταξε τον καθηγητόμενο πάνω από τους ώμους του. Και ξαφνικά έννοιωσε έναν χείμαρρο πυρετού σ' όλο του τό σώμα. Είχε διή καλά. Ναι, πάνω στο ξύλο του θρανίου άνεγνώρισε, σχεδόν σβυσμένο ύστερ' από σαράντα χρόνια, ένα δνομα: 'Ελένη. Και δίπλα σ' αυτό τό ξεθωριασμένο όνομα στεκόταν ένα άλλο, νέο, φρεσκοσκαλισμένο: Ντενίς.

Ο μαθητής Άρτώ κοκκίνισε στην άρχη κι' ύστερα χλόμασε. Κίτταξε τον κ. 'Υγέ κι' ο κ. 'Υγέ διάβασε μέσα στα μάτια του: Περιορισμό την Κυριακή!... Λοιπόν δέν θα μπορούσε να την δά...

Άκριβώς τό ίδιο είχε συμβή κάποτε και στον κ. γενικό επιθεωρητή. Στο χλωμό εκείνο παιδί ξανάβλεπε τότε έναντό του. Μέσα στην καρδιά του έκρυβε σαν τον ίδιο έδω και σαράντα χρόνια ένα πρωτοξύντητον έρωτα και η ματιές του έπρόδιδαν την λαχτάρα του: «Όστε δέν θα μπορούσά να την δώ...».

Ο κ. γενικός επιθεωρητής έννοιωσε μια νεανική, μιάν άδελφική λαχτάρα μέσα στην καρδιά του. Μηχανικά πήρε ένα τετράδιο που ήταν πάνω στο θρανίο, μπροστά στον μαθητή. Εκείνος έκανε μια κίνηση, θέλοντας να τον έμπαλση, μά ήταν πιά πολύ άργά.

Ο κ. 'Υγέ άνοιξε τό τετράδιο... Ήταν γεμάτο στίχους κι' έρωτικά τραγούδια. Σο-νέττα, μπαλλάντες, ροντέλλες, έλεγεια.

Ο νεαρός ποιητής χαμήλωσε τό κεφάλι του ντροπισμένος, περιμένοντας τό άστορ-πέλεμα. Μά άντίς αυτό έβουσε μια γλυκιά, τρεμυλαστή φωνή:

—Δέν είναι δόλο άσχημα, νεαρό μου φίλε... Κατέχεις αρκετά καλά την γλώσσα... Όσοσο δέν πρέπει γι' αυτό να καταστρέφης τό θρανίο... Άν μού άποστέλλεις πως δέν θα τό ξαναγράψω, θα παρακαλώ τον κ. γυμνασιάρχη ν' άρωσθή την τιμωρία σου...

Φίλος άνθρωπος! ποιοιόποιε κάποιος μαθητής μέσα στην τάξη.

Κάνοντας πως δέν άκουσε αυτόν τον έπαινο, ο κ. 'Υγέ άποκατανήθηκε. Ήταν ευχαριστημένος με τον έπαιτο του κι' άισθανόταν μιάν άνεκάλγητη άγάλληση, σαν ναχε συντελεσθή κάποιο άνωστατικό δάμμα.

—Έ, λοιπόν, ήσυχάστε! είπες ύστερ' από λίγο ο επιθεωρητής 'Υγέ στον κύριος συσταμένο γυμνασιάρχη. Τό ποδόσφαιρο και τό τένις θα λησιμονηθούν για πάντα από τον κόσμο, ένόσω ακόμα η άγάπη θα θεωρείται τό νεύατο με την φλογερή λάμψη της.

PIER NEZELOFF

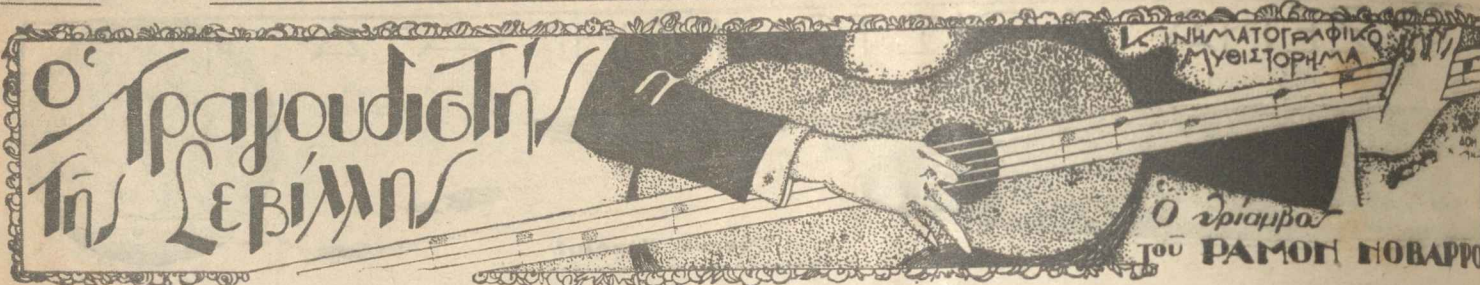
ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

—Κι' ή πιά τίμια γυναίκα άρέσει να είσθάνεται δι την ποδών. Θεωρεί όμως καθήκον της να κάνει την δογισμένη.

—Και μία γυναίκα δέν έλπει της άμορφώσεως της. Της έχθροεύεται.

—Μαριμένους, μορσαστικές γιολάντες, ατρινισμένα έρωτικά γράμματα—έχετε κάτι τό τόσο τρομερό και τό τόσο γελοίο μαζί!...

—Μία γυναίκα της άποίας έμειθα έρωσής πάει να είναι τίμια γυναίκα για μας από την στιγμή που θα της άνακαλίνουμε... Ήταν άλλον έρωσής.

(Τὰ προηγούμενα)

Ἡ ὁμορφὴ Ἀνδaluσιανὴ Μαρία - Κονσουέλο Βάργκας, ὅσοτε ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς μητέρας τῆς ντόννας Δούξ, κλείνεται στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῶν Δακρῶν, στὴν Σεβίλλη. Τὴν ἡρεμὴ καὶ χριστιανικὴ ζωὴ τῆς Μαρίας ἐρχεται νὰ ταράξῃ τὸ παθητικὸ τραγούδι ἑνὸς ἀγνωστὸ τραγουδιστῆ, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ καφενεῖο τῆς Μαριπώζας. Ὁ τραγουδιστὴς αὐτὸς εἶναι ὁ Ζουάν (Ραμόν Νοβάρο). Ἡ Μαρία-Κονσουέλο, γοητευμένη ἀπ' τὸ τραγούδι του, δραστηριεῖται ἀπ' τὸ μοναστήρι καὶ κατορθώνει νὰ συναντήσῃ τὸν Ζουάν, μὲ τὸν ὁποῖον συνδέεται ἐρωτικά. Ὁ Ζουάν φεύγει μαζὶ τῆς καὶ μὲ τὸν θεῖο του Ἑστεμπάν γιὰ τὴν Μαδρίτη, ὅπου προσλαμβάνεται στὴν Βασιλικὴν Ὀπερά, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀτίτλης Ρουμπιλάρα, μιάς παλῆας φίλης τοῦ θεῖου του. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἀποφασίζεται ὁ γάμος του μὲ τὴν Μαρία, ἐμφανίζεται ὁ ἀδελφός τῆς λοχαγὸς Βάργκας καὶ τὴν παίρνει πίσω μαζὶ του. Ὁ Ζουάν, ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν Ὀπερά σημειώνει μιά ἀπεριγραπτὴ ἐπιτυχία στὸ τραγούδι.

15. (Ἡ συνέχεια)

Τραγικὸ ζήτημα

Ἡ Ρουμπιλάρα ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Ἑστεμπάν καὶ τὸν τραβήξε μαζὶ τῆς. Ὁ γέρος σηκώθηκε πάνω καὶ ὄχι μὲ τὴν ἑλπίδα τῆς κλονίζοντος. Ὅλο τὸ πρωὶ ὁ Ζουάν τὸ πέτασε θυμωμένος στὴν ἀπέλπισία του. Κάποτε, μετὰ τὰ δάκρυα, ἀρχίζει τὰ γέλια καὶ μὴ νευρικήν εὐθυμία, μὴ παραχαλκία, μὴ τραγικὰ καὶ ἀπ' ὅ,τι μποροῦσε νάταν ἕνα γερό κλάμμα. Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπινθὲς καθὼς κυττοῦσε ἀπέναντί του τὸ κρασί καὶ τὰ λουλούδια ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὴν προηγούμενη μέρα ὁ ἴδιος γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας του.

Σὰν μεθυσμένος, σηκώθηκε, πήρε τὴν μπουτίλλα καὶ τὴν ἔβρισε κομπάρια. Τὸ στεφάνι ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἡ Μαρία γιὰ τὸν ἀρραβῶνα, ἦταν πεσμένο πάνω σ' ἕνα μικρὸ σαμάνι. Τὸ ἄρταξε, τὸ τσαλάκωσε σὺν τρελὰς καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ ἀναμμένο μαγκάλι. Ὅσοτε, βλέποντας τὰ ψεύτικα λουλούδια νὰ καίγονται καὶ νὰ γίνονται στάχτη σιγά-σιγά μ' ἀναλαμπές, ἔσπασε σ' ἕνα ἄγριο σατανικὸ γέλιο...

Ἀντίκρισε ξεπίσω τὸ φέρεμα τῆς Μαρίας. Ἦταν σὺν ν' ἀντίκριζε κάποιο φάντασμα. Μὲ μιά νύχτη ὑπερτάτης ἀπέλπισίας γονάτισε καὶ ἔκρινε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὴς πτυχὲς τοῦ φουστανιού. Σιγά-σιγά ἡ ἀπέλπισία ἔφυγε ἀπ' τὸ μυαλό του, ἀφροντῶντας τοῦ μονάχα μὴ κοίταξε ἐξουθενώσῃ μὴ τραγικὴ καὶ ἀπὸ τὴν λύπη του ἀκόμα.

Κατὰ τὸ ἀπομνημόνεο, ἡ μάμα-Κάρμεν μπήκε στὸ δωμάτιό του πατώντας στὴς μύτες τῶν ποδιῶν. Ὁ Ζουάν εἶχε ἔσκαρσει στὸ κρεβάτι καὶ τοῦ κοιμῶταν βαθεῖα. Πῆγε κοντὰ του καὶ τὸν ἐσκέπασε. Τὸ πελιδνὸ τοῦ προσώπου τὴν συγκίνησε. Προσπάθησε νὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ δάκρυά του τὸ τσαλακωμένο φουστάνι τῆς Μαρίας, ἀλλὰ καὶ σπῶν ἔβλεπε τὸν ἀνὴρα τὸν ὅστις.

Μικροῦνί μου, σὲ λυπάμαι καὶ σὲ συμπονῶ, μουμυώθηκε ἡ Ρουμπιλάρα. Θύσσετε νὰ σ' ἔβλεπε τώρα ὁ σενόρ Μοντάνας καὶ ἂς ἔλεγε πᾶντὸς τοῦ πῶς δὲν ἔχεις σπασμένη καρδιά!

Στὸ κάτω πάτωμα ὁ μπαρμπα-Ἑστεμπάν δημάτιζε θλόνα καὶ ἡ ὥρες περνοῦσαν.

Δὲν πρέπει νὰ τὸν ξυπνήσωμε, εἶπε ἡ γοργά, μπαίνοντας σὲ λίγο στὸ σαλόνι. Ὁ ἕσπας θὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπ' τὸ νὰ τρελαθῇ.

Παίδηνα πολὺ ὥρα τὸ μυαλό μου καὶ θαρρῶ πῶς ὄχι ἐπὶ τέλους τὴν λύση τοῦ ἀνίγματος τῆς διαγωγῆς τοῦ Ζουάν καὶ τὴν παρουσία τῆς Λόλας στὸ δωμάτιό του. Φαίνεται πῶς ὁ Ἑνρίκο ζήτησε μὴν ἀντίκριαι θυσία ἐκ μέρους τοῦ μαθητοῦ μου, καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὴν ἐπέτυχε.

Ἡ στάσις τοῦ Ζουάν τοῦς ἄφισε καὶ τοὺς δυὸ ἄφρονες ἀπ' τὴν κατάληξη καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ τὸν ἐκτιμῶσιν ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ πρῶν.

Ἀπορῶ πῶς ὄχι τὴν δύναμη καὶ ἐτραγουδῶντες χτές, εἶπε ἡ Ρουμπιλάρα. Δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἀνέγκριζε νὰ παῖξῃ μὲ τέτοια μέρα, Ἑστεμπάν.

Ἡ εὐτυχισμένης μέρες ποὺ πέρασαν οἱ τέσσερις μαζὶ, ὁ Ἑστεμπάν, ἡ Ρουμπιλάρα, ἡ Μαρία καὶ αὐτός, ξαναῤῥαν σὲ σκέψη τοῦ Ζουάν...

Καὶ ὅμως ἦταν ἀναπόφευκτο! Δὲν πιστεύω νὰ θέλεις νὰ χάσω τὰ λεφτὰ ποὺ ὑποσχέθηκε στὸν σενόρ Μοντάνας. Ἐπειτα ποὺ θὰ ξαναῤῥακα ἄλλην εὐκαιρία σὺν τὴν χρεοπλητὴν ποὺ ἦταν ἐξουθενώσῃ ἡ Ὀπερά!

Τέλος πάντων, ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Εὐτυχὸς καὶ τὸν στεφάνισε ἡ ἐπιτυχία μὲ τὴν ἔσση ποὺ τραγουδῶσε.

Ἰσα-ἰσα αὐτὴ ἡ λύπη τοῦ τὸν σίρωσε, νομίζω. Οἱ μεγάλοι καλλιτέχνες παίζουν καλλιτεχνία μονάχα ὅταν πονοῦν.

Δὲν ἔχεις ἀδικο. Τώρα ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀνησυχοῦμε ὥς τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Ἐνὰ ποτήριον κρασί πρὸ τοῦ φαγητοῦ θὰ τοῦ ἔκανε καλὸ ἀντὶ τοῦ δίνουμε.

Ὁ μπαρμπα-Ἑστεμπάν συμφώνησε μὲ τὴν γνώμη τῆς μάμα-Κάρμεν. Τὸν ἄφισε ἡσυχία καὶ τὸ σούρουπο ἔρχεν ἀπλωθὴ προτοῦ ὁ νέος ξυπνήσῃ.

Ὁ Ζουάν αισθανόταν ἀκόμα βαρὺ τὸ κεφάλι του μὴ μὴς πῆρε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Μὲ ἀργὰ βήματα πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ἄφισε τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῇ ἔξω ἀπ' αὐτό.

Στὸ μυαλό του καρφώθηκαν χίλιες-δύο σκέψεις. Πρώτη-πρώτῃ ἡ Μαρία ἦρθε μπροστὰ του σὺν ὁπτασία μέσα στὴν ἡμερία τοῦ ἀπαβραδῶν ποὺ τὸν περιέβαλλε. Θυμήθηκε ἀκόμα τῆς εὐτυχισμένης μέρες ποὺ πέρασαν οἱ τέσσερις μαζὶ, ὁ Ἑστεμπάν, ἡ Ρουμπιλάρα, ἡ Μαρία καὶ αὐτός, μέσα στὸ ἴδιο σπίτι ποὺ σήμερον κρατοῦσε ἔρημο καὶ ἀπομόνωχο σὺν

φυλακισμένο.

Ἦταν ἀκόμα ἀποροφρημένος στὴς ἀνμνήσεις του, ὅταν ὁ μπαρμπα-Ἑστεμπάν μὲ συγκινητικὴ διακριτικότητα μπήκε στὸ δωμάτιό του ὡς ὅπως πρῶτος ἀντιφάσοντας:

— Ἐλα, γιὲ μου, εἶναι καιρὸς νὰ ὄχι ἀπὸ τῆς σκοτεινῆς σου ἐννοίας. Σκέψου μὴπως τὸν θρίαμβό σου στὴν Ὀπερά;

Ὁ Ζουάν ξαφνίστηκε ἀκούοντας τὴν ἡμιμουσιανὴ ἐκείνη φωνὴν τοῦ φωνῆ. Αὐτὸ καὶ συνέβησαν τὴν προηγούμενη βραδυὰ ἔναρκε ἡ ἀπότομη στὴν θύμησή του.

— Τὸν θρίαμβό μου; ὅχι, ὅχι, μακάρι.

— Ναι, ἦσαν ἕνας ἀσύνγκριτος Κάντα Μὴν τὸ ἔκριναν!

— Ἀχ! ἄναστενάξε ὁ νέος. Ἦσαν μὴ γέλια. Τὴ σημασία εἶχε γιὰ μένα ὁ ὅλος τὸ ἔργον. Ἐγὼ τὸν πόνο μου ζωντανά.

— Κανείς πραγματικὸς καλλιτέχνης ἀνθρακίζει ἀντὶ τῆς ἐξουθενώσεως μὴς.

— Καλλιτέχνης; Δὲν εἶμαι καλλιτέχνης ἐγὼ! Ὁ γέρος ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸν ἀνέγκριζε.

— Ὁ γέρος ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸν ἀνέγκριζε. Ἐγὼ τὸν πόνο μου ζωντανά.

— Ζουάν, συνέχισε ὁ γέρος, ἐργασθήκα γιὰ χάρη σου, ἀντιφάσοντας καὶ ἔλπισα πῶς μὴ μὴ θὰ γίνωσκον ἐνδοξος. Τὸν θὰ μὲ διαφεύγεις;

Δὲν χρειάζεται, μπαρμπα-Ἑστεμπάν. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ξαναπαῖξω πᾶ. Χτὲς δὲν ἦλθα νὰ σὲ πικράνω...

Δὲν ἦταν μόνο αὐτὸ, εἶπε παραπονεμένα ὁ γέρος. Εἶχε τὴν προέσωση νὰ τῶκανες... Δὲν θὰ θέλα νὰ σοὺ τὸ πῶ, ἀλλὰ... εἶχε πληρώσει τὸν ἡμερολογίου καὶ δὲν θάταν σωστὸ νὰ ἀπαιτήσῃς τὸ ρεσιτάλ σου. Εἶχε ὅσο δὲν, ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα, Ζουάν, ὥς καὶ τὴν τελευταία πενταμύνη.

Ὁ Ζουάν χαμογέλασε πρὸς τὸν γέρο-μαέστορα νὰ τὸν ἀνέγκριζε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

καὶ αὐτὸ ἀκόμα καὶ ἀπῆντησε στὸν Ἑστεμπάν μ' ἕνα δονδὺ λυγρό:

— Τὴ σὺ ἔλεγα τότε, μπαρμπα-Ἑστεμπάν. Σὲ εἶχα περάσει. Ὅλα ὅσοτε ἔγιναν ὅσοις ὁδοῦν πῶς μποροῦσε νὰ γίνωσκον. Ὁ κόσμος εἶναι στὰ πόδια μου, ναι, μὴ πῶς εἶναι τὰ πόδια μου; Μοῦ τὰ ἔκοψε ὁ κόσμος.

Ὁ Τίος Ἑστεμπάν, πολὺ σοφὰ, δὲν εἶπε τίποτα. Ἀπ' ἔξω ἔφταναν ἡ φωνὴ τοῦ δρόμου ποὺ ξεφυλοῦσαν μέσα στὸ σούρουπο...

«Ἐὶς εἶν' ἡ καρδιά».

Ὁ πόνος ποὺ εἶχε φραγῆσαι στὴν καρδιά τοῦ Ζουάν, δὲν ἔφυγε καθὼς περνοῦσαν ἡ μέρες. Ὅλοι ἔλεγαν πῶς ἦταν πᾶ ἐνδοξος. Αὐτὸ ὅμως λίγο τὸν ἐνοιαίε.

Ἐνα συμβόλαιο ἀπὸ τὴν Βασιλικὴ Ὀπερά ἔβρισε πάνω στὸ τραπέζι ἀνυπόγραφον.

Ἡ λύπη τοῦ τὸν σκοτίνει, εἶπε ἡ μάμα-Κάρμεν στὸν Ἑστεμπάν. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐξοκολοθῇ πολὺ ἀκόμα.

Ὁ Ἑστεμπάν δὲν ἀπῆντησε. Εἶχε ἔξανα τῆς κάθε μέσον ποὺ ἔλπιζε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ γλυκάνῃ τὸν πόνο τοῦ Ζουάν καὶ νὰ τὸν ἐμψυχώσῃ. Ἀδικο ὅμως!...

Ἐνα ποῖ ὁ Ζουάν τοῦς ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ πῶς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ γυρῇ στὴν Σεβίλλη.

Μὰ ἡ δουλειὰ σου εἶν' ἐδῶ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἑστεμπάν. Σκέψου τὸ μέλλον σου καὶ μὴν τὸ ποδοπατᾷς ἐστὶ ἀσυνλόγιστα.

Πᾶω στὴν Σεβίλλη, ἀποκρίθηκε ὁ Ζουάν μὲ σθεναρὴ φωνή.

Ὁ Ἑστεμπάν καὶ ἡ Ρουμπιλάρα τὸ συζητήσαν. Ἡ γοργὰ συμβόλυνε τὸν γέρο-μαέστορα νὰ τὸν ἀνέγκριζε νὰ γυρῇ:

— Ὅ, εἶναι κοντὰ τῆς, ἔστω καὶ δὲν θὰ μπορῇ νὰ τὴν δῇ! συνεπέραινε. Αὐτὸ θὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν τρέλλα. Πρέπει νὰ τὸν συμπενοῦσε, Ἑστεμπάν.

Τὴ σημασία ἔχουν δυὸ καὶ τρεῖς μῆνες: Τὸν ξαναφρονεῖς πίσω θὰ τὸν ἀκατάλαχτος πάλι πῶς ἔχει ὄρεξη νὰ τραγουδῇ.

Ἐπὶ ἀποφασιστικῶς, καὶ ὁ Τίος Ἑστεμπάν μὲ τὸν Ζουάν ντὲ Ντίος ξαναγύρισαν στὸ σπίτι τοῦ στὴν Σεβίλλη. Αὐτὸ ἀνακοίνωσε λίγο τὸν νέον ποὺ ἔνοιωσε πῶς ἔρασαντὸν κοντὰ στὴν Μαρία.

Ἡ Λόλα πῆρε εἰδηση τὸν γυναικίστο ποὺ καὶ ἀμέσως προσπάθησε νὰ τὰ ξαναφτιάξῃ μαζὶ του.

Ὁ Ζουάν γοῶς δικαιολογία τὴν ἐπὶσβεθε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή:

— Νὰ μὴν ξαναῤῥαν ἐξουθενώσῃ, εἶπε.

Ἡ Λόλα ἔφυγε, ἀλλὰ τὸν παραπονεμένα ὁ γέρος. Εἶχε τὴν προέσωση νὰ τῶκανες... Δὲν θὰ θέλα νὰ σοὺ τὸ πῶ, ἀλλὰ... εἶχε πληρώσει τὸν ἡμερολογίου καὶ δὲν θάταν σωστὸ νὰ ἀπαιτήσῃς τὸ ρεσιτάλ σου. Εἶχε ὅσο δὲν, ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα, Ζουάν, ὥς καὶ τὴν τελευταία πενταμύνη.

Ὁ Ζουάν χαμογέλασε πρὸς τὸν γέρο-μαέστορα νὰ τὸν ἀνέγκριζε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

— Ὅτε δὲν ἦταν τὸ πᾶντὸς μου, εἶπε.

κεντήσουν τὴν ὄρεξη. Ὁ Ζουάν ὅμως μὴ μὴς τὰ ἄγγιζε.

— Πρὶν εἶναι νὰ τῶς! τὸν ἐμᾶλλον ὁ μπαρμπα-Ἑστεμπάν. Δὲν μπορεῖς νὰ ζήσης ἐστὶ, παιδί μου!

— Ἦσως νὰ μὴν θέλω νὰ ζῶ! ἀπαντοῦσε ἀπελπισμένα ὁ Ζουάν καὶ ἔφυγε.

Αὐτὴ τὴν νύχτα ἡ Λόλα τὸν εἶδε στὸν δρόμο. Ἡ καρδιά τῆς πόνεσε βλέποντάς τὸν τόσο ἀδύνατο. Περαστούσε σὺν νάχῃ μὴ μὴς σηκωθῇ ἀπὸ λιποθυμὰ καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄσπρο σὺν πρόσωπο φαντάσματος μέσα στὸ σεληνόφωτο.

— Τὴν τρελλὴ ποὺ εἶναι καὶ λυπάται ἔτσι γιὰ ἕνα παιδί ποὺ σίγουρα τὸν ἔχει καὶ ὅλας ἔχασε! εἶπε μέσα τῆς. Ἀγάπη θὰ πῇ εὐτυχία. Γιατὶ ὁ διάβολος νὰ πᾶ ν' ἀγαπήσῃ ἕνα ἄγγελο!

Ἡ Λόλα εἶχε πᾶ συνέλθει ἀπὸ τὴν περιπέτεια. Δὲν ἤθελε νὰ βασανίσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς περισσότερο καὶ ὄχι μὴ καὶ καὶνοῦργον ἀγάπη-μποροῦσε τάχα νὰ τὴν δοῦναι τέτοιαν;—στὸ πρόσωπο ἑνὸς γέρου ξενίχτη ποὺ τὴν ἐκοιτάριζε ἀπὸ πρῶν.

Τὴ ζήτησε ἀπὸ κείνον τὸν ἄνθρωπο; Τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὰ λεφτὰ του ποῖ, εἶπε ἀλλήθεια, δὲν τὰ λυπάται καὶ τῆς ἔκανε πρόθυμα κάθε ἰδιοτροπία. Ἀλλὰ καὶ ὁ γέρος τὴ ζήτησε ἀπ' τὴν Λόλα; Τὰ νεῖα τῆς καὶ τὴν διορσία τῆς, ἕνα χαμόγελο, ἕνα πεισματάκι, λίγη καλὴν συντροφιά. Ἦταν εἰδικὴ ἄλλωστε ἡ χορεύτρια νὰ παῖξῃ περίφημα ἕνα ὄλο ποὺ τῆς ἐταίριζε.

— Ἐλα, γιὲ μου, εἶναι καιρὸς νὰ βγῇς ἀπ' τῆς σκοτεινῆς σου ἐννοίας. Σκέψου μὴπως τὸν θρίαμβό σου στὴν Ὀπερά.

(Εἰκόνες ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο φιλμ τοῦ Ραμόν Νοβάρο)

Ὅσοτε μέσα στὴν καρδιά τῆς ἡ Λόλα ἐνοῦσε πῶς ὁ Ζουάν ντὲ Ντίος ἦταν ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ ἀγαποῦσε.

Εἶδε τὸν Ζουάν ποὺ τραβοῦσε κατὰ τὸ σπίτι του.

Δὲν πρέπει, νὰ τοῦ δώσω σημασία, εἶπε μέσα τῆς μὲ θυμὸ. Ἀλλὰ Σάντα Μαρία, τὸν ἀγαπᾷ ὅπως καὶ πρῶτα. Τὴ νὰ κάμω;

Ἡ Λόλα συχνὰ ἐνεργοῦσε χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τίποτα. Ἀπόψε ὅμως ἀνέσθησε πολὺ καὶ ἀμέσως, προτοῦ ὁ Ζουάν στέκῃ τὴν γωνία, πῆρε ἕνα ἄλλο δρόμο ποὺ ἐβγαζε συντομώτερα στὸ σπίτι του.

Τὰ μεσάνυχτα εἶχαν περάσει ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Ὁ Τίος Ἑστεμπάν εἶχε πλαγίωσει, ἀφροντῶντας ἑξελειδῶν τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ τὸν Ζουάν.

Ἡ Λόλα μῆσε μέσα στὸ σπίτι ἀδύνατα καὶ χόρθηκε σὲ μιά πολυθρόνα περιμένοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ζουάν.

Θάταν περὶ αὐτὴν λέπτα, ὅταν ἀκούσε τὰ βήματά του στὸ πατώμα. Μπῆκε σιγὰ μὲ τῆς μύτες τῶν ποδιῶν του. Ἡ Λόλα ἦταν κατεβασμένη τόσο ποὺ τὸ δώματό της ἀντανακλάσταν.

Ὁ Ζουάν σήκωσε τὸ πᾶντὸ καὶ ἔσπευσε νὰ χορεύσῃ τὸ καπέλο του στὴν γωνία. Καθὼς ἔσπευσε εἶδε τὴν Λόλα.

Ἐκεῖνη προέμενε νὰ τὸν δῇ νὰ τρέξῃ κοντὰ τῆς, μὴ ὁ νέος κούνησε θαρραλεμένα τὸ κεφάλι του:

— Γιατὶ γύρισε πάλι, Λόλα; τὴν ἐρώτησε.

— Ὅλη ἡ Σεβίλλη λείει πῶς χάνεις δύο πᾶς τὸ μυαλό σου, πῶς εἶσαι ἕνας βλάκας!

Ὁ Ζουάν χαμογέλασε πρὸς τ

ΑΠΟ ΟΛΟΝ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μια παθητική σκηνή από το καινούργιο φιλμ «Μιά νύχτα στο ξενοδοχείο» που θα δούμε πιθανώς τον χειμώνα '37. Αθήνα. Πρωταγωνιστούν η γοητευτικωτάτη Γερσοίδα Λουδμίλλα Γιακόβλεφ και ο ερμπεθηνικός Μ. Λεζενόφ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «Ε.Φ.Ε.» ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΥΚΟ

Τρία «γκρουπ» εκδρομέων, μελών της «Ε.Φ.Ε.», παρμένα από την πρώτη της εκδρομής. Η πρώτη αυτή εκδρομή, περιγραφών της οποίας δίδουμε στην ειδική στήλη.

Η ανδρική καλλονή, η άπλη σὲ γραμμές και έκφραση, αυτή του ξετρελαίνει της Αμερικανίδες, καθρεφτίζεται αναμφοισβήματα στο γλυκό πρόσωπο, ὅλο δροσιά και γέια, του Φίλιπ Χόλμς, του ὑπέροχου «ζέν-περμιέ» της Παραμόνν.

Ἡ σκανδαλιστική Τζόαν Μάρς, ετοιμάζεται νὰ πάρη τὸ...πρωινό ντοὺς της.

Ἡ ἀνωτέρω ἐνδιαφέρουσα φωτογραφία μας παριστᾷ τὸ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα μίας δημοσίας θανατικῆς ἐκτελέσεως στὴν Κίνα. Ὁ δῆμιος, χαμογελώντας σαρδονεῖως, ἀκουμπᾷ στὸν ἀγκύνα τοῦ καταδικᾶν τὸ φρονικὸ ὄπλο τὸ δ. ποῖο θὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῆς ἐγκόσμιες φροντίδες μιά και καλή...

τὴν Κυριακή, 29 Μαΐου. Ἡ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχία.

Ήραία διάγνωση!

Ο κύριος.— Δέν μου λές, Γιάννη, τί σου είπε ο γιατρός γιά τήν ασθένειά μου; Γιάννης.—Μά, μοι είπε πώς κι αυτός δέν μπορεί καλά-καλά νά καταλάβη νόσημα. Θά περιμένη, λεί, νά φωτισθῇ ἀπό τήν... νεκροψίαν!

—□—

Κομπλιμέντο.

Α, κυρία Κοντινιάδου, δέν μπορείτε νά φαντασθῆτε τί ἐντύπωση μοι ἔκαμε ἡ ἱστορία τοῦ μοῦ διηγηθῆκατε γιά τήν γαϊδάρα τῆς προιάλης...

—Αἰθεῖται;—
Ναί, τόνον ἐντύπωση μοι ἔκαμε, πού μόλις βλέπω κομμιά γαϊδάρα, σᾶς θυμάμαι!...

—□□—

Παιδική λογική.

Ένας κύριος ἐρωτᾷ τὸ παιδί ἑνὸς φίλου του:

—Μίμη, θέλω νά δω ἂν εἶσαι ξυπνος καί τί ἔμαθες στό σχολεῖό σου. Γιά πές μου, γιατί τὰ ψάδια δέν μιλοῦν;

Καί ὁ μικρός Μίμης ἀπήντησεν ἐτοιμώτατα:

—Γι' ἐρώτησις εἶναι αὕτη, κύριε Ὁρέστη! Καί ποῖος μπορεῖ νά μιλῇ ὅταν βοῖσκειται μέσα στό νερό;

ΑΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Βρεθήκαμε κι' οἱ δύο μας μοναχοί μέσ' στήν θαθεῖα τήν σιγαλιά τοῦ μαύρου δά-
σου.

Κάποιος θλιμμένης Παναγιᾶς, ἐσύ, ψυχῇ, κι' ἐγώ, προσκυνητής δειλός, μπορῶσά σου.

Ἦσαν λευκή, λευκά γυμνῇ. Στό στενό τὸ μοναστήρι, μέ τὰ κλώνια τὰ πλεγμένα, χαϊροῦσαν τὸν ἄρταστο οὐρανὸν μέσ' στὰ γαλάζια σου τὰ μάτια, τὰ θλιμμένα.

Ἀπάνω στό χορτάρι τὸ νοπὸ τὸ δῆμα μου στό δῆμα σου περνοῦσε καί με τρεμουλιά πού δέν ξέσω νά τὴν ποῖ, τὸ γέρι σου τὸ γέρι μου ζητοῦσε.

πὺν νῆσθες σιγά, δίχως μιλιὰ, νά βάλεις ὡς ὅλα τὰ δνεία σου, πὺν ὅσημ πούλ; σὲ μὴ φωνά, μέσ' στήν καρδιά μου τὴν καρδιά σου.

Δέν ὀργισαν τὰ γέιλα τὰ κλειστά. Τόσο τὸ νοῖθθαμε πὺς εἰχατε πὰ ταῖοι! Μονάχ' ἀκούγαμε στὰ κλώνια τὰ κρουστά πὺς κυνηγόντανε ὡς ἄγριοι με ὡς ἄγριοι.

Καί φύγαμε κι' οἱ δύο πωπηλοί, γιατί ἦθε ἡ νύκτα κι' ἔκουφε—τί κοῦμα! κάτω ἀπ' τὸ φύλλο τὸ πούλι, τὸν ἥλιο κάτω ἀπὸ τὸ κῆμα...

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ

(ΓΡΗΜΕΣ καὶ Ρυθμοί)

Ἡ περιπετειώδης καὶ αισθηματικὴ ζωή τοῦ

(Τὰ προηγούμενα)

Ο Δὼν Ζουάν—φύσις αισθηματικὴ καὶ περιπετειώδης—νοῖθθα: ἀπὸ τρυφερὴ ἡλικία νά ζυποῦν μέσα τοῦ ἀνδρικοῦ πόθο. Ἀφοῦ κατακτᾷ πολλές μὲ τῇ σεῖα γυναῖκες καὶ τῇ ἀναγκάζει νά τοῦ παραδοθῇ, γοῖς νά δῇ ὅμως σὲ καίμια τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη πού ζητᾷ, εἶναι τὰ ἐρωτικὰ δί-
χτυα τὸν στήν δόνα Χοισιτίνα, γιά τὴν ὁποία ἐνοῖσθε ἕνα ζωηρὸ πόθο. Μιά μέρα ὅμως ἀνακαλύπτει πὺς τὸν ἀπατᾷ μὲ τὸν φίλο τοῦ Λουὶ Μαρτινέζ κι' ἀφοῦ τὴν ἐξουτελίζει, ἀναγκάζοντάς τὴν νά τοῦ παραδοθῇ, παρηγορεῖται μὲ τὰ χάδια τῆς Ἰουλίας, μίας φίλης τοῦ παντρεμένου ὡς ἕνα γέρο, τὸν δὲν Ἀλφόνσο. Μιά μέρα ὁ δὲν Ἀλφόνσο συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν Ζουάν στήν ἀγκαλιά τῆς γυναῖκας του. Οἱ δύο ἄνδρες μονομαχοῦν καὶ ὁ Ζουάν πληγνύει θανάσιμα τὸν Ἀλφόνσο. Ὑστερὸ ἀπ' τὸ ἐπεισόδιον ὁ Ζουάν βοῖσκει ἄσυλο στὸ σπίτι τοῦ φίλου τοῦ Λουὶ Μαρτινέζ, ὁ ὁποῖος τὸν διηγείται πὺς θά κατακτήσῃ κείνον τὸ βράδυ τὴν Ἄννα ντ' Οὐλλόα. Οἱ Ζουάν μαθαίνοντας τὰ σχέδια τοῦ φίλου του, κατορθώνει νά τὸν εἰσὴ σὲ μὴ ἐνδοῦ καὶ νά πάη αὐτὸς στήν Ἄννα ντ' Οὐλλόα.

25.

(Ἡ συνέχεια)

ΜΙΑ δὲ ἐγέμισε τὸ μέγαρο. Βήματα ἀκούονταν στυγερὰ διαδομένα, φωνές κι' ἕνα ποῦ ἐρωτήσις διατασσό-
νονταν. Ἡ νέα κοπέλλα ἐξακολουθοῦσε νά φωνάζει καὶ νά γυροῖται. Μὰ ὁ Δὼν Ζουάν τὴν κρατοῦσε πάντα σφιγτὰ μέσα στήν ἀγκαλιά του καὶ δέν τὴν ἄφηνε. Ὁ κίνδυνος πού τὸν ἀπειλοῦσε, ἐκέντησε τὸν πόθο του, ἐσθίει τὴν δύναμὴν τοῦ κι' ἔδινε στήν ἡδονήν του τὴν γούση καὶ τὴν συγκίνηση τοῦ αἵμα-
τος, τοῦ φόνου, τῆς καταδίκης.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε τόσο βίαια, πὺς γύπησε μὲ δύναμη πάνω στὸν τοῖχο. Ὁ κυβερνήτης φάνηκε στὸ κατώφλι: ἦ ἕνα ξίφος στὸ γέρι, ψιλό, ἄνιστο, τρομαρῶ.

—Υπερασπίσου, ἄθλιε! τοῦ φώναξε μὲ μιά φωνὴ τρομαρῶ.

Ὁ Δὼν Ζουάν παρατήρησε τὴν νέα, πὺς ἔ-
κρυψε κρατοῦσε στήν ἀγκαλιά του, πετάχθη-
κε πάνω, ὅρασε τὸ ξίφος τοῦ καὶ πῆρε ἄ-
μυντικὴ στάση. Οἱ δύο ἄνθρωποι στέκονταν ἀντιμέτωποι. Τὰ ἔξω διατασσόθηκαν καὶ σὲ κάθε γύπημα ἀπασσάναν μέσα στὰ ὦ-
τα τῶν πυρῶν πὺς κρατοῦσαν οἱ ὑπὸ-
έτες.

Ὁ Δὼν Ζουάν ἀδύοντας σὲ λίγο τὴν ἄ-
μυντικὴν στάση του, ἐπετέθηκε ἀκάθεκτα, μὲ τὸν ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νά καθελῶσθαι τὸν ἀντίπαλό του στήν πόρτα. Ὑπὸ τὸ ἀγῶνα τους περνοῦσαν στὸ κατώφλι τῆς εἰσόδου, σὲ τόπο πὺς δέν ἄφινε κανένα ἐγθρό του νά περάσῃ μέσ' στὸ δωμάτιο γιά νά τοῦ ἐπι-
τεθῇ ἀπὸ τὰ πλάγια ἢ ἀπὸ πίσω.

Ἡ δόνα Ἄννα, παγωμένη ἀπὸ τὴν ἀγῶ-
νία, κι' ἐνὸς τὰ δόντια τῆς γρυποῦσαν, κρα-
τοῦσε μὲ τρεμουλιάστὸ γέρι τὰ κοινῶν τῆς
ποκαλίσσε τῆς μπροστὰ, στὸ οἰγηλὸ στήθος
τῆς. Ἡ ματιὰ τῆς, γεμάτη πόθος, παρακο-
λοῦσθον τὸν ἀγωνιζόμενον. Φοβισμένη
ἔτσι, ὡς ἐπίστευε στὰ ἴδια τῆς τὰ μάτια καὶ δέν κατόρθωνε νά πείσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς
πὺς ἦταν αὕτη καὶ πὺς γιά γούση τῆς γυ-
πῶνταν...

Ο φόνος τοῦ κυβερνήτη.

Σὲ μὴ σιγῇ ἔγινε κάποια ὄρεση, στῆς ἐπιθέσεως τῶν δύο μονομάχων.

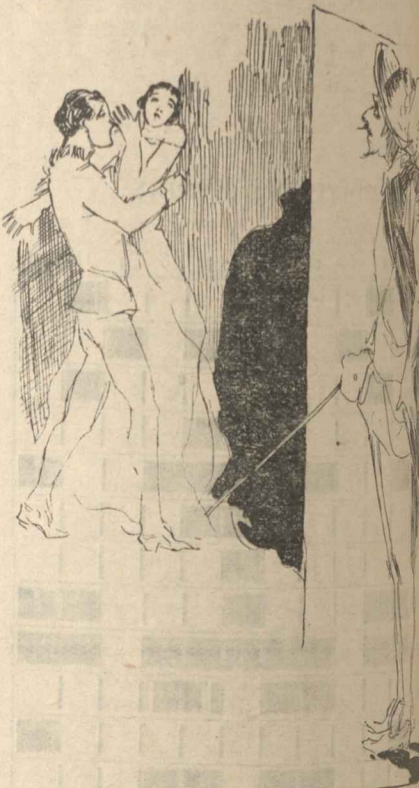
Ὁ Δὼν Ζουάν ἐπωλεθῆκε γιά νά πῇ στὸν ἀντίπαλό του:

—Κυβερνήτη, ἔγω, τὸ γέρος νά σᾶς κῆμα

γνωστὸ πὺς γιά ὅτι ἔγινε δέν εἰσπύ-
κότη σας. Κουρᾷ τὰ κατὰρεα νά μὴ
στήν καμὰ τῆς καὶ δια τῆς δια τῆς
μα δική μου. Ἀποδείξτε, πὺς ἀντιστῇ
μὲ δὴ τὴν δύναμὴ τῆς καὶ πὺς ἔσται
φωνές...

—Γι' αὐτὸ, τὸ ἔγκλημά σου εἶναι
μεγαλίστερο, ἀπῆλσις διαφθορᾶς.
Κι' ὁ κυβερνήτης, πῶντονται κανονικῶς
δύναμη, ὥσπερ μὲ τὴν λύση ἐναντίον
Δὼν Ζουάν, πὺς ἔπεσε ὡς τοῦ πῶν
ξίφος τοῦ ἀντιπαλῶν του, πὺς τὸ κρά-
σε σὲ στάση ἀμυντικῆς.

Παράτησε τὸ ὄπλο του, ἔκανε μὴν
πεγνῶσιμες κινήσεις στὸν ἄερα κι' ἐπὶ
συναίσθησε μέσ' στὰ γέρι τῶν ὑπὸ-
του. Ὁ Δὼν Ζουάν, ὡπληρωμένος μὲ
μάτα.

Ο κυβερνήτης φάνηκε στὸ κατώφλι ἕνα ξίφος στὸ χέρι...

Ἡ δόνα Ἄννα, μὲ λυγμούς καὶ
πῆρσε ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς κι' ἔπεσε
στὸ πτώμα τοῦ πατέρα τῆς.

Ὁ Δὼν Ζουάν, κρατώντας τὸ ξίφος
μὲ τὴν αἰγμὴν τοῦ ποῖς τὰ κάτω, ἔσπει
ματὰ γεμάτη οἶκτο στὸν ἄνθρωπο ἐπὶ
πὺς δόθηκε τὸν θάνατο θέλοντας νά ὑπερ-
σθῇ καὶ νά ἐκδικήσῃ τὴν τιμὴν τῆς
του. Ὑστερὰ κῦττασε τὴν νέα πὺς τὸν
δόθηκε δια τῆς δια καὶ πὺς γοῖς
πῆται πὺς ἦταν σφιδὸν γυμνὴ ἔκλυε
τὸ γονατισμένη πλᾶι στὸ ἄσπρο πῶν
τοῦ πατέρα τῆς.

Ἔτσι καθὼς ἦταν, ἀναισθητοποιη-
μένη στὰ δάκρυα, εἶπε μὴν ὁρῶν
γική, πὺς τοῦ ζυποῦσε πόθος παρῆν
του. Ὑστερὰ κῦττασε τὴν νέα πὺς τὸν
δόθηκε δια τῆς δια καὶ πὺς γοῖς
πῆται πὺς ἦταν σφιδὸν γυμνὴ ἔκλυε
τὸ γονατισμένη πλᾶι στὸ ἄσπρο πῶν
τοῦ πατέρα τῆς.

Μὰ αὐτὸ δέν κράτησε πὺς ἕνα δέ-
λεπτο. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κυβερνήτου
συνέλθον πᾶ ἀπὸ τὴν πρώτη τους ἐπι-
πύνη ἦσαν ἐξουτελῶν καὶ
ἀκόμα ἂν φανόνταν διατασσό-
κίνδυνος νά χάσῃ τὴν γούση.

Ὁ Δὼν Ζουάν ἐπείσε σὲ ἀσπύ-
υπαλόν, διακρίσεις τὸν κάγκελο καὶ
σπείσε ἀπὸ τὴν κορυφὴν αἰχμῆς
τοῦ ὡς τὸν δόμο.

—Ἄς φεύγουμε, εἶπε στὸν Ἀντόνιο
τὸν πλησίον. Σχάτωσα τὸν κυβερνήτη

μεγαλειέρου καλακλήτου Ἰωάννου

Κεφάλαιον θράους.

Ἦταν ἀκόμα νύκτα. Ὁ Δὼν Ζουάν ἔφυγε
ἀπὸ τοῦς πὺς ἐρημούς καὶ σκοτεινοὺς ὁ-
μοῦ, χωρὶς καπέλο, χωρὶς μανδύα, τρέμον-
τας ἀπὸ τὸ ματίσιμα τοῦ ψυχροῦ πρῶινου
ἀέρος.

Πὺς πῆγαινε;
Ἐπείσε μὴνικῶς εἶχε πάρει τὸν δρόμο
πὺς ὡδηγοῦσε στὸ σπίτι τοῦ δὲν Λουὶ. Καὶ
ματὰ ὅτι; Ἄν οἱ μὴράβιοι πὺς εἶχε πληρω-
σι, εἶχαν παῖσι: καλὰ τὸν ὅλο του, ὁ δὲν
Λουὶ δέν θάρπεσε νά γλυτῶσθαι ἀπὸ τὰ χέ-
μα του, παρὰ μόνο ὅστερ' ἀπὸ λίγην ἀκόμα
ἄρα. Λάνοντας ἔτσι τὴν νύκτα του, θά γυρί-
σε στὸ σπίτι του, χωρὶς νά ἐπιχειρήσῃ νά
μὴ κρυφᾷ στήν κάμαρα τῆς δόνας Ἄννας.

Ὁ Δὼν Ζουάν σκέφτηκε πὺς ἂν διαζόταν
λίγο, ἔαυ τὴν τύχη νά φτάσῃ πρὶν ἀπὸ τὸν
δὲν Λουὶ, νά ταχτοποισθῇ μὴ γὰρ καὶ νά
τὸν ὑποδεθῇ κανόντας τὸν ἀνήγερὸ καὶ σὺν
ναῖν εἶχε κουνήσῃ οὔτε δῆμα ἀπὸ τὸ σπίτι.
Καὶ πράγματι. Ὅταν ἔφτασε μὲ τὸν Ἀν-
τόνιο, ὁ δὲν Λουὶ δέν εἶχε γυρίσει ἀκόμα.

Ὁ Δὼν Ζουάν ταχτοποίησε τὰ πράγματά
του, γύθησε, κι' ὅστερὰ πῆγε καὶ πλάγια-
σε στὸ κρεββάτι του, περιμένοντας τὸν φίλο
του. Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσαν καὶ ὁ δὲν Λουὶ
δέν φανόνταν. Ὁ Δὼν Ζουάν ἄρχισε ν' ἀνη-
σῇ, ἂν ὅτι καὶ νά αἰσθάνεται τύψεις συ-
νείσθως. Τὸ νά ἐμπόδιζε τὸν φίλο του νά
πᾶ νά βρῇ τὴν ἐρωμένην του, αὐτὸ βέβαια
δέν ἦταν καὶ τόσο σοβαρὸ. Ὡστόσο δέν εἶχε
καίμια πῶσθαι νά τοῦ κάμῃ κανένα ὑπε-
παρόντο κακὸ.

Ἡ ὥρα προχωροῦσε. Ὁ Δὼν Ζουάν ἄρ-
χιζε νά γάνῃ τὴν ὑπομονή καὶ τὴν ψυχραι-
μα του. Νύθησε, πῆρε τὸ ξίφος τοῦ κι' ἀ-
κροθιόμενος πάντα ἀπὸ τὸν ἐμπιστό του,
τὸν Ἀντόνιο, πῆρε τὸν δρόμο πὺς ἔπρεπε
ν' ἀκολουθῇ ὁ δὲν Λουὶ.

Τὸν συνάντησε μόνον, ὅτι μακρὰ ἀπὸ τὸ
μέρος ὅπου τὸν εἶχαν σταματήσει οἱ πληρω-
μένοι μὴράβιοι. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ εἶχαν
κρυφθῇ κάπου ἐκεῖ, μέσ' στὸ σκοτεινὸ τῆς
νύκτας. Εἶχαν λάβει τὴν ἐντολή νά σταμα-
τοῦν τὸν δὲν Λουὶ καὶ νά τὸν ἐμπιστοῦν
μὲ τῇ αἰμῇ τῶν ξιφῶν τους νά προχωρή-
σῃ, προεξέχοντας ὅμως καλὰ τὴν τύχη καὶ
τὸν πληγῶσαν. Μὰ ὁ δὲν Λουὶ εἶχε κυνὴ
παλικάριστα, σκεπτόμενος τὴν ὥρα πὺς
περνοῦσε καὶ φοβόμενος ὡς ἡγῆσε χάσῃ τὸ
ραπτοῦ του. Ἄν καὶ εἶχε νά κῆνῃ μὲ ἀν-
θρώπους πὺς εἶχαν ἐπαγγελία τὸ ξίφος, τὰ
κατὰρεα νά πληγῶσθαι ἔσαν ἀπ' αὐτοῦς, κι'
ἕνας μὴράβιος τότε, εἶπε ἀπὸ ἐκδίκηση, εἶπε
ἀπὸ υπερβολικὸν ἔηλο, εἶπε κι' ἀπὸ ἀδελφί-
τητα, πληγῶσε μὲ τὴν σειράν του τὸν δὲν
Λουὶ.

Ὁ δὲν Λουὶ στηριζόμενος πάνω στὸν τοῖχο
καὶ κατέβαλλε προσπάθειες γιά νά μὴ σω-
μαστῇ γάμο. Ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν ἕνα
μαρμαρινὸ ὀρόσημο κι' εἶχε καθίσει ἐπάνω
γιά ν' ἀναλάβῃ δύναμεις. Οἱ μὴράβιοι περὶ-
μειν στήν ἀκρὴ, λίγα μέτρα μακρότερα.
Μὰ εἰς εἶδον νά πλησιάζουν δύο ἄνθρωποι,
ἀπὸ τοῦς ὁποῖους ἀλλοῖστα ὁ ἕνας κρατοῦσε
ξίφος, ἔκριναν καλὸ νά φύγουν.

Ὁ δὲν Λουὶ κατόρθωσε νά σηκωθῇ, νά
κῆνῃ μερικὰ δῆματα καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν
Δὼν Ζουάν.

—Α, φίλε μου, ἂν ἤξερες... τί τρομαρῶ
περιπέτεια!

—Μὰ πὺς, ἔκαμε ἐκπληκτος—ἄχα ὁ Δὼν
Ζουάν, δέν εἶχες πάει;

—Ἀλλοῖμονο, εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ δὲν
Λουὶ, ἀκόμα καὶ φλογερὴ συνήθεια, βοῖσκοντας
αὐθόρμητα στὸ ἐνστικτὸ τῆς τρυ-
φερότητας τὴν ἐμπνευση γιά τῆς ὑποπεί-
σεως πὺς πολὺ συχνὰ μόνο μὴ μακρὰ ἐ-
ρωτικὴ πείρα καὶ γνώση μαθαίνει στῆς γυ-
ναῖκες. Τὸ κοῦμα!

—Ἄς φεύγουμε, εἶπε στὸν Ἀντόνιο
τὸν πλησίον. Σχάτωσα τὸν κυβερνήτη

τὸν πλησίον. Σχάτωσα τὸν κυβερνήτη
τὸν πλησίον. Σχάτωσα τὸν κυβερνήτη
τὸν πλησίον. Σχάτωσα τὸν κυβερνήτη

τὸν πλησίον. Σχάτωσα τὸν κυβερνήτη
τὸν πλησίον. Σχάτωσα τὸν κυβερνήτη
τὸν πλησίον. Σχάτωσα τὸν κυβερνήτη

τὸν πλησίον. Σχάτωσα τὸν κυβερνήτη

—Ἄν λάβωμε ὡς μέσον ὅρο 70 παλμούς
καρδίας στὸ λεπτό, ἡ καρδιά ἑνὸς ἀνθρώπου
ἐνεργεῖται χρονῶν θά ἔχη κυτῶσι: ὡς τότε
3.012.280.000 φορές!

—Κατὰ τὸν Ἑνρίον, μέλος τῆς γαλλικῆς
Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν ὁ Ἀδάμ εἶχεν
ὕψος 40 (1) μέτρων, ἡ Εὔα 38,50, ὁ Νῶε
33 μ., ὁ Ἀδάμ 9,10 μ., ὁ Ἡρακλῆς 3,20
καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος 2 μ.

—Ὁ ἥλιος εἶναι ὀγκωδέστερος τῆς Γῆς
κατὰ 1.279.000 φορές.

—Τὰ κοῦμα εἶναι τὸ θεσπεσιώτερον ὁ-
πριον. Τὰ μπιζέλια τὸ εὐπεπτότερον, τὰ μα-
ρούλια τὸ δροσιτικώτερον, τὰ κολοκύθα τὸ
ὕπνινότερον.

—Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἔχει πάχος 320 χιλιόμε-
τρων.

—Τὸ σύνθετος ἀνάστημα νεογενήτου ὁ-
φους εἶναι 50 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Μετὰ ἕ-
να χρόνον φθάνει τὰ 68 καὶ μετὰ 2 χρόνια
τὰ 77. Παρατηρήσῃ ὅτι κατὰ τὴν βρεφικὴν
ἡλικία αὐξάνει μᾶλλον τὸ ἄνω ἡμῖς τοῦ
σώματος παρὰ τὸ κάτω.

—Καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν 7.488
ναοί.

—Αἱ θέσεις τῶν καθημένων στὸ Παναθη-
ναῖον Στάδιον εἶναι ἀκριβῶς 46.514.

—Ἡ Ἑλλάς ἔχει ἔκτασιν 130 τετρ. χι-
λιόμετρων γῆς.

—Τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης τοῦ Μαραθῶνος ἔ-
χει χωρητικότητα 30 ἑκατ. κυβ. μέτρων.

—Τὸ φῶς ἔχει ταχύτητα 300.000.000 μ.
τὸ 1', τὸ ἀεροπλάνον καθ' ὥραν 180.000,
τὸ ἀντιτοπικὸν καθ' ὥραν 40 μίλια, τὸ
τηλέφωνον 420 χιλ. τὸ 1'.

—Τὸ πτόνισμα κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἔθεω-
ρεῖτο ὡς κακὸς οἰωνός.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

VI

Δέν ἦθεν. Ὅτι εἰτοῖμασα, καθεὶν
ἀνέγχετο ἔτσι μαῖνας καὶ λές κλεινῇ
ἐντὸς τοῦ ἑνὸς παρῶπου, πὺς ἔπειν
νὰ τὸ ἱστορῇ δέν μπορεῖ κι' ἐκείνη
Μαράθηκαν καὶ διπλῶσαν θλιμμένα
τὰ ἄσπρα φτερά τους οἱ ἀτλαμένοι κίνοι
μέσ' στ' ἀνθογάρμα, κι' ὅσα σκαρπισμένα
ροδόφυλλα εἶχαν, νεκρῶσαν στήν κλίνη.
Σταγρόννησα, καρτέρησα στήν στάση
τῆς ἀγωνίας μαζὶ μ' ὅλα τὰ γέγνα,
πὺς εἰτοῖμασα ἡ πρελλὴ γιά τὰ γιορτάσι
τῆς σιγῆς, κι' ὅλο κῦττασα τὴν θοῶν,
ἀπ' ὅπου ὅλη τὴ νύκτα νά περᾷ
δέν εἶδα τὴν Ἀγάπην ἡ κακομαῖνα!

XXIII

Θά φύγεις τώρα πάλι καὶ ποῖς ἔσται
ἂν πᾶ θά ξαναφῇ τὸ καλὸ μου
κι' αὕτῃ ἡ καρδιά πὺς λυγνῇ; κι' ὑπονοῖσι,
ἂν πᾶ θά πᾶν νά ποῖναι, ἄλλοι μοῦ!
Ἄχ, τί πᾶ θά μπορῶσῃ νά σὲ φέρῃ
ἀπάνω ἀπ' τὴν σκυμμένη κεφαλὴ μου
καὶ νά σοῦ βάλῃ μπάλισμα στὸ γέρι
νὰ γυρῇ στήν ἀντίπερσιν πλῆγῃ μου...
Γιὰ μὴ στερῇ φορὰ, σῶσε καὶ δός μου
ποῖν φύγης πᾶ γιά πάντα, τὴν μεγάλην
χαρὰ, τὴν πὺς μεγάλην αὐτοῦ τοῦ κοῦμου!
Σταβρίλας με, Ἀγάπη, μέσ' στήν ζάλη,
στὸν λιγνῶ, νά γάσω ὡς καὶ τὸ πῶς μου,
γιά τελευταία φορὰ, καὶ φύγε πᾶ.

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ

Ιστορίες Έρωτος

ΜΙΑ ΗΡΩΪΣ ΤΟΥ 21

Μαντώ Μαυρογένους, ή ήρωϊς της Μυκόνου.

Μία ύπαρξις γεμάτη φιλοπατρίαν και αυταπάρνησιν.— Παραπνευμένη στην ζωή, ληομένη μετά θάνατον.

Μία από τας όλιγας ενδόξους φυσιογνωμίας που έχει να επιδείξη ή ιστορία της έθνικής μας παλιγγενεσίας είναι και ή Μαντώ Μαυρογένους, ή όραια και ήρωϊκή κόρη της Μυκόνου, ή όποια έδρασε σαν άνδρας και έδόξασε τό φύλον της κατά τόν απελευθερωτικόν αγώνα του 1821.

Η Μαντώ εγεννήθη τό 1796 στην Τεργεστή, όπου διέμεναν οι γονείς της, ανετράφη και εξεπαιδεύθη εκεί και έμαθεν εκτός της μητρικής γλώσσας της και την ιταλικήν, γαλλικήν και τουρκικήν, τας όποιαις μιλούσε απερίστωτος. Δέν είναι γνωστόν πότε έφυγεν από την Τεργεστήν, αλλά όλιγα χρόνια πρίν της Έπανάστασεως βρισκόταν ήδη στην Τήνον, κοντά στον θείον της Μαύρον, ενάρετον και σοφόν ισρέα, στον όποιον ό πατέρας της Νικόλαος Μαυρογένης είχεν έμπιστευθή την ανατροφήν της κόρης του. Ο άσκητικός χαρακτήρ, ή εύσεβεια και ή φλογερή φιλοπατρία του θείου της επέδρασαν πολύ βαθειά στην ψυχή της νέας και άρισαν ανεξάλειπτα τα ίχνη των. Έτσι ή Μαντώ έποτίσθη από την μεγάλην άγάπη προς την σκλαβωμένη πατρίδα της και έκαλλιέργησεν ένα μοναδικόν ονειρόν μέσα της, τόν πόθον να συμβάλλη κι αυτή στην απελευθέρωσή της.

Και ή Μαντώ Μαυρογένους επραγματοποίησε τ' όνειρόν αυτό. Βρήκε την ευκαιρία να δράση και να θριαμβήσει. Έκέρδιζε μάλα τόν τίτλο της «Ηρώϊδος της Μυκόνου». Έτσι την αποκαλούσαν όλοι στην Έπανάστασιν. Επολέησε και άνδραγαθήσε στην Μύκονο, όπου έδρασε τας πρώτας πολεμικάς της άφνας. Έξαστράτευσεν κι' επολέμησε στην Εύβοια, στο Πήλιον, στην Φωκίδα. Έφερε τόν βαθμόν του αντιστατήγου. Αρμάτωσε πλοία για τόν αγώνα. Η έλευθερία του έθνους ήταν τό μέγα όνειρό της, ό διαρκής στοχασμός της ζωής της. Όπως οι μεγάλοι άνδρες του 21, άρρωσώθηκε ολοφύγως στον ιερόν αγώνα της ανεξαρτησίας και εξώδεσε γι' αυτόν άνυπολόγιστα όλοκληρό τόν άρχοντικό πλούτο της. Νέα, όραια, ένθουσιώδης, τολμηρή, μεγαλόφρων, άνδρεία, έθουμάσθη, έγοήτρευσεν, έπευφημήθηκε στας όφας τών θριάμβων και της αίγλης της. Πέθανε φτωχή και παραμελημένη σε μία γωνιά της Έλλάδος και έπειτα έλησμονήθηκε έντελώς.

Έτσι την περιγράφει ένας δαλματός ιστορικός, ό Νικόλαος Τομαζέο, που την έγνώρισε επάνω στην άνθισή της: «Η Μαντώ Μαυρογένους ήταν ύψηλή, λεπτή, λιγερή, με χαριτωμένες κινήσεις. Είχε μαύρα γυαλιστά μαλλιά. Μαύρα λαμπρά μάτια, θάλαμα γλυκό και έυνοιο, κατατούνη ελληνικήν, στόμα μικρό και γλαστό, δέρμα τριανταφυλλένιο. Στα 1830, όταν θα είχε ηλικίαν 30 χρόνων, ή καλλονή της είχε περάσει πιά, αλλά ή χάρις της, οι υποχρεωτικοί τρόποι της και τό πνεύμα της έδειχναν όραια όσο και στας ήμέρας της δόξης της. Ήταν πολύ έγροώματος και μεταξύ άλλων ήξευρε να τραγουδή ιταλίστι συνοδευόμενη στο πιάνο και με την κιθάρα.

Με τας πρώτας ειδήσεις περί της εκδήσεως της επανάστασεως που έλαβε στην Τήνον, ή Μαντώ σπεύδει στην πατρίδα της Μύκονοι και έξεγείρει τούς συμπατριώτας της. Αρματώνει πλοία δι' έξόδον της και έξεγείρει και τούς κατοίκους της Εύβοίας. Ανακηρύσσεται άρχηγός. Έξοπλίζει πολέμικόν στόλον. Κατατροπώνει τούς Άλγερίνους και κερδίζει τας πρώτας άφνας και την μεγάλην φήμην. Έπακολουθούν αι νικηφόροι της έξαστράτειαι, τά άνδραγαθήματα στην Εύβοιαν, τό Πήλιον, την Φωκίδα. Στα 1826, μετά την έξόδον του Μεσολογγίου την επανεισέρχουμε στο Ναύπλιον, γενναίαν και πρόθυμη σε νέας θυσίας.

Όλοι όσοι στον καιρό του άγώνος έγνώριζαν την Μαντώ, άνομολογούν ότι μόνο την άνδρείαν και τή ύψηλή της φρονήματα, αλλά και την χάρι και τή θέλησή της. Από της πρώτης αποδόσεως της στην Μύκονο, δέν έλειψαν να την περιστοιχίσουν θαυμασταί και μνηστήρες. Άλλ' ή ήρωϊς δέν είχε πάει εκεί για έρωτοτοπίας και συνουκίεσα. Η άνδρεία ψυχή της ήταν γεμάτη από άλλας σκέψεις και άλλα αίσθήματα. Σ' όσους την έζητούσαν για γυναίκα τους έλεγε πάντα: «μόνο σε άνδρα-έλευθερον και νικητή τών Τούρκων θα μπορούσα να δώσω ως έπαθλο την καρδιά μου».

Δέν συνέβη όμως τό ίδιο προκειμένου για την περίπτωση της Μαντώς με τόν Δημήτριον Ύψηλάντην. Η ήρωϊκή νέα άγάπησε με όλη της την καρδιά και άνταναγκήθηκε

Η Μαντώ Μαυρογένους.

(Κατά έυλογηριαν της εποχής)

από τόν γενναίο στρατηλάτη. Δυστυχώς ή άγάπη της αυτή υπήρξεν άτυχής για την ήρωίδα και, άνωφερότως, αν δέν συνέτριφε την ζωή της, γιατί ή Μαντώ είχε μεγάλην ψυχικήν δύναμη, έλλήγωσε όμως βαθειά την καρδιά της και έδάρυνε επάνω στας ύπολοιπους ήμέρας της και στην τροπή του βίου της. Η Μαντώ και ό Δημ. Ύψηλάντης συναντήθηκαν στο Ναύπλιον και, κατά τινας πληροφορίας, στα πεδία τών μαχών, πιθανώς στην Φωκίδα. Οι χαρακτήρες και αι σκέψεις τους συμφωνούσαν. Είχαν και οι δύο τό ίδια εύγενική ιδεώδη. Είπαμε ότι τό αίσθημα αυτό ήταν αμοιβαίον. Ο Ύψηλάντης εθαύμασε και άγάπησε την Μαντώ, έξέδωλες μάλα και την πρόθεσή του να την νυμφευθή, αλλά ό γάμος τους έμταυώθηκε από μίαν κοινήν ιδιοτροπίαν της τύχης.

Η Μαντώ δέν έσυγγέρησε ποτέ στον Ύψηλάντην την άνέστητη της ύποσχέσεώς του, απόδειξις ότι τόν κατέδωκε παντού και έπαύτηκε την κατατροφή και την δυσφήμισή του. Όλος ό παλαιός έως της μεταβλήθησε έπειτα σ' ένα μανιακόν και άνικανοποίητον μίσος.

Τά τελευταία χρόνια του βίου της ή Μαντώ τή πέρας στωική, μακριά από την πολιτικήν σκηνή, και απέχουσα από κάθε δημοσίαν δράση. Έπαινεϊλημμένοι θάνατος άγαπητών και σεβαστών της προσώπων, θλίψεις, στερήσεις, συνέτριψαν την ήρωϊκήν της ψυ-

χή και την έκταμν να ληίστη.

Με τόν Ύψηλάντην, που πέθανε από τόν Καυοδιστήριον, κατέβαιναν στον για τήν Μαντώ, τόσο παλαιοί παλμοί, όσες, όνειρα και πόνοι της πρώτης. Δέν στερώνται μάλα και ώριμένους παλμούς, ή Μαντώ είχε πάψει να μνηστική ό θάνατος τουλάχιστον που την έχρημασε διά παντός από τόν Ύψηλάντην, την έσπασε προς αυτόν, στο αίσθημα της στήν μης.

Τά έόμενα έτη ή Μαντώ τή πέρας τών σπας Κυκλάδας όπου είχε πολλούς γένειες, στην Μύκονο, Τήνο, Σύρον και Πάρον, μεταβαίνουσα ίσως από καιρό εις άλλόν, για ύποθέσεις της, στο Ναύπλιον. Στερευμένη ήταν ή παγή της αγαθότητας. Και σ' αυτήν ακόμη μέσα την πενήντα από εζήντησε χάρη του άγώνος έλάτρησεν την περιουσία του πατρός της και τή οικογενείας της, εύρισκε ακόμη τόν τρόπο να υιοθετή όφανα κορίτσια, τα όποια έπαινε ως Ψυχοκόρες και τή επροκίπει.

Άλλ' αλλοιμονοί! Πρόσωπα και πράγματα περνούν πολύ γρήγορα σ' αυτόν τόν κόσμο και λησμονούνται. Έτσι έλησμονήθη η σ' ακόμη και ή Μαντώ, όπως και αι όλοι της, αι ύπηρεσίες της προς την πατρίδα και ό ήρωϊσμός της.

Όταν συστήθηκε στο Ναύπλιον ή Έκπαιτική Έπιτροπή για τας ύπηρεσίας των έγνωνιστών, ή Μαντώ υπέβαλε τα έγγραφα της απειρίτων στρατιωτικών έκδουσεων και τών χρηματικών θυσιών, τας όποιαις προσέφερε για την άνεξαρτησίαν της πατρίδος και αντί να τής αναγνωρισθών αυτά και τής δοθή κάποια χρηματική άμοιβή και τίς όσιον, τής ώρίσθη μία πενήντη συντάξις γιατί ή ήρωϊς έχαρακτηρίσθη ως ήρωϊς άπόλαος! Τόση ήταν μάλα τή συνταγή που της έχορηγήθη, ώστε-όπως είπαμε-τό ίδιο-μάλιστα της έπακούσε να πληρώνη μνημείον της ύπέρθεός της! Αι άνήλικες της ήρωϊδος για να αναγνωρισθών αι όσες της απέδωσαν άκαρποι. Μετά μίαν άναρρωσίαν όμως που έκαμε στον βασιλέα Όθωνα ή Μαντώ, ίσως να έβεβαιώνετο. Άλλά ή Μαντώ δέν είχε πλέον ανάγκην. Πολύ λίγη ζωή έμενε έκτοτε. Έθροισμένη στην Πάρον, θένος του 1840, προσεβλήθη από τυφοειδίαν και πέθανε.

Η κηδεία που της έγινε με την συνταγή του εξαδέλφου της Τσελεπή Μάρκου Μαυρογένης, δημάχου της Πάρου, ύπερ τών όντι μεγαλοπρεπής.

Τό φέρετρον της ήρωϊδος είχαν επανδρώσει εσωτερικώς και έξωτερικώς με χρυσόκοντα ύφασμα και έντός αυτού είχαν τεθή μαύρα ροζέτα και έντός αυτού είχαν τεθή μαύρα ροζέτα. Της είχαν φορέσει στολήν άντιστοίχου.

Παραπνευμένη, όπως είχε μείνει τή ζωή, ή μεγάλη ήρωϊς ληομένη τήν ζωήν μετά θάνατον. Μόλις τελευτάται τή ζωή της άρχισε ν' αναδέχεται από την άρχήν τήν λήθη. Η έκδοσις μιας όραιας ιστορίας υποροσώρας της Σωτηρίας Άλμπαρτ, έδωκε δανειστήκαμε, και τας άνοητους άνοητορίας, παρουσιάζεσαι ως τό καλλίτερον μνημόσυνο για την μνήμη της ήρωϊδος και τής έλληνίδος, της Μαντώς Μαυρογένης, στας ήμέρας μας.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η ζωή στον στίβο

ΔΟΜΝΙΤΣΑ ΛΑΝΙΤΟΥ

Η Έλληνις πρωταθλήτρια με τας θαυμασίας επιδόσεις.

Πως κατήλθε στον στίβο.— Τά άτέλειωτα ρεκόρ της.— Η συμμετοχή της στην Έθνική ομάδα γιά τούς Όλυμ. Αγώνες.

Στην πλειάδα της εκλεκτής αθλούσης Κυριακής νεολαίας, που ένισχυσε σημαντικά τις τάξεις του Πανελληνίου πρωταθλητισμού, παίρνει ξεχωριστή θέση ή χαριτωμένη Κυρία πρωταθλήτρια τού γυναικείου Έλληνικού αθλητισμού Δ-ς Δομνίτσα Λανίτου.

Άρτεως τών Κυριακών βουνών, προικισμένη με τής γάρας της Παφίας Αφροδίτης στέλισε με την θαλκτική εμφάνισή της τό πάλλευκο Παναθηναϊκό Στάδιο, γεμάτη όρεση και αθλητική ευρωστία. Με τας ύπερτα φυσικά της προσόντα γρήγορα κατέκτησε τόν στίβο και τώρα είναι ή καλλίτερη Έλληνις πρωταθλήτρια στο είδος των άγωνισμάτων που επιτίθεται.

Η συμπαής πρωταθλήτρια είναι κόρη τού γνωστού στο Πανελλήνιον Κυρίου βουλευτή κ. Νικόλαου Λανίτου που με τόσο σθένος πόλεμους έναντιόν της άγγλικής κατοχής της πατρίδος του.

Όπως τόσοι άλλοι Κύριοι πολιτευταί, έτσι και ό κ. Λανίτης, ό πρωταθλητής της ένδοξης προσπάθειας, θεωρήθηκε άνεπιθύμητος από της άγγλικής άρχής και άναγκάστηκε να καταφύγη και να εγκατασταθή εις τας Αθήνας.

Γαλουχημένη με τας πατρικά ιδανικά ή Κυρία πρωταθλήτρια αισθάνεται κάθε φορά που θυμάται την όραια πατρίδα της μια έσθια νοσταλγία που συγκρατείται από την ύληση της άγγλικής σκλαβιάς. Η οικογένεια Λανίτου πάσχισε αληθινά για την Κυριακή έλευθερία: έξορίες, φυλακισμοί, περιορισμοί, όλες ή συνείες τήν κατέτρεξαν, αλλά ό πατριώτης κ. Νεχ. Λανίτης προτίμησε τήν εκπαιδεύσει, της οικονομικές δυσκολίες, παρά την εύκολη ζωή και την βία τού ισχυρότερου.

Η παλινύστεις της εύγενικής οικογενείας θα γίνη κάποτε στην έλευθερομένη Κύπρο και οι Κύριοι που έδωσαν να τιμωρήν έκαίνους που πάσχουν για την έλευθερία τους θα γίνουν σε ξεχωριστή θέση τό όνομα έκείνου που τόσες προσπάθειες και προσπάθειες στον Κυριακό αγώνα.

Η Δ-ς Δομνίτσα Λανίτου είναι συμπαθητική στους έλληνικούς φιλάθλους κύκλους.

Η σμνή εμφάνισή της, αι θαυμάσιαι αθλητικές επιδόσεις της, προξενούν έντύπωση. Είναι ή αθλητική εκπρόσωπος της σκλαβωμένης Κύπρου που αγωνίζεται τόσο λαμπρά για τήν ελληνική γλώσσα και αυτό ίδιαιτέρως την κάμνει περισσότερο συμπαθητική.

Η Δομνίτσα έπιδόθηκε στον αθλητισμό από τό 1928. Στο γυμνάσιο της Λεμεσού, όπου ό αθλητισμός αποτελεί ένα από τας σπουδαιότερα μαθήματα, ή μικροσκοπική μαθητρούλα ήταν άπυανώνιστη. Δέν μπορούσαν να την συναντιστούν και αυτές ακόμη ή τελεεινότητες που ήθελαν νάχουν τά πρωταί σ' όλα.

Γιά πρώτη φορά κατέβηκε σ' επίσημους αγώνες στους Παγκυπρίους και άγωνιστικές με τας γλώσσας του συλλόγου «Όλυμπια» της Λεμεσού, στο άλμα εις ύψος, στο άλμα εις μήκος και στον δρόμο τών 80 μέτρων. Η πρώτη πρώτη κερδίζοντας τρεις νίκες. Δέν άργησε έπειτα να νικήση στα ίδια άγωνίσματα και στους γκολικούς Κυπριακούς αγώνες με ικανοποιητικώτατες επιδόσεις.

Γιά μās τούς Αθηναίους τό όνομα της Λανίτου ήταν έντελώς άγνωστο και πολύ καιρό. Από της γνωστίας μας πρωταθλήτριας έλας Άγγελουπόπουλο, Μπενανδρή, Κάν, Τσιμπούρακη, που κατείχαν μόνιμα τά σκήπτρα τού γυναικείου αθλητισμού, δέν τό περίμενε κανείς να φανή άνάμεσά τους, μια αθλήτρια σαν την Λανίτου που θα της έβριζε όλες κά-... Στους περσινοίς Πανελληνίους γυναικείους αγώνες, προτού ακόμη λάμνη την έμ-

φάνισιν της στο Παναθηναϊκό Στάδιο, ή έσπεριδες είχαν γράψει πολλά σχετικά για τήν συμμετοχή μιας νέας αθλήτριας τού «Παλαιού Φαλήρου» εκ Κύπρου και μιλούσαν με επιφύλαξη για την μεγάλη δυναμικότητα της. Οι φίλαθλοι που είχαν κατακλύσει άσφυκτικά τής κερκίδες της δεξιάς πλευράς τού Σταδίου έτρεβαν τά μάτια τους όταν έτρεξε τά 80 μέτρα σε χρόνο 11" 1/5.

Από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησε από

από τελείως τό γυμνάσιο και γράφηκε στο Αμερικανικό Κολλέγιο για να συνεχισή της σπουδές της. Σχεδόν την ίδια εποχή γράφηκε και στον συλλόγο τού all. Φαλήρου» τας γλώσσας τού όποιου άντιπροσώπους στους Πανελληνίους Γυναικείους αγώνες στας όποιους ως γνωστόν έθριάβεσε επιτυχώς 6 πρώτες νίκες. Στο άλμα εις ύψος μετά φοράς και άνευ, στας δρόμους 80 και 100 μέτρων, στο άλμα εις μήκος μετά φοράς και άνευ, σ' όλα αυτά τά άγωνίσματα κατέφερε συγχρόνως και τά Πανελλήνια ρεκόρ.

Στας δρόμους τών 100 μ. έπέτυχε ρεκόρ 14" και τών 80 μ. 11" 1/5.

Στο άλμα εις ύψος μετά φοράς, έπήδησε 4 μ. 33 και άνευ φοράς 4 μ. 51.

Πρίν λίγες μέρες κατέφερε στο άλμα εις ύψος την ίδιον της επίδοσιν κατά 2 ύπεκατόμιστα και ύπάρχουν πολλές έλπίδες στας προσεχείς Πανελληνίους αγώνες να καταρτίψη όλες της επιδόσεις της.

Όπως μās είπε και ή ίδια, προπονείται συστηματικά και θα μās παρουσιάσει νέες εκπλήξεις.

Σε σχετική μας έρώτηση εάν θα συμμετάσχη στην Έθνική μας ομάδα για τούς Όλυμπιακούς αγώνες τού Δ-ς «Αντζέλες, ή Δ-ς Λανίτου χαμογέλασε...

Μα νομίζω ότι δέν θα άντιπροσωπευθή ή Έλλάς στην Χ. Όλυμπιάδα, για λόγους οι όποιοι σάς είναι γνωστοί...

Έάν όμως ληφθή όριστική άπόφασις για τήν άποστολή της Έθνικής μας ομάδος και ζητήσουν την συμμετοχή μου ασφαλώς δέν θα άρνηθώ να προσφέρω της ύπηρεσίας μου για τόν αθλητισμό της πατρίδος μου, τόν όποιον πιστεύω να τιμήσω σε μία τέτοια διεθνή συνάθροιση.

Η Λανίτου που αποτελεί φαινόμενο για τόν Έλληνικό αθλητισμό, θα είναι ασφαλώς ή καλλίτερη και πιο δυνατή αντιπρόσωπος μας στην Όλυμπιάδα τού Δ-ς «Αντζέλες.

Τά ρεκόρ της συγκρινόμενα με τας ρεκόρ τού διεθνούς γυναικείου αθλητισμού είναι άνωτέρα και γι' αυτό υπάρχουν πολλές πιθανότητες να θριαμβήσει και να έξωφύση τό γήπεδο τού Έλληνικού αθλητισμού.

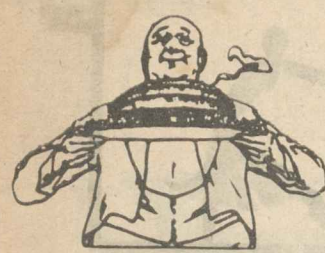
Τό Παλαιόν Φάληρον είναι ύπερφανον που συγκαταλέγει μεταξύ τών αθλητρούν τού την ύπερση αυτή αθλήτρια.

Είναι ή πιο συμπαθητική φυσιογνωμία άνάμεσα στής μαθητρούς τού Αμερικανικού Κολλέγιου και στής αθλήτρος τού Παλαιού Φαλήρου ή όποιες κυριολεκτικά την λατρεύουν. Και είναι πράγματι άξία θαύμασιν, γιατί είναι τόσο σμνή, μετριώσεων και όμορφη που όλα αυτά τά συνδυάζει με τούς εύγενικούς και λεπτούς τρόπους της.

Η Δ-ς Λανίτου με τας προσπάθειές της αυτά και με την καταπληκτική εξέλιξη της θα μείνη πάντα αγαπητή στους φιλάθλους κύκλους και ό γυναικείος αθλητισμός θα την εύγνωμονεί, γιατί κατόρθωσε να δώσει σ' αυτόν ένα σημαντικό θύμα πρόθυμο, σε βαθμό που στο έξής οι γυναικείοι αγώνες να προσκαλούν ασφαλώς τό ίδιο ενδιαφέρον με τούς αγώνες τών άνδρων.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Η ΣΤΗΝ
ΤΟΥ
"ΔΕΣΠΟ-
ΤΙΚΟΥ,"

Γλυκό κουταλιού Φράουλα

Είναι η εποχή που κάθε νοικοκυρά φροντίζει να φτιάξει δυο-τρία είδη γλυκών για ναχη την χειμωνιάτικη προμήθειά της. Γι' αυτό κι' η σημερινή συνταγή μου θ' αφορέ την κατασκευή γλυκού φράουλας, που όλες σας ξέρετε πόσο νόστιμο και περιζήτητο είναι.

Τα υλικά που θα χρειαστούμε είναι:

- 1 οκά ζάχαρη
- 300 δφ. φράουλα
- 4 λεμόνια.

Αγοράζουμε της απαιτούμενες φράουλες φροντίζοντας να μην είναι λυωμένες ούτε και άγουρες, αλλά καλά γινωμένες. Αφαιρούμε με προσοχή τα κοτσανάκια τους και της πλένουμε με δυο έως τρία νερά. Ακολουθώντας παίρνουμε δυο οκάδες νερό μέσα στο οποίο σπέρνουμε τα τρία λεμόνια και εγχύουμε και της φράουλες της όποιες αφήνουμε μέσα επί πέντε λεπτά της ώρας. Κατόπιν της σουρώνουμε και αρχίζουμε να της τοποθετούμε μέσα σε μια κατσαρόλα κατά τον εξής τρόπο: Μια σειρά φράουλες και μια σειρά ζάχαρη έως ότου τοποθετήσουμε όλες της φράουλες. Την κατσαρόλα, όπως είναι γεμάτη, την αφήνουμε έως την επομένη ημέρα, οπότε την βάζουμε στη φωτιά, χωρίς να αναμειγνύμε διάλυση της φράουλες, γιατί διατρέχουν τον κίνδυνο να λυώσουν.

Μόνο από καιρού εις καιρόν ανακινούμε απαλά-απαλά την κατσαρόλα. Όταν δεσφαιρωθεί το έδαφος τότε σπέρνουμε ένα λεμόνι και το ρίχνουμε μέσα στην φράουλα, της οποίας κατεβάζουμε αφού προηγουμένως πάρουν μια-δυο δόσεις με το λεμόνι.

Μόλις κατεβάζουμε την κατσαρόλα την ανακινούμε λίγο για να μαζεψούν οι αφρώδες στην μέση τον οποίο και μαζεύουμε με μια τρυπίδα κουτάλα. Της φράουλες της αφήνουμε έως την επομένη για να κρυσώσουν και ακολουθώντας της μαζεύουμε σε κατάλληλα γυάλινα δοχεία, προσέχοντας κατά το άδισμα να μην δώσουμε αφορμή και ζαχαριστούν αργότερα.

ΑΝΤ. ΑΚΖΙΩΤΗΣ

Διευθυντής Ζαχαροπλαστείου «Δεσποτικού»

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Πολλήν σκέψη απαιτεί πάντοτε η εκλογή ενός δώρου, μη νομίζετε δε πως μιλάμε για δώρα εννοούμε μόνον τα δώρα του Νέου Έτους, μιας ονομαστικής εορτής ή γενεθλίων. Υπάρχουν απείρες άλλες περιπτώσεις, κατά της όποιες κάνουμε δώρα: Σε γάμο, σε αρραβώνες, σ' έναν γιατρό μας μετά μίαν αρώστεια, σε μία φίλη την οποία θέλουμε να ευχαριστήσουμε για κάποιαν εκδήλωση που μας προσέφερε και άλλα παρόμοια.

Ας πάρουμε τον γιατρό που είναι μία περίπτωση που μπορεί να τύχει στον καθένα μας. Όλοι μας θα έχουμε ασφαλώς έναν γιατρό φίλο που σε κάποιαν αρώστειά μας προσέφερε της υπηρεσίας του και δεν εδότησε πληρωμή. Τι θα κάμουμε για να του δείξουμε την ευγνωμοσύνη μας; Θα ξεδύσουμε τα χρήματα που προωρίζουμε γι' αυτόν και θ' αγοράζουμε ένα δώρο να του το προσφέρουμε; Θα ήταν άδικη κρίση και αγνωμοσύνη, γιατί θα φαινόμεθα σαν να θέλουμε να δηλώσουμε την υποχρέωση που έχουμε. Θα έχουμε την υπομονή να περιμένουμε μία ευκαιρία, είτε εορτή του, είτε Νέου Έτους και τότε θα του προσφέρουμε ένα ωραίο δώρο: Ένα γουστό μολύβι, ένα χαρτοφυλάκιο από καλό δέρμα, ένα νεσεαίο γραφείου, μία σιγαροπύλη και άλλα τέτοια, αναλόγως της υλίας που μας συνδέει.

ΚΟΥΒΕΝ-
ΤΟΥΛΕΣ

Τόν έρωτα τόν αισθάνεται και τόν αποδέχεται καθένας με τον δικό του τρόπο. Για μερικούς ο έρωας είναι τρυφερότητα, γλυκύτητα, γοητεία, για άλλους είναι ένα βίαιο πάθος, για άλλους κάτι με το όποιο περνούν την ώρα τους, για άλλους ένας πόθος που όταν ικανοποιηθεί παύει να υφίσταται, για άλλους είναι ευδαιμονία, για άλλους δυστυχία, έν-ευσενικό ή ένα ποταπό αίσθημα.

Οι πολύ νέοι γνωρίζουν τόν έρωτα σαν ένα αίσθημα περστικό, σαν μία διασκέδαση που τους ευχαριστεί όσο διατηρείται και ο έρωτας παύει τους. Όμως όσο και αν το αίσθημα αυτό είναι πολλές φορές δυνατό και αξιο σεβασμού, δεν μπορεί και να ονομασθεί έρωας. Απόδειξη του ότι δεν είναι έρωας είναι πως το πρώτο αίσθημα διαδέχεται δεύτερο, το δεύτερο τρίτο και ακολουθεί ολόκληρη σειρά από μικροαίσθηματάκια της πρώτης νεότητος που δεν έχουν καμιά σχέση με τόν έρωτα.

Να γιατί γελοίο πολλές φορές όταν λαβί-νο γραμμάτια από αναγνώστριά μου 17ετείς που μου γράφουν πως θα σκοτωθούν για αγαπούν ένα νέον που δεν ανταποκρίνεται και άλλα παρόμοια.

Δεν καταλαβαίνουν η νεαρές αυτές υπά-ρξες πως στην ηλικία τους εύκολα κανείς αγαπά... και εύκολα ξεχνά.

Ε.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Σε κάθε εμφάνιση νέας μόδας έμεις η γυναίκες πάντα διαμαρτυρούμεθα και ακούει κανείς να λέμε:

«Σ' άρεσει, καυμένη αυτή η καινούργια μόδα; Έμένα μου φαίνεται γελοία! Έγω δεν θα την ακολουθήσω ποτέ!» και άλλα παρόμοια. Γιατί όμως τα λέμε όλα αυτά, αφού ξέρουμε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς παρά να υποταχθούμε;

Στοβά κάπ'ελα που μας κάνουν να φανώμαστε σαν μεθυσμένες, μαλλιά που μας μεταβάλλουν σε διάκους, φούστες που σκουπίζουν το πάτωμα, όλα τα φορούμε και όλα

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Τό νεοκλασικό της μόδας που δίνει γυνή την πλάτη. ΜΕΣΟΝ: Τό αλεξί μεταξωτό μπαστ που φοριέται με βελούδο. ΔΕΞΙΑ: Τό γάντι μπουκαλιέρ με κοντά μαλλιά.

μας άρεσουν, φθάνει η Α. Μ. η Μόδα να το διατάξει. Μία νέα ιδιοτροπία της είναι να μας επιβάλει γάντια δερμάτινα μπουκαλιέρ μέσα στην κάψα του καλοκαιριού. Θα το υποστούμε κι' αυτό και όχι μόνον θα το υποστούμε, αλλά θα το βρούμε κι' ωραίο. Ήδη άρχισε να λέγεται ότι η αντίθεση του γυναι-
δικαιολογημένη, διότι έχει πολλές φορές ποδιστή πως η γυναίκα δεν διατάζει αλλά υποβάλλεται σε διάφορα βασανιστήρια προκειμένου για την ομορφιά της.

Μήπως η άφαιρέση ήσως είναι πονηρό με το σωματικό δεν είναι οδυνηρό, η στήνωση ωστόσο είδους φαγητών δεν της σπασ-
μπαρτού που φαίνεται απ' εκεί που είναι νει το μπουκαλιέρ ως εκεί που αρχίζει το κοντό μανίκι, είναι ωραίο, είναι κομψό, είναι άλλο; Τα φρούδια που σχηματίζουν γωνία εθεωρούνται άπαιστα, μας μετέβαλλαν Μεφιστοφελήδες. Αλλά από την στιγμή που η Μόδα αποφασίζει ότι είναι ωραίο, τότε σπεύδουν να καταστρέψουν τα φρούδια με τα οποία της επερίκει η φύσις και να ακολουθήσουν την μόδα που κάποτε της παράλογη.

Δεν πρέπει όμως να ξεχνούμε ότι της με-
δες εκάστοτε της λανσάρουν διαφορετικά πο-
ποι που έχουν συμφέροντα ανάλογα, επο-
νως ως μη την ακολουθούμε πάντοτε πρί-
Π. γ. οι διωκόμενοι των φουρκετών, οι κτενιών είδαν ότι καταστράφησαν με τη
μόδα των κομμένων μαλλιών. Πώς λοιπόν σωθούν; Με το να διαδώσουν ότι η μόδα των κομμένων μαλλιών έπαιξε και είναι απαν-
τητο σε κάθε κομψή κυρία να αφήσει τα μα-
λιά της να μακρύνουν. Έδω όμως τι έπα-
θαν γιατί σε όλα μπορούν να συμμορφω-
ή γυναίκες όχι όμως και στο ζήτημα των
μαλλιών. Δυσκολία θα γάστ την εύκολη των
κοντών μαλλιών η κυρία που μια φορά τι
έδοξίμασε. Αυτό λοιπόν μπορεί να θεωρη-
ώς η πρώτη αποτυχία της Μόδας. Ας έπα-
ζουμε ότι θα ακολουθήσουν και άλλες, πρί-
μα που θα σημαίνει ότι η γυναίκα θα είναι
γίνε: κάπως πιο λογική. Δηλαδή θ' ακολου-
θούσε την μόδα, μα με περισσότερη σύντη-
ΤΑ ΔΕΣΠΟΤΟΥΧΑ

Πρέπει να τα ονομάσουμε πιά απλώς έ-
ρουχα, διότι απρόσφορα λέγονται χωρίς να
είναι πιά τέτοια, αφού έχουν όλα τα χρώ-
ματα, εκτός του λευκού. Φορούμε και κα-
μία ορζ, μαξί, μπζ, μόδ, έντονα και με-
ρα, αν πρόκειται να τα φορέσουμε με μια
τουαλέτα.

Μία μεγάλη οικονομία για το καλοκαί-
ρι είναι η κατάργηση του υποκαμπίου και η
επιτήδευσή του με κουμπιό. Αυτό με
οικονομικό είναι, αλλά συγγνώμη και ένα
δειγμένο για την διατήρηση της γραμ-
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

«Μπρός στά κάλλη τί είναι; ο πόνο»
γεί μια παλιά παροιμία και είναι απολύ-
σε ένα κανάτσι.

δούμα πούχει
χαρμύλη μπρο-
στά μας από
την ίδια την ε-
ξέλιξη των πραγμάτων.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μερικές φορές δεν έχουμε καμιά διάθεση να δεχθούμε επισκέψεις, αλλά υποχρεωνόμα-
στε να της υποστούμε είτε γιατί η υπηρέ-
τά μας παρανοεί την διαταγή που της ε-
δύσαμε, είτε γιατί η επισκέπτρια έχει την
αδικαιούσα να έμπειν να μας δει. Στην πε-
ρίπτωση αυτήν δεν πρέπει ποτέ να ξεχνού-
με ότι διακομίστηκε σπίτι μας και ότι η ε-
πισκέπτρια είναι φιλοξενομένη μας. Όσο
λοπόν κι' αν βαρύνουμε, ή όσο κι' αν είμα-
στε διασπασμένοι να θυγούμε έξω, πρέπει να κά-
νουμε υπομονή και να δεχθούμε καλά αυτήν
που ήλθε να μας επισκεφθή, έστω και αν
σκοπός της ήταν να μας ζητήσει κάποιαν
χάρη.

Είναι βέβαια πάντα δυσάρεστο να παρα-
δίδουμε την πότα μας, αλλά η ευγένεια α-
παιτεί να υποστούμε καρτερικά αυτή την
εγγύηση, προκειμένου να μας πούν ευλό-
γη.

Για να καταλάβουμε πως ως επιβάλλεται
να σεβόμαστε έστω, ως μπορούμε για μια στιγμή
στην θέση της επισκεπτρίας και ως σεβόμα-
με πόσο δυσάρεστο θα μας ήταν αν πηγαί-
ναμε κάπου και μας έδιδαν με ψυχρότη-
τα ή μας έδειχναν με τόν τρόπο τους ότι βα-
ρύνονται η διάλυσή.

ΤΟ ΜΕΝΟΥ ΣΑΣ

Μακαρόνια παστέτσιο ντομά-
τα, όμελέττα με κολοκυθάκια α-
τυρί, φρούτα.

Διαλέγουμε κατά προτίμηση μακαρόνια
σπαγγέτο «Μίσου», τα βάζουμε όπως συνή-
θως, τα στραγγίζουμε καλά και βάζουμε τα
ξαναβράζουμε στην κατσαρόλα και βάζουμε
καμιά τριαντάρι δόση βούτυρο λιωμένο,
ανακατεύοντας καλά 2 αυγά και ένα άπο-
δά, μερικές κουταλιές τυρί τριμμένο παμε-
ζάνα, ήλατι, πιπέρι και λίγο μοσχοκάρυδο.
Έπειτα αφήνουμε τα μακαρόνια να σπείνουν
την σάλτσα ως εξής: Βάζουμε σε μια κατσα-
ρόλα 30—35 δφ. βούτυρο και 5—6 κουτα-
λιές άλευρο να καβουρδεύουν καλά, προσθέ-
τουμε 1) 2 οκά γάλα, 100 δόση γουρ ντο-
μάτας, ήλατι, πιπέρι και όταν κορυστούν, τόν
κοσκόν το αυγό. Με αυτήν προετοιμάζουμε τα
μακαρόνια αφού τα σπείνουμε στα τμή και
τοποθετήσουμε από πάνω αυτές γουρικές
συνταξιμένες με βούτυρο. Η όμελέττα με
κολοκυθάκια έχει προετοιμασθεί άλλοτε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ζεομαίν, Μυτιλήνη. — Σε καλό σας!
Ποιες σας έπαιξε αυτό το παιχνίδι να σας
κάμει να βάλετε υποχρέωση κι' ακολουθώ-
στε στο πόσωπό σας; Εδώγας που δεν έπαυτε
προσέτρεπα απ' όσα από γράφετε. Χρησιμο-
ποιήστε λίγο την αυγλή και θα συνέλ-
θη η επιδρασία σας. Είς το μέλλον να είστε
πιο προσεκτική.

Κλ. Τ. ο. αντ. Αίγιον. — Ο καθένας ω-
ρεθεί στα νερά. Άνοδέστε κάθε μέρα 2
μάσχα, δοξάτε το με 2 ποτήρια νερό ως
που να μείνι ήλι, και πίνετε 1 ποτήρι νερό
πιο καφέ το ποτό. Ένα το μεσημέρι και 2 α-
το βράδυ, πάντοτε πού του φαίνεται.
Ρεζεντ. Α. Πάτρα. — Το βίωμα που γα-
λίζει πολύ και θάνατι, σαν λίπος είναι λιπα-
ρό. Θα ζητήσετε καμιά δια λήψας επιδε-
υίδας. Το φάσμα σας θα το πίνετε με γλι-
αυή σπουδαία θα το ξεβγάλετε καλά και
στο τελευταίο ξεβγάσμα θα βάλετε πού νερό
σε 30δ.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

ΚΑΙΝΟΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Περασμένα και τωρινά»

MIX. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο εκλεκτός και φίλος ποιητής κ. Μ. Αρ-
γυρόπουλος έχει έναν όλοτετα δικό του τό-
πο, για να συγκινή και να ενθουσιάσει, στα
τοαγούδια του. Η τελευταία συλλογή του
«Τοαγούδια της Ανατολής» ήταν μια θου-
μασία σειρά από θηρογαφικό ήλιο δουλειά
πάνω σε στίγους με μοναδική συνέπεια και
αεστότητα. Μας είχαν ενθουσιάσει με την λε-
πτή ευπνευστή τους.

Η σημερινή συλλογή του «Περασμένα
και Τωρινά» με το γαλακτωματικό αίσθητι-
κό ενδιαφέρον της και το φιλοσοφικό βάθος
της μας συγκινεί. Ο ποιητής παίζει με τα
τοαγούδια της νέας συλλογής του, πάνω σε
όλοτετα καινούργιους σκοπούς, το έλεγχο
της Αγάπης, που η πλούσια και ποικιλό-
μοση εκδήλωσή της παύει μέσα στους στί-
γους του میان νέα συναισθηματική μορ-
φοποίηση και πάγκλη.

Τα «Τοαγούδια της Βήλειας», η πρώτη
σειρά απ' τα τοαγούδια του νέου διδύλου του,
είναι αληθινά εδύματα στην ούσια τους και
ποικιλιακά αίσθηματά στην μορφή τους.
Είναι ποιήματα γεμάτα νόημα, και λε-
πτά σε εμφάνιση, είναι μικρά αίσθηματά
της τέχνης του λόγου.

Η «Μπαλάντες του παλιού καιρού», αλ-
λη μια σειρά απ' τη συλλογή του είναι βρε-
μια να δημιουργήσει η πλούσια πείρα της
ζωής ενός ποιητή.

Στα «Διαβαστικά», την τρίτη σειρά του δι-
δύλου του, βάλει το καθεύον της «Αγά-
πης» με ποιότητα την τεχνική διαίσθηση και
υ' έκαλλο ενθουσιασμό. Το τελευταίο μέρος
της συλλογής του κ. Αργυρόπουλου «Τα τοα-
γούδια της ζωής και του θανάτου», έχουν
αντίθετα ποδο τα ποιητήματα, με βαθύτα-
τη φιλοσοφική διάθεση και γαλακτωματικό
από ιδιαιτερότητα αίσθημα σεβασμού κέλυ-
Είναι αληθινά πνευματικά παιχνιδίσματα, α-
τιώτατα σε ποιότητα, και μορφή.

Ο «Ουρανός» είναι ένα απ' αυτά τα ποιή-
ματα που η παρουσία της ανθρώπινης
ανθρώπινης και η ερωτική νότα της ποί-
ας διακρίνονται καθαρώτατα.

Ο κ. Αργυρόπουλος είναι ο καλύτερος
που βάλει σε στίγους απλούς της θανά-
του στον λαό, είναι ο ποιητής που παύει
τους πολλούς, που έπει να μετρώσουν την
σφύρα του σε καταλήψεις με και υπέροχους
στίγους.

Ντ. Ντ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ:

...Ευχαριστούσαν σε κομμάτια τους από
τον εκδοτικό οίκο «Φάλας» η «Τοαγού-
δια», η καινούργια δουλειά του κ. Ντ.
Ντ. Ντ.

...Κυκλοφόρησε το άγιο τμήμα του μακα-
ρονικού οίλου, περιοδικού «Μακαρονικά
Τυπικά» με πλούσια και εκλεκτή όπως πάν-
τα συνεχιστά.

...Συνεχίζεται με μεγάλη επιτυχία
η γουοριστική Έκθεση Διασκευών,
η οποία θα παρουσιάζει άνω από 15
15 Τονίου.

...Την περασμένη Τετάρτη 25 Μαΐου στην
αίθουσα του Εθνικού Πάρκου της Θεσσαλονί-
κης έγινε η καλλιτεχνική γιορτή του Β.
Γουοριστού με τον «Οιδίποδα Τυραννά» κατά
διδασκαλία του καθηγητή κ. Τζαζαρά. Τόν
όλο της Ιοκαστή έπαιξε η όμορφη Τσιφνί-
Τσιφνί. Έδωσαν μέρος οι καλλιτέχνες Φ. Σα-
λαμάνιου, Κ. Ζαρούλα, Ε. Γιαννουκάκης,
Φ. Λεονταρίδης, Γ. Σαλαβάρης και Θ.
Τσούρας. Την παράσταση παρακολούθησαν
η «Αγία» και ένα πούκο άκροατήριο. Ο γυ-
νασάριος κ. Μιχρό και ο κ. Τζαζαρά
δενήκαν τα συγγραφήματα των παρουσιέ-
νων.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩ ΙΠΠΟΤΟΝ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑ

(Προηγούμενα)

Τὴν ἐποχὴ τῆς διηγήσεώς μας ἡ Γαλλία βόσκειται στὰς παραινῶδες ἐμφυλίου παραπονοῦν. Ἐξάγει μεταξὺ καθολικῶν καὶ οὐγενότων. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δαυμονίου Ρουτζίου ἔχει δώσει ἤδη τὸ σῖνθμα τῆς σφαγῆς τῶν οὐγενότων καὶ τὸ Παρίσι βόσκειται σ' ἓνα ἀτέλειστο ἀλλήλοσκότωμα καθολικῶν καὶ οὐγενότων. Οἱ διὸ ἥσυχες μὲς Μπαρνταλιὰν ποὺ διαδραματίζουν τὸν σπουδαιότερο ρόλο μεταξὺ τῶν διὸ ἀντιπάλων παρατάξεων, περιπλανῶνται μέσα στὸ Παρίσι, δυν αἱματοκυλίζονται καθολικοὶ καὶ οὐγενότοι, πατάσσοντες κάθε ἀδικία ποὺ συναντοῦν μὲ τὸ σπαθὶ τους. Προχωρῶντας συναντοῦν ἑαρινὰ τὸν Ὀρτέζ, τὸν μπράβο τοῦ Ντανβίλ, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν βλέπει διατάζει τὰ διὸ σὺντὸν τοῦ νὰ δοῦντο κατὰ πάνο τους].

36.

(Ἡ συνέχεια)

ΓΙΑ μιὰ στιγμή, τὰ διὸ θηροὶδὴ σκυλιὰ εἵμεναν διασταχτικά. Κι' εἴπειτα, ἑαρινὰ, μ' ἓνα ἄγριο γαῖμα, ὁρμίσαν κατὰ πάνο τους.

Συγχρόνως διὸς σχεδόν, ἡ Περεσφόνη σοφίστηκε γάμο. Ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν παραινῶντας τὴ δική του ἀσφάλεια εἶπεν ἐπιπέσει ἐναντίον τοῦ σκυλίου ποὺ ἀπειλοῦσε τὴ ζωὴ τοῦ γιου τοῦ, καὶ μὲ μιὰ μαχαίρᾳ τὸν εἶπε ἑξαοκταεῖς.

Ὁ Πλούτων τότε, σὺν ἑξαοκταεῖς ἀλλὰ ἑκατομῶν, ὤρμησε ἐναντίον τοῦ ἱππότη. Τὴν ἴδια διὸς στιγμή, ὁ ἱππότης τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαυρὸ καὶ ἄρπαξε νὰ τὸν σφίγγῃ... νὰ τὸν σφίγγῃ...

Σὲ λίγο, τὸ πτώμα τοῦ Πλούτωνος σοφίστηκε πάλι στὸ πτώμα τῆς Περεσφόνης. Ὁλὴν αὐτὴ ἡ σκηνὴ εἶπε ἑπιπλάτῃ σὲ διάστημα λεγώτερο ἀπὸ δέκα δευτερόλεπτα...

Οἱ διὸ Μπαρνταλιὰν, λαχανιασμένοι ἀπὸ τὴν πόλιν, ἔβρισαν ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀστροφῶν ὁλόκληρο τους...

Δὲν ἔβλεπαν οὐτὲ τὴ Φλογέρα ποὺ χοροπηδοῦσε γοητευμένα, οὐτὲ τὸ πτώμα τοῦ ἑχθροῦ τους. Δὲν ἔβλεπαν παρὰ τὸ μανιασμένο πλῆθος, ποὺ σφολιαζε μὲ λύσσα, ποὺ βλαστημοῦσε, ποὺ τοὺς βραβεῖ, ποὺ τοὺς καταριόταν, μὴ ποὺ δὲν τοῖς ἔδωκε νὰ τοὺς πλησιάσῃ...

Ἐποῦς! εἶπεν ὁ ἱππότης.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀντήχησε βαρεῖα μέσα στὸ πανδαιμόνιο.

Ἐσπῆσαν καὶ πῶς τὸ καμουταῖα τὸ καμουταῖα τὸν σκυλίου...

Καὶ ποιοῦσαν ἀργά, ἀπειλητικὰ, τρομερὰ τὴν διὴν, ἠύθει...

Πίσω σκυλίου... βορυζήθηκεν ὁ ἱππότης. Πίσω σκυλίου γέννα... Πίσω...!

Τὰ καμουταῖα συγχρόνως τρυπανοερχόταν δεξιά, ἀριστερά, γυρνώντας μὲ λύσσα δ.π. συναντοῦσε μπροστὰ τοῦ.

Πίσω σκυλίου... Πίσω σκυλίου... ἑξαοκταεῖς νὰ φωνάζῃ ὁ ἱππότης.

Ἐβαναν ἀντίκρινος τὴ Φλογέρα, καὶ εἶπε: Μὲ συγχωρεῖς, φίλε... Σὲ ἔβρισκα...

Μποὺς σπῆς τρομερὲς αὐτὲς καμουταῖες, τὰ πλῆθος ἄνοιξε δρόμο. Τίγρεις, λύκοι, τσαυτάρια, ὅλα τὰ ἀνθρωπομορφα αὐτὰ τέρατα, ἀποπνεύοντο μὲ τοῖο.

Ἐνα ἑορμὴ δρομάκι ἀνοιγόταν μπροστὰ στὸν ἱππότη...

Χωρὶς νὰ καλοσκεφθῇ, μπῆκε μέσα...

ΜΕΤΑΞΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΚΑΙ ΓΗΣ

Ὁ ἱππότης μπῆκε μέσα στὸ δρομάκι, δίγαν νὰ εἶδῃ ποὺ θὰ τὸν δὴνοῦσε.

Στὴν τήν... Στὴν περὶπτεία...!

Αἶψα τοῦ ποιοῦσε ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν μὲ τὰ διὸ χεῖρα ὀπισθενῶσα.

Κι' ὁλόκληρο τοὺς χοροπηδοῦσε, τρελλὴ ἀπ'

τὴ χαρὰ τῆς ποὺ εἶχε ξαναβρῇ τὸν κύριό της, ἡ Φλογέρα.

Οἱ Μπαρνταλιὰν στραφίχαν ἀπότομα, καὶ προτάξαν τὸ στήθος τοὺς ἐναντίον τοῦ πλῆθους.

Ὁ ὄχλος εἶπεν ὁρμήσει ἑορμὴ τους, καὶ εἶπε πλημμυρίσει τὸ στεγνὸ σοκάκι.

Οἱ διὸ Μπαρνταλιὰν, ὑπέρκοι σ' αὐτὴν τὴν τρομερὴ στιγμή, ὑπεράνθρωποι κυριολεκτικὰ, ὀπισθοχωροῦσαν ἀργά.

Τὸ καμουταῖα ποὺ κρατοῦσε στὰ χεῖρα τοῦ ὁ ἱππότης, ἔκανε λαμπρὰ τὴ δουλειά του: ἔσχιζε τὸν ἀέρα, μάτωσε φάτσες, ἔκανε τοὺς

ἀναγκάζονταν νὰ ὑποχωροῦν ἀπὸ τὸν ὄχλο... Πίσω τους, τὸ ὅλο αὐτὸ ἀγένητο ὄχλο...

Καὶ τότε, τί θὰ γινόταν, Θεέ μου... Καὶ νά... σὲ λίγο τὰ πλῆθος ἐπὶ τὸν ὄχλο Μπαρνταλιὰν στομάχιζαν ἀντίον τοῦ διὸ ὄχλου τῶν καμουτῶν...

Ἀρχισαν νὰ στομάχιζονται, νὰ ποιοῦσαν... Κι' ἔβαναν, ὁρμήσαν σὲ μιὰ σπῆ... Σὲ μιὰ μεγαλοεπὶ, μαρμαρῶντα...

Πῶς εἶχε συμβῇ αὐτό;... Πῶς εἶχε πασαπλῆ μπροστὰ τοὺς, σὺν ἀντίον τοῦ ὄχλου ἡ μυστηριώδης αὐτὴ σκιά;...

Ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν ἐνόησε... Σπῆ μὲν ἀπὸ τὸ πλῆθος, εἶπεν εἰσχωροῦσε μυστοκρυμμένον σπῆ... Στὸ μέγαν ποὺ ποιοῦ εἶπεν ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τὸν ὄχλο...

Μηχανικὰ, ἀσυναίσθητα, ἄρχισαν νὰ δαίνοιν τῆς μαρμαρῶντες σκιάς. Ἐβαναν, ἔτσι, στὴν χορὴν...

Ἐνας τοῖχος ὁρμήνοινταν μπροστὰ τοῦ. Οἱ διὸ Μπαρνταλιὰν, μὲ κατὰ κατὰ, σὺν νὰ σκαρφαλοῦσαν πάνω στὸν τοῖχο.

Στάθηκαν τότε λίγο γὰ νὰ ἑξαοκταεῖς βραδύνονταν ἀπονοήτως, ἀνίστατο ὁ ὄρανο, γεμάτο ἀπὸ βαρεῖα σπῆ...

Ποῦ, καὶ τῆς γῆς, ἀπ' τὸν ἀνέμενο ὄχλο τοῦ θανάτου...

Ὁ ἱππότης τότε ἔβρισε, καὶ κατὰ τὸν ὄχλο, δὲν ποὺς τὴ μεριά τῆς γοητευμένης...

Προσπάθησε νὰ διακρίνῃ μὲ τὸν ὄχλο κατὰ τὸν ὄχλο τῶν περὶ τοῖχο...

Καὶ τότε, ἀνατόχασε σπῆ τους, ἀπὸ γοῆ... Τὰ χεῖρα τοῦ ὄχλου νὰ τρεῖ... Μιὰ τρομερὴ λάμψη ἀπονοήτως...

Τὴ εἶπε ἀντιοῖσε λοιπὸν... Τὴ νὰ εἶχε δῇ, ἄραγε...

Εἶπε δῇ τὴν αὐτὴ ἐνὸς μεγάλου... Τὸ γόμο ποὺ ποιοῦσαν ἀπὸ τὸ δρόμο...

Μὴν σπῆν γεμάτη συντοκισμῶν καὶ ὄχλου... Κι' ἀνίστατο σ' αὐτὰ τὰ σπῆ...

Ἐνα σοπὸ ἀποκατοῦντος ἀνθρώπου ποὺ γαν εἰσοῦσῃ ἀπὸ τὴν γοητευμένη...

Στὰ σκαλοπάτια ποὺ δὴνοῦσαν ἀπὸ τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν, τοῖς ἄνθρωποι, μὲ τὸν ὄχλο, ἀνίστατο ἀπὸ τὸν ὄχλο...

Ἐπ' κεφαλῇ τῶν ἐπιπλάτων, ποὺ ποιοῦσαν ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἔβαναν σὲ τὸν ὄχλο, σὺν λυγρὰς ἀπὸ τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ Μπαρνταλιὰν τοὺς ἀνέγνωσε, τοὺς ἐπιπλάτων καὶ τοὺς ἀνέγνωσε...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐπιπλάτων, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐπιπλάτων...

Ἦταν ὁ ἑορμὴς ντὲ Ντανβίλ, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐπιπλάτων ποὺ ποιοῦσαν ἀπὸ τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν ἀπὸ τὸν ὄχλο...

Κατὰ τὴν ὄχλου, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν, ἀνέγνωσε τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν, ἀνέγνωσε τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπῆκε ὁ στρατάρχης καὶ μὲ μιὰ ματιὰ εἶδε τὴν θλιβερὴ σκηνὴ ποὺ παρουσιαζόταν μπροστὰ του.

ἀγριεμένους αὐτοὺς λύκους νὰ οὐρλιάζον ἀπὸ τὸν πόνο.

Τὰ διὸ χεῖρα τοῦ γέρο-Μπαρνταλιὰν, μὲ τὰ διὸ μαχαίρα ποὺ κρατοῦσαν, ἔσχιζαν στήθιν ὁλόκληρο τοῦ.

Κι' ἡ Φλογέρα, μὲ τὰ μάτια ἀστροφτερά, μὲ τῆς τρεῖς δρομῶνες, μὲ βραχυσμένο τὸ στόμα, γαῖες, δάγκωνε πόδια, ἔχωνε τὰ δόντια τῆς σὲ σάρκες...

Ὁ ὄχλος, ὅσοτος, ὁλόενα σπρωχνόμενος, προχωροῦσε ἀργά...

Κι' οἱ διὸ Μπαρνταλιὰν ὑποχωροῦσαν... Ποῦ βραδύνονταν; Ἰδέα δὲν εἶχαν...

Ἐβαναν, σὲ ἀπόστασι καμμιὰ, εἰσοκαρὰ δημάτων πίσω τους, ἀκούστηκε μιὰ ὑπόκοψη καὶ τρομερὴ ἐκπνευστικὴ...

Ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν γάμο, καὶ ἔβρισε ἓνα γόγγυρο θέμα πρὸς τὰ καί... Καὶ τότε εἶπε πῶς τὸ σοκάκι μέσα στὸ ὅποιο βραδύνονταν, εἶπεν σ'

ἦταν ὅλο πλατὺ δρόμο... Στὸν δρόμον αὐτὸν ὑπῆρχε ἓνα ὅλο πλῆθος δαυμονίων, ποὺ εἶχαν ἀνατινάξει τὴν πρόσωπὴ καμμιὰν μεγάρου...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐκπνευστικὴ ποὺ εἶχαν ἀκούσει.

Μπροστὰ τοὺς, λοιπὸν, ἡ ἀγέλη αὐτῶν ἀνθρωπομορφῶν θηρίων μπροστὰ στὴν ὁποῖαν

ἀναγκάζονταν νὰ ὑποχωροῦν ἀπὸ τὸν ὄχλο... Πίσω τους, τὸ ὅλο αὐτὸ ἀγένητο ὄχλο...

Καὶ τότε, τί θὰ γινόταν, Θεέ μου... Καὶ νά... σὲ λίγο τὰ πλῆθος ἐπὶ τὸν ὄχλο Μπαρνταλιὰν στομάχιζαν ἀντίον τοῦ διὸ ὄχλου τῶν καμουτῶν...

Ἀρχισαν νὰ στομάχιζονται, νὰ ποιοῦσαν... Κι' ἔβαναν, ὁρμήσαν σὲ μιὰ σπῆ... Σὲ μιὰ μεγαλοεπὶ, μαρμαρῶντα...

Πῶς εἶχε συμβῇ αὐτό;... Πῶς εἶχε πασαπλῆ μπροστὰ τοὺς, σὺν ἀντίον τοῦ ὄχλου ἡ μυστηριώδης αὐτὴ σκιά;...

Ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν ἐνόησε... Σπῆ μὲν ἀπὸ τὸ πλῆθος, εἶπεν εἰσχωροῦσε μυστοκρυμμένον σπῆ... Στὸ μέγαν ποὺ ποιοῦ εἶπεν ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τὸν ὄχλο...

Μηχανικὰ, ἀσυναίσθητα, ἄρχισαν νὰ δαίνοιν τῆς μαρμαρῶντες σκιάς. Ἐβαναν, ἔτσι, στὴν χορὴν...

Ἐνας τοῖχος ὁρμήνοινταν μπροστὰ τοῦ. Οἱ διὸ Μπαρνταλιὰν, μὲ κατὰ κατὰ, σὺν νὰ σκαρφαλοῦσαν πάνω στὸν τοῖχο.

Στάθηκαν τότε λίγο γὰ νὰ ἑξαοκταεῖς βραδύνονταν ἀπονοήτως, ἀνίστατο ὁ ὄρανο, γεμάτο ἀπὸ βαρεῖα σπῆ...

Ποῦ, καὶ τῆς γῆς, ἀπ' τὸν ἀνέμενο ὄχλο τοῦ θανάτου...

Ὁ ἱππότης τότε ἔβρισε, καὶ κατὰ τὸν ὄχλο, δὲν ποὺς τὴ μεριά τῆς γοητευμένης...

Προσπάθησε νὰ διακρίνῃ μὲ τὸν ὄχλο κατὰ τὸν ὄχλο τῶν περὶ τοῖχο...

Καὶ τότε, ἀνατόχασε σπῆ τους, ἀπὸ γοῆ... Τὰ χεῖρα τοῦ ὄχλου νὰ τρεῖ... Μιὰ τρομερὴ λάμψη ἀπονοήτως...

Τὴ εἶπε ἀντιοῖσε λοιπὸν... Τὴ νὰ εἶχε δῇ, ἄραγε...

Εἶπε δῇ τὴν αὐτὴ ἐνὸς μεγάλου... Τὸ γόμο ποὺ ποιοῦσαν ἀπὸ τὸ δρόμο...

Μὴν σπῆν γεμάτη συντοκισμῶν καὶ ὄχλου... Κι' ἀνίστατο σ' αὐτὰ τὰ σπῆ...

Ἐνα σοπὸ ἀποκατοῦντος ἀνθρώπου ποὺ γαν εἰσοῦσῃ ἀπὸ τὴν γοητευμένη...

Στὰ σκαλοπάτια ποὺ δὴνοῦσαν ἀπὸ τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν, τοῖς ἄνθρωποι, μὲ τὸν ὄχλο, ἀνίστατο ἀπὸ τὸν ὄχλο...

Ἐπ' κεφαλῇ τῶν ἐπιπλάτων, ποὺ ποιοῦσαν ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἔβαναν σὲ τὸν ὄχλο, σὺν λυγρὰς ἀπὸ τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ Μπαρνταλιὰν τοὺς ἀνέγνωσε, τοὺς ἐπιπλάτων καὶ τοὺς ἀνέγνωσε...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐπιπλάτων, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐπιπλάτων...

Ἦταν ὁ ἑορμὴς ντὲ Ντανβίλ, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐπιπλάτων ποὺ ποιοῦσαν ἀπὸ τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν ἀπὸ τὸν ὄχλο...

Κατὰ τὴν ὄχλου, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν, ἀνέγνωσε τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν, ἀνέγνωσε τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν, ἀνέγνωσε τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν, ἀνέγνωσε τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν, ἀνέγνωσε τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν, ἀνέγνωσε τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

Κι' ὁ γέρο-Μπαρνταλιὰν, ἀνέγνωσε τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο, ποὺ ποιοῦσαν τὸν ὄχλο...

—Κατὰ...—

ΟΠΟΥ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ...

Ὁ ἑορμὴς τοῦ Μονμορανσὺ, στρατάρχης τῆς Ντανβίλ, στὸ πρῶτο χτύπημα τῆς καμμιὰς τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ - λ' - ἑξαοκταεῖς, εἶπε ἑξαοκταεῖς γὰ τὴ μάχη.

Ὁ στρατὸς τοῦ τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ μεγάλη τάξη.

ἔπαιε ὁ στρατὸς τους. Ὁ Ντανβίλ, πρῶτα, τὸ περιμενε ποὺ θὰ συναντοῦσε τρομερὴ ἀντίστασι.

Τὰ εἶπε προῖδε ὅλα, καὶ εἶπε δογανῶσε τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ μεγάρου τοῦ Μονμορανσὺ, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐκπορῆσι καμμιὰ σπουδαῖο δόγμα...

Ὁ στρατὸς τοῦ ἀποτελεῖτο, πρῶτον ἀπὸ τοὺς εἰσγενεῖς τῆς ἀκολουθίας τοῦ, ποὺ ἦσαν καμμιὰ εἰσοπνευστικὰ ἔπειτα, ἀπὸ καμμιὰ τρωσασαρία καθολικῶν. Πίσω ἀπὸ τοὺς καθολικῶν ἀκολουθοῦσαν τρεῖς τεράστια λόγια φροτοῦμενα μὲ βαρεῖα μαρμαρῶντα. Καί, τέλος, σὺν ὀπισθοφυλακῇ, ἐρχόντουσαν καμμιὰ διασπορὰ πεζοῦ, ὀπισθενῶν μὲ ἀρκεμπόλεις.

Ὁ στρατὸς αὐτός, εἶπε συγκεντρωθῇ, τὴ νύκτα, μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου τοῦ Ντανβίλ.

Μόλις ἔκρινε, ὁ στρατάρχης ἀνέθεσε τὴν ἀρχὴν τοῦ στρατοῦ τὸν σ' ἔβαν ἀπὸ τοὺς εἰσγενεῖς τοῦ, καὶ ὁ ἴδιος ἀποκατοῦνθηκε μὲ καμμιὰ τριαντάφυλλο ἱππῶν.

Ὁ Ντανβίλ μὲ τοὺς ἱππῶν τοῦ, ἔτρεχαν σὺν ἀστροφῇ μὲς στὴ νύκτα.

Ὁ Ντανβίλ φανόταν συλλογισμένος. Δὲν ἔστεργε τὴν ἀστροφῇ χαρὰ ποὺ πλημμυροῦσε τὸ στήθιν του.

Δὲν φώναζε, δὲν ἔβρισε καμμιὰ ποσοχὴ στοὺς πυροβολισμοὺς ποὺ ἔβαναν ὀλόκληρο τὸν ὄχλο, σὺν ὀπισθοφυλακῇ τὸν φωνῶν, στῆς περὶ τὸν ὄχλου ἀπὸ παντοῦ, στῆς δαυμονισμένες καμμιὰ κορυφῶν, στῆς ἐπὶ τῇ σπῇ τῶν θνῶτων...

Σπρωκτοῦσε ἄγρια τ' ὀλογοῦ τοῦ, καὶ εἶπε ἔβρισε μπροστὰ τοῦ, τ' ἀναποδογνώριζε...

Ἦταν ὀκνηρὸς σὲ βαθεῖα συλλογῇ... Ὁ νεοπολιτοῦσε... Ἦταν νάβλεπε μιὰ γυναικα ἐπὶ τῇ σπῇ, νὰ ὑπῆρχε μπροστὰ τοῦ, ἀνίστατο σ' αὐτὴ τὴ φωνή...

Ἡ μικρὴ διὰ εἶπεν ἔτσι, σὲ λίγα δευτερόλεπτα, σὺν πύργο τοῦ Μῆ...

Ἐκεῖ διεπνέονταν ὁ Ντανβίλ! Ὅταν ἔβαναν ἔξω ἀπὸ τὴν μεγάλην κεντρικὴ πόρτα, ὁ Ντανβίλ ἔβρισε, ποιοῦσαν λίγα ὄχλου, καὶ φώναζε:

Φογῆσε τοῦ Μονμορανσὺ, ἐπὶ ποιοῦσε αὐτὸ τὸ γάντι!

ΔΙΕΥΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕ

Frederic Boute

ΠΟΙΑΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΕΛΕΓΕ ΑΛΗΘΕΙΑ;

Συνήθως ο Ζάν 'Ωμπερνέ δεν έφευγε νωρίτερα από της έξημισιν το βράδυ από τα γραφεία του εργοστασίου του. Εκείνη όμως την ημέρα ένα τηλεφώνημα που πήρε κατά της τέσερις, τον έβλεπε έξω από το Βωζιόρα όπου μια υπόθεσις που έσπευε εκκρεμής πλέον καιρό, έπρεπε να κανονισθεί χωρίς άναβολή. Έπειδή τ' αυτοκίνητό του ήταν χαλασμένο, ο Ζάν έπρεπε ένα ταξί.

Η τακτοποίησης της υπόθεσεως κράτησε πολύ, και έτσι μόνον έπειτα από έξη ώρες ο Ζάν 'Ωμπερνέ δρόμισε στον δρόμο. Σκέφτηκε τότε πως ήταν πολύ άργα για να επιστρέψει στο γραφείο του και αποφάσισε, προτού γυρίσει σπίτι του, να περπατήσει λιγάκι μέσα στην συνοικία αυτήν που του ήταν άγνωστη.

Ο Ζάν περπάτησε κάμποση ώρα κατά μήκος του πεδωροδρίου, αδιαφορώντας για τους ανθρώπους που άπαντούσε και σταματώντας κάποι-κάπου στην βιτρίνες των μαγαζιών, όταν στρίβοντας μια γωνιά σ' ένα στενωπό, είδε σε μικρή απόσταση από αυτόν σταματημένο ένα ταξί και μια νέα γυναίκα, μελαχροινή που έτοιμαζόταν να μπει.

Η γυναίκα έστρεψε και τον κύτταξε. Ο Ζάν είχε την εντύπωση ότι τον άγνωρισε, όπως και αυτός την γνώρισε άμείως, με την πρώτη ματιά. Η κυρία όμως χάρθηκε μέσα στο ταξί που άπομακρύνθηκε.

Ο Ζάν 'Ωμπερνέ γνώριζε πολύ καλά την νέα αυτήν γυναίκα. Λεγότανε Μαροσέλ Βερντόν και ήταν παντρεμένη με ένα χαρματιστή. Ήτανε μια φίλη παιδική της Ζιζέλ, της γυναίκας του Ζάν. Η δυο οικογένειες είχαν στενές σχέσεις. Μολονότι άποχε ελάχιστη συμπάθεια μεταξύ των άνδρων, απεναντίας μια θερμή φιλία ένωνε της δυο γυναίκες, ή όποτε περνούσαν συγχά τ' άπογευμάτα τους μαζί. Τότε γιατί να κρυφτεί;... Έξαφ' να ο Ζάν έφαινε από τα κατάβαρα του ελ- να του... Ομοίως πως το πρωί άόκη ή Ζιζέλ του είχε πη: «Θά περάσω τ' άπογευμά μου με την Μαροσέλ. Θά κάνουμε μερικές κοφές, θά πάρουμε το τσάι και δεν θά γυρίσουμε πριν από της έφτάμισιν... Τότε πως ή Μαροσέλ δρόμισε στην έξημισιν μόνη στα βάθη του Βωζιόρα; Όποτε δεν περάσανε μαζί με την Ζιζέλ τ' άπογευμά τους... Λοιπόν ή Ζιζέλ;... Τι να έσπαινε αυτό; Μήπως ή δυο γυναίκες χωριστήσαν από νωρίς; Και γιατί άραγε; Κι' έπειτα γιατί έσπευτε να τριτώσει ή Μαροσέλ στο βάθος του ταξί, λες και στενοχωρήθηκε που τον είδε; Τι είχε να του κρύψει;... Καλ... μήπως ή Ζιζέλ;...

Μά ο Ζάν έδωκε την φορτή αυτήν σκέψη που έκανε. Η Ζιζέλ δεν μπορούσε να του κρύψει τίποτα. Ήτανε ή ένορκος της ειλικρινείας και της τιμότητος. Έδώ και πέντε χρόνια που ήταν παντρεμένη μια πλήρης εμπιστοσύνη τους ένωνε και ως τότε κανένα σύννεφο δεν έσκίασε την αγάπη τους... Η Ζιζέλ ήταν ή πιο σίγουρη, ή πιο τρυφερή σύντροφος του κόσμου...

Ο Ζάν το σκέπτετο αυτό... Μάλλον, έπρεπε να το πιστέψει... Να, μά παρά την θέλησή του ή μικρές διακομιές της αμειβόλιας τον έκαναν να ύποπτον. Άρξας να αμειβόλια για την Ζιζέλ. Τι έκανε λοιπόν όλα τ' άπο-

γεύματα που περνούσε μαζί με την Μαροσέλ; Μήπως έπρόκειτο για καμιά δολοκλήρη σειρά ψευδολογιών που την έμάθαινε κατά τήχη σήμερα;

Έπειτα, έξαφνα, άποτίναξε μακριά την σκέψη αυτήν: ήταν τρέλλα ν' αμειβόλια για την Ζιζέλ. Άμα θά την έβλεπε σε λιγάκι σπίτι τους, θά του τ' άξηγούσε όλα άμέως... Σταμάτησε ένα ταξί και έδωσε την διεύθυνσή του.

Η κυρία δεν έπέστρεψε άόκη, τούπε ή ύποπτα.

Ο Ζάν έρριξε μια ματιά στην ώρα: έφτά και είκοσι. Η Ζιζέλ δεν άργούσε ποτέ. Σε δέκα λεπτά θά μάθαινε την αλήθεια... Μά που νάτανε άραγε, αφού δεν ήτανε με την Μαροσέλ; Ο Ζάν κλείστηκε μέσα στο γραφείο του

Είναι φορτικό αυτό που έκανες! του φώναξε ή Ζιζέλ μ' ένα ύφος τραγικό χωρίς να χόση καιρό.

για να την περιμένη. Μόλις χτύπησαν έφτάμισιν, ή Ζιζέλ παρουσιάστηκε. Ζοηρή και πρόσχαρη όπως ήτανε συνήθως, έτρεξε στο γραφείο του, πέταξε το μαντά και το καπέλλο της πάνω σ' ένα κάθισμα, και φίλησε τον άντρα της.

Καλησπέρα, αγάπη μου. Είμαι πολύ ώρα που γύρισε;

Ο Ζάν έδίστασε μια στιγμή. Έπρεπε να την ρωτήσει μ' ειλικρίνεια; Όχι... αυτό ήτανε άνωτερο των δυνάμεών του. Έντοίσις ήθελε να μάθ...

Μά ή Ζιζέλ τίπιζε κι' όλες σάν πουλάκι: «Άγάπη μου, μόλις χωρίσαμε με την Μαροσέλ... Τι άπογευμα! Δεν σταδίαμε στιγμή. Πρώτα στην κατελλού. Είκοσι πρόδες. Έγώ δεν άπεράσισα άόκη τίποτα, μά ή Μαροσέλ διάλεξε ένα καπέλλο, μούφλια!... Έπειτα στον γοναρά... Έπειτα στον τουγάρι... Έπειτα στην έκθεση, μείνανε καί μαν όρα... Είχαμε έξαντληθεί πά... Πήγαμε να πάρουμε το τσάι στα «Ηλίας» με μια φίλ της Μαροσέλ, την Έθελ Κάρτερ, μαν στην πρώτη αίθουσα δεν ύπρχε καμιά θέση... Έπί τέλους βρήκαμε στην άλλη ένα τραπέζι... Ήτανε κα' όλες έξη ή όρα. Φάγαμε σάν λίκου. Ξέρεις, δεν θάχω διόλου όρεξη για φαί...

Μά ή μικρή Ζιζέλ έβλεπε με τόσο δυνατή αναφύλη, που ο Ζάν την πήρε στην άγκυλιά του και την παρηγόρησε.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

Μεταξύ μας

Κάποιαν μικρό. Το διήγημά σας πολύ καλό, αλλά πολύ μεγάλο για την σελίδα μας. Στείτε μας κάτι συντομότερο. Μ. Βαγε- νιά Προχειρογραμμένο και κοινότυπο. Ν. Νταμαρίτην. Άρετά προτότυπο, αλλά το λεκτικό σας είναι φορτικό. Β. Καλύ- δαν. Έχετε μερικούς καλούς στίχους, το σπύλον όμως ύστερο. Κ. Μπαταγιάν- νη. Το ίδιο και σε σας. Θ. Στασινα- κη. Δεν δεχόμεθα δυστυχώς μεταφράσεις.

Γ. Άηδονόπουλον. Καλό μόνο το έ- να. Ν. Κατσιώτην. Άτεκνο και σιχρό. Μ. Λουντέμη. Κάνετε πολλά μετρικά λάθη. Κ. Μεντήν. Κοινή στιχοποιή- ρας καμιά άνώτερη πνοή. Α. Καλογε- ρόπουλον. Ύστερον πολύ από προηγού- μενά σας. Κ. Καρτινόν. Άσύνδετο και κακόμωρο. Π. Χρονίδην. Το ίδιο και σε σας. Ά. Λεξ. Ν. Προχειρογραμμένο και άκαταήγτο. Σε πολλά σημεία. Αό- ριαν. Καλό. Κ. Άρματζή δάκην. Κι' άλλες φορές είπαμε πως το πεσογράφου ε- να το δυσκολότερο είδος της τέχνης. Συνε- πως πρέπει να δουλεύεται με πολλή προσοχή.

Γ. Ισιδά - Σφίγγα. Καλό. Χ. Μη- λιαράκη. Το διήγημά σας είναι πολύ κα- λό, άποτυχός ο χώρος που διαθέτουμε δεν μάς άποτρέπει την δημοσίευσή του. Α. Πω- γινίδην. Ός ιδέα καλό, όχι όμως καί ως έκτελις. Ν. Παπανικολάου. Αύτη την φορά οι στίχοι σας δεν μάς ικανοποι- σουν. Προχειρογραμμένο. Γ. Σαρογιάν. Σητά καλλιότητα το «Όσάν...» όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Δουλέψτε προσεκτικότερα. Σ. Γιαννάτον. Έγκρίνεται μόνον ή «Θιβερίη συμφωνία». Τά άλλα ύστερον τε- χνικά. Τάκην Πομόνην. Διαβάστε προς το παρόν. Μαρούλαν. Το ίδιο και σε σας. Φίλε ρντ. Άμούρ. Μην προχει- ρογράφετε. Γ. Παυλίδην. Καλό μόνον το ένα. Γ. Γ. Μαν-ς. Θά δημοσιευθεί. Δ. Ζενγώλην. Δεν λένε τίποτε οι στίχοι σας. Α. Τριανταφυλλίδην. Το διήγημά σας έχει πολύ καλά σημεία, αλλά ύ- στερει εις το σύνολόν του. Ν. Κώνσταν. Προχειρογραμμένο και χωρίς ενδιαφέρον κα- νένα. Ν. Άναστασόπουλον. Σί- χη κοινότυπη και κακή έκτελις. Β. Πομόνην. Καλό. Για την πληροφωρία που μάς έχετε παρακολληθεί στην ειδική στή- λη της «Ε.Φ.Ε.». Ν. Προτονοτά- ριον. Κάνετε πολλά μετρικά λάθη. Κ. Παυλίδην. Άνηκολούγητος και μά κουρα- σμένος έπαναλήψετε. Γ. Σαρογιάν. Δυστυ- χώς το πεζό σας δεν μάς ικανοποιεί. Προ- σέψτε το λεκτικό σας. Φ. Σφρακιανό- κην. Το ίδιο και σε σας. Α. Βίλταν. Ούτε ως θέμα, αλλά ούτε και ως έκτελις το ποίημά σας είναι ικανοποιητικό. Μ. Τζε- ράκη. Ύστερο από προηγούμενά σας. Πε- ριμένετε κάτι καλύτερο. Α. Νομίδην. Διαλέξατε το δυσκολότερο είδος για να δοκι- μάσετε την δυναμικότητά σας. Σ. Τζαβά- ρην. Το ποίημά σας για την «Ε.Φ.Ε.» άνε- πτυχός. Α. Μπατάκη. Ο σόλλογος ύ- δρόθηκε, το πληροφωρήκαμε κι' έμεις από της έφημερίδας. Δυστυχώς διεύθυνση δεν γνω- ρίζουμε. Μιχ. Κουρμούλην. Κρατάμε μόνο το ένα, για να δημοσιευθεί με την σειρά του. Α-ς-ς-ς. Έχετε μερικούς καλούς στί- χους, αλλά στο σύνολόν το ποίημά σας ύστε- ρος. Γ. Σέτρον. Παιδιάτικη στιχοπο- λή, χωρίς καμιά δημιουργική πνοή. Κ. Ζένιαν. Προσπαθήστε να ξεφύγετε από τα κοινότυπα θέματα και πρωτοτυπίστε. Π. Λιβανόν. Το διήγημά σας κάτι λέει, θά- θελε όμως κάποια διόρθωση στην άρχιτεκτο- νική του γενικά. Περάστε καμιά φορά να μάς δοίτε. Γ. Γαβδελός. Δυστυχώς ούτε το πεζό σας, ούτε οι στίχοι σας μάς ικα- νοποιούν. Παυδαίοδη κατασκευάσματα. Χ. Άδωνιν. Θάταν προτιμότερο να δια- βάτε λίγο προτού καταλασπώσετε με την δη- μουσίαν. Γ. Μοθωνατόν. Καλό.

«Ε. Φ. Ε.»

ΣΕΝΘΙΣ ΦΙΛΩΝ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ».

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «Ε. Φ. Ε.» ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΥΚΟ

Άνώτερη κάθε προσδοκίας, σε επιτυχία ήταν ή εκδρομή της 29ης Μαΐου των μελών της «Ε. Φ. Ε.» που έγινε στο μαγευτικό το- πίο της Άττικής Μεγάλο Πεύκο.

Στην εκδρομή έλαβαν μέρος περί τα έκα- τό μέλη της «Ε. Φ. Ε.», άποστέρων των φύλων. Το κέρι και ή ευθυμία έκρατησαν ά- μείωτα από της άναχωρήσεως των εκδρομέ- ων από τον Σταθμό Πελοποννήσου μέχρι της επιστροφής.

Η θύωρος περίπου διαδρομή έως το Μεγά- λο Πεύκο έδωσε όλο τον καιρό να γνωρι- σθούν οικικά και να άποτελέσουν διάφορες εύθιμες παρές οι πρό όλιγοι μόλις άγνω- στοι μεταξύ των «Έρδεις», όπως αυτοαφτί- στανται εν τώ μεταξύ οι φίλοι της «Έβδομά- dos».

Για την μεγαλειότητα αν δυνατόν επιτυ- χία της εκδρομής είχε μεριμνήσει το Διοικ. Συμβούλιον της «Ε. Φ. Ε.», κατέστησαν και ημερησίαν διατάξιν εκδρομής ήτις έτηρηθή επαινευτικά.

Άλλά και ή άπομική πρωτοβουλία των μελών συνέβαλε όχι λίγο. Γραμμάριον, μπάλιες, ποδόσφαιρα, φωτογρ. μηχανές, και άλλα συναφή με εκ- δραμίες όργανα είχαν έπιστρατευθεί και όταν μετά θύωρο ταξίδι ή «Ε. Φ. Ε.», εγκαθίστατο κάτω απ' τα δροσερά πεύκα, ή διάθεση και το κέρι εύρίσκοντο ήδη εν δόσει.

Οι κολληθείς πησαν το μπάνιο τους, οι ποδοσφαιριστάι έδωσαν να... κλωτσούν και οι χορευτάι έδωσαν όλες της ύπάρχουσες δυνάμεις του τραγουδιού στα φθ και τα ταγκά.

Τό φαγητό δόθηκε τούς... πειναλέους εκ- δραμίες συσπειρωμένους γύρω σ' ένα κοινό τραπέζι, έπίγειον κατα την έκταση ά- διακόλου καλωπυρρίστος.

Προηγήθησαν προσέσεις, άροστικές, ή περιστερές, και ή ζήτωκραυγές για την «Έβδομάδα» και την «Ε. Φ. Ε.».

Μεθ' ό ρίχτηκαν όλοι στο φαί. Ο άγνός οηγνίτης άνοιξε τα στόματά και έπλη- λούθησε τραγούδι, γαρός, παιχνίδια και τε- λευταία... ύπνος.

Όστε από την μεσημβινή άνάπαυση έγινε ή άνάγνωσις και ψήφισις κατ' άθρον το Καταστατικό της «Ενώσεως» και άπε- σπασή ή δεύτερα εκδρομή της «Ε. Φ. Ε.» στο Καβούρι.

Επικολούθησαν λεμβόδρομεις, ποδήλατο- δρομίες και ποδόσφαιρο, κατόπιν γόρος και παιχνίδια και τελευταία οι «Έρδεις» ήσαν εν σώματι τούς... καφές των κειμένων έται και ένα ζωντανό καλαμπούρι.

Η έπιστροφή ήταν ύπεροχη τόσο από άποψους θεαματικότητας όσο και άποψους κερδιού.

Τά καλωπυρία, ή διάθεση και το τρα- γούδι συνεχίστηκαν έως την Ψαχιά Πελο- ποννήσου όπου προτού άπομακρυνθών έήτω- κορύβησαν οι εκδρομείς έθροισμόςς ύπερ της «Ε. Φ. Ε.» και της «Έβδομάδος».

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «Ε.Φ.Ε.» ΣΤΟ ΚΑΒΟΥΡΙ

Όπως είχαμε άναγγείλει και στο προη- γούμενο τεύχος μας ή συνέλευσις της 29ης Μαΐου των μελών της «Ε.Φ.Ε.» άπεσπασε πως ή ΔΕΥΤΕΡΑ εκδρομή της «Ε.Φ.Ε.» γίνη την ΚΥΡΙΑΚΗΝ, 12 ΙΟΥΝΙΟΥ, στο ΚΑΒΟΥΡΙ.

Τό Δ. Συμβούλιον της «Ε. Φ. Ε.» καλοέ- σαν τας λεπτομερείας της Β' αυτής εκδρο- μής.

ΠΡΟΣΚΛΕΙ

πάντα τὰ ΜΕΛΗ της «Ε.Φ.Ε.», ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ, να συγκεντρωθούν την εο- γομένην ΚΥΡΙΑΚΗΝ, 12 ΙΟΥΝΙΟΥ και ΠΡΑΝ 7 π. μ. ά κ ο ρ ι θ ω ς έμπροσθεν του επί της έδου 'Ακαδημίας ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ

«ΤΟ ΠΑΡΛΑΝ»

Η ΣΤΗΝ ΤΟΥ ΡΕΖΙΣΕΡ

Δ. Γ. Παντ. Ένταθα. Δεν είναι δυ- νατόν, θέβια, να δοματίσω, αλλά μπορώ να σας πω την προσωπική μου γνώμη. Η καλλιτέρα και τελειότερα, ως τέχνη, κινη- ματογραφία, είναι ή ρωσσική. Κατόπιν έρ- χεται ή γερμανική και τρίτη ή γαλλική. Η αμερικανική, παρ' όλον τον όγκον της παρα- γωγής της, πρεπει να υποδεστώη τελευταία. Είναι, όμως, ευχαρίστην ότι από έτους και πλέον περίπου το Χόλλυγουντ άρχίζει να αλλάζει αντίληψεις και τρόπους έργασίας και να σημειώνη αισθητήν βελτίωσιν εις τας τε- λευταίας ταινίας του, μερικά από τας ό- ποιās—όπως «Οι Δρόμοι της Πόλεως», «Σαγκάη Έξορς», «Μπίτς Χάουζ» κ. ά.— είναι αληθινά άισιτουρήματα.

Δ. Νικολήν. Καλάμας. Η πιο κοντή ήθοποιός—άλλά σνάμα και μια από της με- γαλειότερας—του κινηματογράφου, είναι ή ρωσσογαλλίς Νάντια Σιμπιρσκάι. Έχει ά- νάστημα 1.54 και είναι μόλις άσχημη. Είναι σύζυγος του Άντρέ Ντοκας, ηλικίας δέ 30 ετών. Τά κυριώτερα της φίλμ είναι: «Μεγαλοπρεπείς Άλτρες», «Άμμουδίσ», «Μεγαλοπρεπείς Άλτρες», «Η Μικρή Λίζα», «Η Τμή της δόξης», «Για την εύ- ρυχία των Γουαϊκών» κ. ά. 2) Η Λοζόβνα Μπαίκερ είναι πράγματι παντρεμένη. Σύ- ζυγός της δεν είναι, όμως, όπως νομίζετε, ο Μωρίς Ντεκαμπρά, αλλά ο Ιταλός Πεπίτο Άμπατινιό. 3) Ναι, ο Πιέρ Μπαττίσφα άπέ- θανεν αιφνιδίως, δηλητηριασθείς μίαν νύκτα εις την Μοναρχίαν, προ μηνός περίπου.

Ητο Ρώσος, ηλικίας 24 ετών, γεννηθείς εις το Χαρμπίν της Μαντζουρίας και έγκα- τιστημένος στο Παρίσι, όπου είχαν εγκαλι- σθεί. Ήτο από τούς καλλιτέρας «ζεν-προ- μιέ» του γαλλικού κινηματογράφου κι' δε καλύτερα ταινία του ήταν: «Κλωντίν και Πουσσέν», «Ο σκακιστής», «Οι δύο δελοί», «Μόντε-Χοχότος», «Έρωτες μεσουαντίου», «Τό σκυλλί της Άνδαλουτίας», «Ο Έπανα- στάτης».

Ιβάν Πετρούσκα. Κέρκυραν. Η Άγνή Έστεργάζο είναι γύγυρις κόμηςσα (πριγκίπισσα), ή όποια μετά τον πόλεμον άπερβήθη εις τον κινηματογράφον και έγινε περίφημη, κυρίως χάρις στην όμορσία της. Έγεννήθη το 1902 στη Βουδαπέστη. Έχει παιδί, σε άρετά φίλη, μεταξύ των όποιων ο Ο φοιτητής της Πράγας. Ο δρόμος γω- ρίς γαρός, «Έρως και σαρπάντα» κ. ά.

Ιβάν Πετρόβιτς. Θεσσαλονίκη. Ο Άλφρεδός της Όπσας, προσέδωκε εδώ επί- σην έγκλησιν έδωσάμεν, με επιτυχία. Επίσης προσέδωκε και «Η Βικτωρία και ο Ούσσαςος της».

Ο ΡΕΖΙΣΕΡ

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ (όπισθεν του Πανεπι- στημίου) όδωθεν θα γίνη ή εκκίνησης. ΤΙ- ΜΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥ ΜΕΤ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ κατ' άτομον ΔΡΧ. 30.

Είδοποιούνται τὰ μέλη της «Ε. Φ. Ε.» ότι από της 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ, 10 ΙΟΥΝΙΟΥ, άρχίζει ή διαμονή των δελτίων ταυτότητας. Τά μέλη 'Αθηνών—Πειραιώς—δύνανται να προσδίδωνται στα γραφεία μας από 5—8 μ.μ. προσκομίζοντα και άνα δύο μικρές φωτογραφίας διά να τὰ λαμβάνουν άποστροφώπως. Τά μέλη των έπαρχιών θά λάβουν τὰ δελτία των από τούς ποσέδους των τοπικών παραρτημάτων της «Ε. Φ. Ε.» εις τούς όποιους συνιστώμεν να συγκεντρώ- σουν τας φωτογραφίας και τας άποστέλλουν εις τó Δ. Συμβούλιον της «Ε. Φ. Ε.» διά να γίνη ή έκδοσις των δελτίων άναδίκως.

Αί φωτογραφίαι της εκδρομής της «Ε. Φ. Ε.» κι' δημοσιεύόμενα στο παρόν τεύ- γος μας όφείλονται στον φίλον καλλιτέχνην κ. Γ. Μελετόπουλον.

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

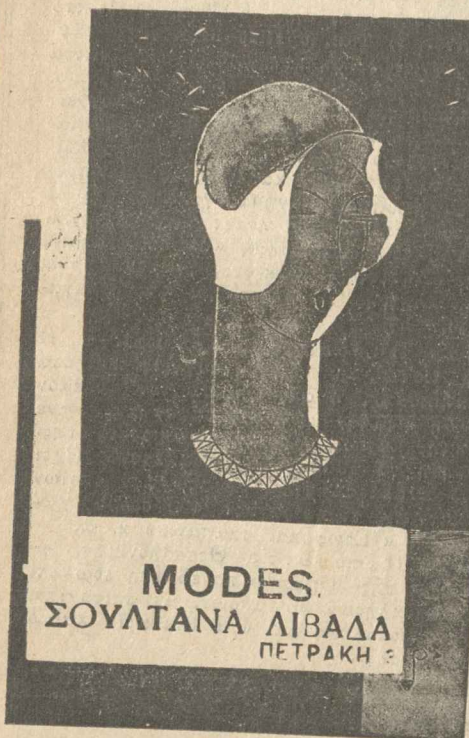
ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ
«ΔΕΛΦΩΝ»

(Συνέχεια από την σελίδα 1385)

«Παρατηρήσεις διαφόρων» μās πληροφορούν ότι ο μαέστρος ούδεποτε διάβαζε «πάντοτε» — παίζοντας πάλιν κατά την παράστασιν, ρίχνει ματιές στην σκηνή γιά νά δῇ ποιά φουστάνι θεατρίνας θά σηκωθῇ λίγο ψηλότερα!

Τελειώνοντας τό... φάρμά μας, διευθυνοῦμαι πρὸς τὴν ἐξοδὸ συνοδείας ἐνὸς ἀπο τοὺς καλοπληροφρητάς μας, ὅταν ὁ τελευταῖος αὐτὸς μās σταμάτησε γιά νά μās δείξῃ ἕνα πρόσωπο. «Πῶ, πῶ! Σεχάσαμε νά κάμωμε λόγο καὶ γιά τὸν τρίτο τροχὸ τοῦ συγκροτήματός μας! Θά μπορούσε ὅλοι μας νά λείπαμε ἀπὸ δῶ μέσα, ἀλλὰ ὅχι καὶ ὁ Ἀποστόλης». Στραγγίσαμε καὶ παρακολουθήσαμε μὲ τὸ μάτι ἕνα συμπαθητικὸ παλληκάρι ποὺ γύριζε σάν τὴ σβούρα μέσα στὴν πλατεία μοιράζοντας μευιδάματα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στὸ κοινόν. «Καὶ τί ἐστὶ Ἀποστόλης;» ρωτήσαμε.

«Τὸ ξεφτέρι μας, ὁ στίλος τῶν πάντων καὶ πασῶν τῶν... ἀδελφῶν καὶ συναδέλφων τῶν Δελφῶν... Μās βοηθᾷ δλους, ὑποδέχεται τὸ κοινόν καὶ τοὺς ἐπισήμους, κρατᾷ τὸ ἴσο τῆς κλάσας καὶ, τέλος, δίνει τὸν ρυθμὸ τῆς γενικῆς, ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ανήσεώς μας. Ἐνα μονάχα εἶναι τὸ ἐλάττωμά του: ... ἔχει ἀδυναμία στὴς μπαλαρίνες, ἡ δὲ ποιες, ἐννοεῖται, τὸν ἀφίνουν διαρκῶς πανὶ μὲ πανὶ!...». ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Ἡ κ. ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΛΙΒΑΔΑ, ὁδὸς Πετρώου 3γ, παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν τελευταίων MODELES γυναικείων πλυν καὶ ἤρχεις τὰς ἐργασίας τῆς μὲ τιμὰς ἐξαιρετικῶς προσιτάς.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΠΙΑΝΟΥ

παραδίδει μαθήματα
εὐμεθοδῶς
Θεωρίαν—Ἀρμονίαν
Σολφέζ.

Προπαρασκευαστικὴ ἐκμάθη-
σις διὰ πτυχίον μέσης καὶ ἀ-
νωτέρας τάξεως.

Παραδόσεις κατ' οἶκον καὶ
ἐξωτερικαί

Ἀμοιβὴ συγκαταβατικὴ

Διευθύνσις: Πατήσια «Λυ-
σιατρεῖον» ὁδὸς Νάξου 57

Κάραν, Ἰκαρον.—Ἀκολουθήσατε τὰς συμβουλὰς ἃς δίδω εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον εἰς τὸν Καρτερικῶς ἀγαμέμοντα, ἔχοντες ὑπ' ὄψει σας ὅτι πρέπει νά γυάλετε ἀμέσως τὴν ζώνην καὶ νά κάμνετε τὸ ντοῦς εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα, ἐφ' ὅσον βέβαια τὸ ἐπιδέ-
ται αὐτὸ ὁ καιρὸς. Ἐπίσης ἀποφεύγετε ὅσον δύνασθε τὰς αἰσθηματικὰς ἀναμνήσεις.

Σταθμόν ἀγωνίας.—Ἀκολουθήσα-
τε τὰς συμβουλὰς ἃς δίδω εἰς τὸν Γερο-
βάτραχον στὸ προηγούμενον τεύχος τῆς «Ἐβδομάδος».

Κόμησαν Πομπάδοϋ, Ἐνταῦθα.—Τὸ μοιρονεῖον οὐκ ἐπιφέρει ποτὲ ἐρεθισμὸν οὔτε καὶ σπινθη, ἀλλὰ μάλλον τὰ ἐξα-
λείπει. Τὰ δικὰ σας θά εἶναι τῆς νεότητος. ἔαν ὅμως εἶναι τοῦ ἡλίου τότε βάζετε λίγη πούδρα Τάλκ ἐπὶ μερικῆς ἡμέρας. Γιὰ τὸ ζή-
τημα τοῦ βάρους μὴν ἀνησυχεῖτε. ἔαν ἀρε-
τὸν διὰ μίαν δεσποινίδα τῆς ἡλικίας σας. Διὰ
τὰς ἀμυγδαλὰς πρέπει νά σᾶς ἰδοῦ προσωπί-
κῶς διὰ νά ἐκτιμῶσιν τὴν ὑπερτροφίαν.

Α. Β., Ἐνταῦθα.—Εἶναι ἀνάγκη νά μοῦ
καθορίσετε λεπτομερέστερον τὸν πόνον σας,
ἰδίως ἔαν αὐτὸς εἶναι συχνότερος καὶ ἐντονω-
τερος κατὰ τὸν χειμῶνα. Μεχρις οὗ μοῦ
ἐξαγοράσετε κάμετε μερικὰς ἐντριπὰς μὲ οἰ-
ονόνημα καὶ μολὶς ἀρχίσῃ ὁ πόνος παρνετε
μὰ ἀσπρίνη.

Σ. Τζέιμς, Χανιά.—Ἀκολουθήσατε πι-
στὰ τὰς συμβουλὰς μου. Πάρτετε δυο κντὰ
Protestine Richter εἰς δισκία ἀπὸ τὰ ὁ-
ποῖα θά λαμβάνετε τρεῖς ἡμερησίως, ἡμέραν
ὁ παρ' ἡμέραν κάμνετε μίαν ἐνεσιν Γε-
trastenol. Ἐπίσης πάρτετε 10 σκονάκια
Lupuline 0,10 cent ἑκάστον καὶ λαμβάνετε ἕ-
να πρὸ τῆς κατωκλίσεως καθὲ βράδυ. Αἱ ἐ-
νέσεις Tetrastenol δὲν θά ὑπερβῶν τὰς 24.
Ἀποφεύγετε τὰ οἰονογενεματώδη καὶ τὸ βρά-
δυ μὴν τρώτε πολὺ. Ἐνα ντοῦς πρὸ τῆς κα-
τωκλίσεως θά σᾶς ἦτο ἐξαιρετικὰ ὠφέλιμον.

Μαλλιαρόν.—Αὐτὸ τὸ ὅποιον μοῦ ζή-
τητε δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει. Σᾶς συνιστᾷ νά
προμηθευθῇτε ὀλίγη πομμάδα ἀπὸ τὸν φαρ-
μακοποιὸν τοῦ χωριοῦ σας, τὴν ὁποίαν νά
χρησιμοποιεῖτε μολὶς παρίσταται ἀνάγκη. Ἡ
ἐπαδεύσις τοῦ προσώπου σας θά ἀποκτήσῃ
τὴν δροσερότητά τῆς ἔαν συνηθίσετε νά ξυ-
ρίζεσθε ἀπαλὰ καὶ ποτὲ κόντρα.

Β. Ι. Κ.—Ἀκολουθήσατε πιστῶς τὰς συμ-
βουλὰς ποὺ δίδω εἰς τὸ προηγούμενον φύλ-
λον στὸν Γεροβάτραχον. Μάθετε δέ,
ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι αἱ συνέπειαι τῶν ὁποίων
θά ἐπαφῇ ἡ φυσιολογικὴ ὁδὸς τὴν ὁποίαν
χρῆζει ν' ἀκολουθήσετε θά εἶναι ἀπείρως μι-
κρότεροι ἀπὸ τὰς συνέπειας ἃς θά ἔχετε ἔαν
ἐξακολουθήσετε τηρῶντες τὴν τακτικὴν ποὺ
εἶχατε ἔως τώρα.

Νίτσαν Α.—Προτὺ προβά σὲ οἰανδή-
ποτε σύστασιν καὶ ἐπειδὴ ἔχω ὥς ἀρχὴν νά
ἐξυπηρετῶ εὐλαρικῶς καθὲ πάσχοντα, θέλω
νά μοῦ ἀπαντήσετε λεπτομερῶς σὲ μερικὰς ἐ-
ρωτήσεις μου: Ἐάν τὴν νύκτα ἐξέρχεσθε διὰ
φυσιολογικὴν ἀνάγκην σας, ἔαν κοιμᾶσθε ἡ-
συχῶς δίχως ἐφιάλτας, καὶ τί εἶδους περὶπου
εἶναι τὰ οἰδήματα ποὺ μοῦ ἀναφέρετε.

Ἐάν αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ νά δια-
γνώσῃ τὴν κατάστασίν σας. Ἐπαρῶς σοῦμαι
νά σᾶς γράψω λεπτομερέστερον ἅμα τῇ λή-
ψει τῆς ἐπιστολῆς σας.

Μίμην, Καρόιταν.—Ἐάν καὶ ἡ ἐπιστο-
λή σας δὲν μὲ κατατοπίζει ὅσον θά ἐπρεπε
σᾶς συνιστᾷ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν ἀκόλουθον
θεραπείαν: Προτὺ κατακλιθεῖτε καθὲ βράδυ
θερμάτε ἕνα σινδόνι μὲ κρύο νερὸ καὶ τυλίγε-
τε ὁλόκληρον τὸ σῶμα σας, ἀκολουθῶς δέ
κατακλίνεσθε. Τὸ πρὸ πάλιν μολὶς σηκωθῇτε,
ρίψτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας ἕνα πηχὴ κρύο
νερό.

Μίαν κυρίαν, Ἐνταῦθα.—Ἀπαιτεῖται
νά ἀποκατασταθῇ ἡ φυσιολογικὴ ἀνωμαλία
τὴν ὁποίαν μοῦ ἀναφέρετε. Πρὸς τοῦτο παῖρ-
νετε τὸ Pro-gynon Chering

Γατρός Γ. ΓΟΥΡΛΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Γιαννικόπουλον, Κωνσταντινούπολη.—
Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὴν ἀπο-
σπολήν, ἡ ὁποία ἔχει ἔτι τὴν εἰς ἐννομή-
σιν Σύλβεστον Μαϊόπουλον, Θεσσαλονίκης.
Οἱ ὁμῶν δὲν γεννᾶται ζήτημα, ὅτι καὶ
γῆτε Πρόεδρος τῆς Διοικήσεως Ἐπιστο-
λῆς «Ε. Φ. Ε.» τῆς πόλεως σας ἀπὸ τῆς
στε ἡ ἐκλογὴ ἐκείτης Τοπικῆς Ἐπιστο-
λῆς ὑποκείται εἰς τὴν ἐγκρίσιν ἡμῶν, ὅτι
τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς πόλεως τῆς
«Ε. Φ. Ε.» ὅπως δὲ ἐγράψαμε εἰς τὸ προ-
ηγούμενον τεύχος μας διὰ τὴν ἰσορροπία
παρρησιαστικῶν Παρρησιαστικῶν δὲν νά
σοῦν οἱ κατὰ τὸν τρόπον ἀνταποκρίναι
ὁποῖοι καὶ θά ἐκλεγῶν αὐτοκράτως ἐπὶ
δοῦ τῆς Διοικήσεως Ἐπιστολῆς τῆς
«Ε. Φ. Ε.» τῆς πόλεως τῶν.—Κ. Γ. Καζαντζόπουλον.
Ἐνταῦθα. Ἡ ἐπιστολή σας ἀρχὴ διὰ νά
γραφήτε μέλος τῆς «Ε. Φ. Ε.» σὺν τῇ
νασθὲ νά λάβετε μέρος εἰς τὴν προστι-
δομήν.—Ἀπόστολον Νάχον, Παλαιὰ
Μεσολογγίου. Τὰ γράμματα ἐλήφθησαν
ἀποστολὴ τοῦ φύλλον ἤρχετο ἀπὸ τῆς 15
Μαΐου.—Δ. Κ. Σκιδρόν, Ἀμερικανικὴν
γεωγν, Salt Lake City, Utah Ἡ ἐπιστο-
λή σας ἐλήφθη καὶ τὰ ζητηθέντα φύλλα
στάλησαν ἐκ δευτέρου.—Παύλον Κου-
σῶρον. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ εἶναι ὅσον.
Δύνασθε νά ἐμβάσετε τὰ γράμματα διὰ
δορικῆς ἐπιταγῆς ἢ καὶ διὰ συστημι-
πιστολῆς καὶ εἰς γραμματόσημα.—Παύ-
λον Μάρακον, Φινλανδία.—Ἡ ἐπιστολή
ἐλήφθη καὶ ἐνεγράφη.—Ἀπόστολον Νά-
χον, Καστοριά. Ἀδελφὸν Παπαγιάννη,
Ξυλόπολιν. Τὰ ζητηθέντα φύλλα ἐπὶ
—Γάγον Ρέβη. Ἀλεξανδρούπολη. Διότι
ὅτι εἰς τὸ ἔξῃς ἀνταποκρίναι μεθ' ἡμῶν
Πρόεδροι τῶν Ἐπαρχιακῶν Παρρησια-
τῆς «Εὐφροσύνης Φύλλον Ἐβδομάδος» σὺν
τῇ νά ἰδοῦσθε καὶ ἐν Ἀλεξανδρούπολιν
τῆς «Ε. Φ. Ε.» τοῦλάχιστον ἐπὶ 10
λῶν τοῦ ὁποῖου αὐτοκράτως θά ποῦνται
ἐφ' ὅσον ὑμῖν καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ
ἀποτελέσουν θά εἶναι τῆς ἐκλογῆς.

Ο Σ Ο Ι

βασανίζεσθε ἀπὸ νευραλγίας,
ὀσφυαλγίας, ισχιαλγίας, πόνους
τῶν πλευρῶν, καὶ οἰσθητικῶν
λῆς φύσεως πόνους ρευματικῶς
ἀρθρικῶς, κτλ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ τὴν Θεραπείαν
εἰς τὸ νεώτατον ἰδιοσκεύασμα

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ΧΡΗΣΙΣ: Ἐντρίψις ἐλαφρῇ ἀπὸ
ἢ τὸ πολὺ δις τῆς ἡμέρας.

ΠΡΑΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κεντρικὴ Ἀποθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΝΤΡΑ

Ὁδὸς Ἀλόν 95—ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΤΟΥΠΑΘΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικὸς νοσημάτων

Στομάχου—Ἐντέρων—Ἡπατος

Σόλωνος 66 3-6 μ. μ.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ
ΖΩΝΕΣ

Τελεία ἐφαρμογὴ

καὶ

στερεότης.

Ἐπὶ μέτρῳ ἢ εὐρω-

παϊκῆς ἐτοιμῆς,

εἰς τὰ Φαρμακεία

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Ὁμόνοια καὶ «ΜΙΝΕΡΒΑ»

Σταδίου 15

Παραπλευρῶς τοῦ «Ἀγαθοῦ»

Ποῦδρα

Κρέμα

Ὁδοντόπαστα

Σάπων

Εἶνε τὰ

τέσσαρα

ἀπαραίτητα

καὶ ἀπαράμιλ-

λα εἶδη τῆς του-

αλέττας. Μία δοκιμὴ

θὰ σᾶς πείσῃ.

Παλῶνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία
Κεντρικὴ ἀποθήκη: Σταδίου 15,
Φαρμακείον Μπακάκου, Ὁμόνοια.

ΥΣΤΑΝ
(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ Νέον Γαλλικὸν φάρμακον. Θεραπεύει τὴν κυστί-
τιδα καὶ τὴν βλεννόρροϊαν.

Ἀντιπρόσωποι:

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ ΣΙΑ

ΠΕΙΡΑΙΑ

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Ἡ CITRONINA, βγαλμένη ἀπὸ τὰ φρέσκα λε-

μόνια, τὰ ἀντικαθιστᾷ τελείως.

Ἐνα πακέτο ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν μὲ 20 λεμόνια.

Παλῶνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία πρὸς δρασ. 7.

Κεντρικὴ Παρακαταθήκη: Φαρμακείον ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Ὁμόνοια.

ΑΙΜΟΚΛΕΙΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος διὰ ὅλους τοὺς
ἄνδρας καὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι ὑπο-
φέρουν ἐνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περι-
όδου τῶν. Καθημερινῶς ἀμείσως τοὺς
πόνους καὶ μακροῖς τελείως τὸ χρο-
νικὰ διστάσματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ 3 ΣΤΑΔΙΟΥ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑΙ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ

GEO BOUCAS

ΤΕΡΜΑ ΟΔΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ ΑΡ. 28